Cathy Cassidy

Cufărul lui Skye

the chocolate box girls

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
CLUBUL FETELOR DEPENDENTE
DE CIOCOLATĂ

FICTION CONNECTION

TREI

Cathy Cassidy

Cufărul lui Skye

Clubul fetelor dependente de ciocolată

Traducere din engleză și note de
Alina Diana Ene

TREI
2015

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

MARSHMALLOW SKYE

Cathy Cassidy

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-456-2
ISBN PDF: 978-606-719-455-5
ISBN Print: 978-606-719-326-8

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu Director editorial: Magdalena Mărculescu Redactor: Alexandra Hânsa
Copertă și ilustrații: Puffin Books Ltd, 2011
Director producție: Cristian Claudiu Coban Dtp: Corina Rezai
Corectură: Elena Bițu, Dușa Udrea

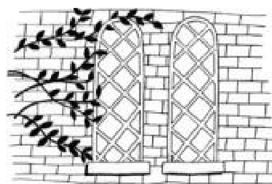
Bună…

M-am întrebat mereu cum ar fi să am o soră geamănă… identică, un alter ego. Destul de grozav, credeam eu. Dar chiar așa să fie? Dacă ea ar fi talentată, populară, perfectă… și tu ai fi nevoită să trăiești mereu în umbra ei? În cazul ăsta, probabil nu ar mai părea așa de grozav.

Skye Tanberry știe cum e să fii pe locul doi, dar în momentul când primește un cufăr cu haine din 1920, care aparținuse unei rude de mult pierdute, ea are, în sfârșit, ceva care-i aparține doar ei. Curând, nopțile încep să-i fie bântuite de vise dulci-amare din trecut și se îndrăgostește de un băiat la care nu va putea ajunge niciodată. Skye nu crede în fantome… cum e posibil atunci să se îndrăgostească de una?

Când a se ascunde în trecut începe să pară mai simplu decât a trăi în prezent, Skye realizează că are o problemă… Va găsi oare curajul și tăria de a renunța la acea lume de vis?

Cufărul lui Skye *este a doua carte din seria* Clubul fetelor dependente de ciocolată. *E o poveste despre prietenie, despre legătura dintre surori și încrederea în propriile forțe… a, da! și despre ciocolată, bineînțeles! Lasă-te învăluit de aroma celei mai dulci tratații din lume și „gustă“ povestea lui Skye… învață să visezi!*

1

Nu sunt genul care crede în fantome.

Cred însă în podele ce scârțâie, în adieri bruște de aer înghețat și în sunete sinistre și ciudate care se aud în timp ce vântul șuieră prin streșini, asta pentru că, atunci când locuiești într-o casă mare și veche ca Tanglewood, astfel de chestii vin la pachet.

Tanglewood e căminul meu de când mă știu. Mama și tata au venit să locuiască aici pe vremea când Honey, sora mea mai mare, era doar un bebeluș, deoarece bunicul a murit foarte tânăr, iar bunica noastră Kate s-a recăsătorit cu un francez pe nume Jules. Cei doi și-au dorit să locuiască în Franța, dar bunica nu se îndura să vândă vechea reședință a familiei, așa că ne-a dăruit-o. Tanglewood e o casă impunătoare în stil victorian, construită la o aruncătură de băț de plajă, și pentru mine e Raiul.

Unii o consideră cam sinistră și, drept să spun, nu-i pot învinovăți. Chiar arată ca o casă bântuită. Zidurile de cărămidă roșiatică sunt năpădite de iederă, ferestrele înalte și arcuite au grilaje metalice, genul de ferestre de unde te-ai putea aștepta să te privească un chip: o umbră palidă, cu ochi triști, din trecut. Toată gama de chestii obișnuite din cărți — bătaia fatidică a ceasului la miezul nopții, tu trezindu-te în plin mister și aventură, fantome în rochii foșnitoare trecând prin tine ca și cum nu ai fi acolo.

Obișnuiam să-mi doresc să mi se întâmple și mie așa ceva. Aș fi vrut să mă întorc în trecut și să văd totul cu ochii mei. Am crescut ascultând povești cu fantome și mi-am petrecut verile împreună cu surorile mele în căutarea acestor viziuni înfricoșătoare și a aparițiilor spectrale… dar niciodată nu am întâlnit vreuna.

Singurele fantome în care cred în prezent sunt cele de Halloween, mogâldețe cu fețe lipicioase, îmbrăcate în cearșafuri albe, ținând bătăioase în mână pungi de plastic pline cu mere caramelizate și gumă de mestecat în formă de monede.

— Skye! Summer! țipă surioara mea Coco, vârându-și capul pe ușă. Nu ați terminat încă? Cherry e deja jos și eu sunt gata de mult. Dacă nu vă mișcați mai repede, o să ratăm petrecerea! Grăbiți-văăăă!

— Liniștește-te! o tempereazǎ Summer, aranjându-și părul perfect cu o explozie de fixativ. Mai avem o groază de timp, Coco. Începe abia la șapte! Joacă-te sau fă altceva!

— Skye, spune-i și tu! se smiorcăie sora mea. Convinge-o să se grăbească!

E greu totuși să o iei pe Coco în serios, cu fața ei pictată în verde, cu câțiva dinți înnegriți și cu părul făcut țepi cu gel în culoare neon. E îmbrăcată cu o jachetă veche de tweed, împrumutată de la Paddy, iubitul mamei, și cred că vrea să-l întruchipeze pe monstrul lui Frankenstein.

— Încă zece minute și coborâm, îi promit.

Coco își dă ochii peste cap și se precipită pe scări în jos.

— E așa de nerăbdătoare! râde Summer.

— Doar emoționată, îi spun surorii mele gemene. Și noi eram la fel, îți amintești?

— Încă mai suntem, Skye, recunoaște Summer, netezindu-și rochia albă zdrențuită. Dar să nu-i spui lui Coco! În realitate, îmi place la nebunie Halloween-ul. Ție nu? E așa de cool… ca și cum te-ai întoarce în copilărie!

Zâmbesc.

— Am dreptate, nu?

Sigur că are dreptate… doar mă cunoaște mai bine ca oricine. Știe ce simt în legătură cu o grămadă de chestii, asta pentru că în majoritatea timpului și ea simte la fel.

Și treaba cu deghizările… ei, bine, e ceva după care ne înnebunim amândouă.

Mă aplec spre măsuța de la oglindă să iau o perie de păr. Nu mă pricep la fel de bine la coafuri și machiaj precum sora mea geamănă, dar îmi place magia, acel moment când arunci o privire și zărești, chiar dacă pentru o singură clipă, o cu totul altă persoană.

Fata din oglindă e palidă, spectrală, ca o umbră. Sub ochii albaștri se lățesc cearcănele negre, de parcă n-ar mai fi dormit de o săptămână, iar părul încâlcit și sălbatic este împodobit cu frunzulițe de iederă și panglici din catifea neagră.

Pare să vină din alt veac, o apariție care ascunde o poveste nespusă sau chiar un secret și care te-ar putea convinge să crezi în fantome.

— Supertare, rânjesc la ea și imaginea din oglindă îmi întoarce gestul.

— Arăți grozav, apreciază Summer, când mă întorc spre ea. Intenționezi să te combini cu vreun vampir trăsnet la petrecere?

— Băieții-vampir nu fac decât să-ți dea dureri de… gât, îi răspund.

Summer râde. În realitate, suntem tot în faza când visăm la băieții din cărți, din filme sau din trupele de muzică la modă. Niciuna dintre noi nu are un iubit. Mie îmi convine, și cred că și lui Summer.

De altfel, dacă i-ai vedea pe băieții de la Exmoor Park Middle School, ai fi de acord cu noi. Sunt de-a dreptul copilăroși și enervanți, cu desăvârșire lipsiți de vino-ncoace, precum Alfie Anderson, clovnul clasei, care încă mai crede că e amuzant să te bați cu chipsuri în cantina școlii sau să detonezi bombe urât mirositoare pe holuri.

Câtă eleganță!

Summer stă pe marginea patului, întinzându-și pe obraji sclipici argintiu și rujându-se puțin prea intens. Suntem îmbrăcate la fel: fuste confecționate din bucăți de plasă uzată, lipite în staturi, și maiouri albe ponosite, împodobite la repezeală cu petice de șifon și cearșaf sfâșiat.

Lui Summer ținuta îi vine extraordinar. Când mă privesc însă în oglindă, îmi dau seama că m-am amăgit singură: par doar ciudată și șleampătă. Nu sunt o apariție fantomatică, ci doar o puștoaică jucându-se de-a deghizarea, nici pe departe la fel de pricepută ca sora mea.

Mă rog, asta este oricum povestea vieții mele.

Eu și Summer suntem gemene identice. Mama păstrează și azi o ecografie de pe vremea când era însărcinată, în care noi două ne ghemuiam ca niște pisicuțe. Pare chiar că ne ținem de mână. Imaginea este și acum uimitoare, deși difuză și cenușie, ca ecranul unui televizor atunci când se pierde semnalul și totul apare întrerupt și distorsionat.

Summer a venit pe lume prima, cu patru minute înaintea mea, drăgălașă, îndrăzneață, hotărâtă să strălucească. Am urmat eu, biet ghemotoc purpuriu și congestionat de plâns.

Am fost spălate, uscate, învelite în plăpumioare identice și puse în brațele mamei. Și care a fost primul lucru pe care l-am făcut? Ați ghicit. Ne-am luat de mână.

Și astfel au stat lucrurile de atunci. Am fost ca două fețe ale unei singure monede, imagini în oglindă, una reflexia perfectă a celeilalte.

Dintotdeauna am știut ce gândim fiecare. Ne completam una alteia frazele, mergeam peste tot împreună, împărtășind aceleași visuri, speranțe, jucării, mâncăruri, haine și prieteni. Eram cele mai bune prietene. Și chiar mai mult decât atât. *Trăiam* una în pielea celeilalte.

— Sunt de-a dreptul superbe, zicea lumea. Nu-i așa că sunt cele mai dulci ființe pe care le-ați văzut vreodată?

Și noi nu făceam decât să ne uităm una la alta, să izbucnim în râs și să fugim departe de persoanele adulte, adăpostindu-ne în mica noastră lume perfectă.

Vreme îndelungată nici măcar nu am reușit să discern unde se termină Summer și unde încep eu. Mă uitam la ea ca să înțeleg ce trebuie să simt și, dacă ea zâmbea, făceam și eu la fel. Dacă izbucnea în plâns, îi ștergeam lacrimile și o îmbrățișam, așteptând să se liniștească.

Poate părea exagerat, dar, dacă ea suferea, sufeream și eu.

Obișnuiam să cred că lucrurile vor sta la fel întotdeauna, dar viața e plină de surprize.

Mai demult, amândouă făceam balet și eram împătimite. Aveam genți roz pline cu balerini și panglici roz, cărți cu povești despre balet și o cutie plină cu tutu-uri, aripi de zână și baghete magice. Gândindu-mă bine, cred că-mi plăcea mai mult îmbrăcămintea decât dansul în sine, dar mi-a luat ceva timp să înțeleg că eram înnebunită după balet doar pentru că Summer îl adora. Vedeam cât era de pasionată și mi se părea că simt la fel… În realitate, nu eram decât o oglindă care reflecta imaginea ei.

Am început să mă satur de concursurile de balet, când Summer câștiga medalii și eu abia dacă reușeam să mă descurc, de spectacolele în care ea avea rolul principal, în timp ce eu dansam undeva în spate. Summer era talentată, eu nu… și încet-încet, am început să-mi pierd încrederea în mine. După un astfel de spectacol, la finalul căruia toată lumea a felicitat-o pe Summer pentru prestația ei strălucită, am găsit, în sfârșit, curajul să recunosc faptul că nu mai vreau să continui. S-a întâmplat chiar în anul în care tati ne-a părăsit și întrega noastră viață s-a dat peste cap. În acest context, o mică schimbare nu părea să fie cine știe ce. Pentru mine cel puțin.

Cu Summer însă, lucrurile nu au fost așa de simple.

— Nu poți să abandonezi, Skye, s-a încăpățânat ea. Ești doar supărată din cauza lui tati! Tu iubești baletul!

— Ba nu, am replicat. Asta nu are nicio legătură cu tati. *Tu* ești cea care iubește baletul, Summer. Nu *eu*.

M-a privit atunci cu o față încrâncenată și confuză, ca și când nu ar fi putut înțelege distincția dintre *eu* și *tu*. Să fiu sinceră, nici eu nu-mi prea dădeam seama cum stăteau lucrurile. Până atunci, nu cunoscusem pronumele personal decât la plural. Fuseserăm doar *noi*.

Ulterior, am început să mă întreb dacă nu cumva povestea cu baletul a fost doar începutul. Uneori, când faci o schimbare, întregul eșafodaj se năruie, ca piesele unui joc de domino. Cred că eu am fost cea care a produs ruptura dintre noi, iar acum, după trei ani, încă mai așteptam ca lucrurile să se așeze.

Mă întorc din nou spre oglindă și pentru un scurt moment zăresc din nou apariția fantomatică, având părul vâlvoi și ochii încărcați de umbre, bântuiți de trecut, cu gura întredeschisă, ca și cum ar încerca să-mi spună ceva.

Apoi dispare.

2

În bucătărie miroase a caramel și ciocolată. Lângă Aga[1], mami pune mere pe băț și le introduce într-un castron cu caramel auriu topit, pentru petrecere, iar Paddy a adus din atelier niște bunătăți cu trufe și mere caramelizate, ca să ne dăm cu părerea.

— Gustați, vă rog, zice el. Asta ar putea fi ceea ce caut, aroma care ne-ar aduce succes și bogăție…

Paddy și fiica lui, Cherry, s-au mutat la noi în vară și s-au integrat perfect. Sunt ca niște piese de puzzle care au reconstituit întregul, piese despre care nici nu știusem că lipsesc. Resimțim încă lipsa tatei ca pe o rană deschisă, dar începem să ne vindecăm, și prezența celor doi ne ajută. Cherry e cool, drăguță și amuzantă, ceva între soră și prietenă. Paddy e vesel și cântă la vioară. A transformat vechiul grajd în atelier pentru afacerea pe care a lansat-o împreună cu mami, *The Chocolate Box*. De atunci încoace, mirosul de ciocolată topită învăluie casa tot timpul și nimeni nu poate spune că e ceva neplăcut.

Mami se va mărita cu Paddy în iunie și vom deveni o familie adevărată. Cherry și tatăl ei au darul de a ne înfrumuseța viața.

Mă rog, aproape…

Ne înghesuim să gustăm combinația: două fantome, un Frankenstein vesel (Coco) și o vrăjitoare (Cherry). Mixul de trufe are exact gustul Halloween-ului: dulce-amărui, cu iz de toamnă.

Iubitul lui Cherry, Shay Fletcher, e și el cu noi, purtând o mască de vârcolac, cu o claie de păr sur, încercând să ne convingă că s-a deghizat în Fred, câinele casei. Sunt puțin uimită de prezența lui. A fost o perioadă prietenul lui Honey, dar, în momentul în care au apărut Paddy și Cherry, lucrurile s-au schimbat și el s-a îndrăgostit de sora mea vitregă.

Vezi? Băieții nu sunt decât niște încurcă-lume. Chiar și cei drăguți ca Shay. Dacă el nu ar fi ales-o pe Cherry, ea și Honey ar fi avut o șansă cât de mică să se înțeleagă. Sau poate nu. Oricum, lucrurile ar fi fost mult mai simple pe aici, dacă s-ar fi întâmplat așa.

Când Shay și Cherry s-au afișat împreună, Honey a făcut o criză. A țipat, a urlat și s-a încuiat în camera ei zile la rând. Apoi a ieșit doar pentru a căuta foarfeca de bucătărie, ca să-și ciopârțească minunăția de păr blond ondulat, lung până la talie, din care au rămas doar niște țepi scurți de pușcăriaș. Majoritatea fetelor ar fi arătat ca niște sperietori dacă s-ar fi tuns singure, dar Honey reușește întotdeauna să arate nemaipomenit de bine, cu privirea aprigă și visătoare și buze senzuale. Am spus că Paddy și Cherry ne înfrumusețează viața, dar Honey nu ar fi de aceeași părere.

Din motive ușor de înțeles, Shay a stat departe de casa noastră în ultima vreme. Nu aș vrea să fiu în pielea lui sau a lui Cherry, dacă Honey i-ar vedea împreună.

— Să înțeleg că Honey a ieșit? întreabă Summer, ghicindu-mi gândurile.

— Cred că da, îi răspunde Cherry, aranjându-și neliniștită costumul de vrăjitoare. Zicea că petrecerea de Halloween va fi o porcărie și că are lucruri mai bune de făcut…

— Mă rog, ridică Shay din umeri, împingându-și pe spate masca de vârcolac. Are părul nisipiu ciufulit și ochii de culoarea oceanului mereu zâmbitori.

— Odată și-odată tot va trebui s-o înfruntăm. Au trecut deja două luni. Ar cam fi timpul să-i treacă.

— Corect, îl aprob eu.

Nu sunt prea sigură că Honey ar fi pregătită să înțeleagă, dacă l-ar surprinde în clipa asta la noi în bucătărie. Mai degrabă s-ar repezi la gâtul lui și l-ar strânge până când i-ar stoarce din trup și ultima suflare. Apoi, probabil că ar lua-o la rând pe Cherry.

Sigur că nu spun nimic din toate astea cu voce tare. În schimb, încerc să înveselesc atmosfera:

— Hei, ne așteaptă o mare petrecere! În plus, trebuie să ne întâlnim cu Millie și Tia. Să nu întârziem!

— Chiar așa, mă susține Coco. Hai, gașcă!

Toată lumea începe să vorbească și să râdă în timp ce ne căutăm hainele. Totuși, nu ne mișcăm destul de repede. Honey își face apariția în ușă și râsetele încetează brusc. Atmosfera devine atât de glacială, încât n-ai putea să o detensionezi nici măcar cu un spărgător de gheață. Mi se pare că pot vedea aievea cum ne transformăm sub ochii ei în aisberguri.

E îmbrăcată în vampir, cu o rochie scurtă, drăguță, de culoarea purpurei, iar fața și gâtul îi sunt pudrate într-o nuanță pală. Și-a pictat două puncte roșii, imitând o mușcătură, pe gât, chiar deasupra claviculei.

Costumația o reprezintă cumva, deoarece sora mea mai mare nu e chiar așa de dulce precum pare... De când tati ne-a părăsit, nu a făcut decât să treacă de la istericale și lacrimi la alinturi copilărești, păstrându-le pe toate într-un echilibru fragil, însă îndeajuns de convingător pentru a ne avea pe toți la degetul mic. Apoi a urmat „trădarea“ lui Shay, iar tati a fost promovat, așa că a plecat acum vreo două săptămâni în Australia, ca să deschidă o nouă filială a firmei pentru care lucrează.

Oricum nu e o pierdere așa de mare. Tati nu reușea nici înainte să-și achite obligațiile familiale legate de aniversări, Crăciun sau zile de vizită. Dar să plece la capătul celălalt al lumii, e chiar culmea. Drept să spun, nici eu nu prea reușesc să-l iert.

Drept urmare, după toată treaba cu Shay și cu tati, Honey a renunțat să se mai prefacă. Zilele astea, e ca o tornadă căreia nu-i pasă de dezastrul pe care îl lasă în urmă.

În acest moment îl fulgeră pe Shay cu privirea și mie mi se pare că-l văd făcându-se din ce în ce mai mic.

— Ce naiba cauți tu aici, nemernicule? îl întreabă cu răceală.

Mami se întoarce șocată, lăsând baltă merele caramelizate.

— Honey! o apostrofează ea. Oricât ai fi de supărată, nu ai voie să vorbești așa!

Honey nu reacționează. Parcă nici n-ar fi auzit-o. Noi ceilalți am rămas stânjeniți în picioare.

— Stai liniștită, Charlotte, zice Shay. Îmi pare rău. Am crezut că a venit timpul să îngropăm securea războiului. Se pare că m-am înșelat.

Honey izbucnește în râs și sunt aproape sigură că, dacă ar fi avut o secure la îndemână, ar fi știut exact unde s-o „îngroape“.

— Să înțeleg că nu mergi și tu la petrecere? întreabă mami, încercând să devieze conversația către un teren mai sigur.

— Mda, mârâie Honey. Ies în oraș cu Alex.

— Care Alex? se miră mami, dar Honey o ignoră.

O țintuiește cu privirea pe Cherry. Costumul ei de vrăjitoare se compune dintr-un tricou negru, o fustă mini și colanți cu dungi, păianjeni de plastic în păr și o mătură, pe care a făcut-o singură dintr-o ramură de mesteacăn legată de o creangă răsucită.

Honey ridică o sprânceană.

— Nu trebuia să vă deghizați? zice cu răutate și obrajii lui Cherry se colorează în roz.

Apoi un scrâșnet de motocicletă pe pietrișul din fața casei pune capăt circului și sora mea mai mare se grăbește să dispară în noapte.

— Așteaptă puțin! strigă Paddy, dar ea îi trântește ușa în nas.

Zgomotul motocicletei se mai aude pentru scurt timp și apoi se lasă liniștea.

— Cine e acest Alex? întreabă mami. Și ce vârstă are?

— Suficient cât să poată conduce o motocicletă, se încruntă Paddy.

— Honey nu are decât 14 ani! se lamentează mami. E doar un copil. Și noi o lăsăm să dispară în noapte cu un tip cu motocicletă, pe care nu l-am văzut niciodată!

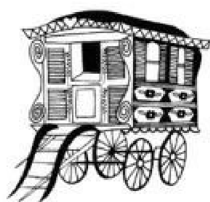
— Oricum n-ai fi putut-o opri, intervin eu.

Așa e Honey… de neoprit. Pe vremuri era cea mai de gașcă soră din lume, dar acum e total scăpată de sub control, o ființă machiată strident, cu o serie nesfârșită de iubiți ciudați. E chiar sărită de pe fix. Și, din păcate, nimeni nu poate face nimic în privința asta.

---

[1] Sobă pentru încălzit și făcut mâncare specifică bucătăriilor englezești din clasa mijlocie.

3

Seara decurge apoi din ce în ce mai rău.

Millie și Tia ne așteaptă la intrare. Suntem prietene de când eram foarte mici… Tia și Summer, eu și Millie. Citesc pe fețele lor că Honey avusese dreptate. Petrecerea e o porcărie. E plin de țânci la vânătoare de mere caramelizate și de mame care beau punci de culoarea sângelui, ce nu e în realitate decât suc de merișoare. Mai sunt biscuiți cu glazură verde, în formă de degete tăiate, și tava cu merele pregătite de mama. Lampioanele nostime din dovleac pâlpâie și strălucesc, dar faptul că noi suntem cele mai mari puștoaice de acolo ne strică buna dispoziție. Așa că o ștergem repede la vânătoare de dulciuri prin sat și reușim să strângem o găleată întreagă de mere, alune și dulciuri gumate stranii, în formă de ochi.

Poate că totuși sunt prea mare pentru distracția de Halloween. M-am săturat până peste cap de glume horror proaste și am mâncat atâtea dulciuri, de am impresia că o să mi se topească toți dinții.

— Nu e distractiv deloc, spune Summer, citindu-mi gândurile. Hai să mergem acasă!

— E doar opt și jumătate! protestează Coco. Și e Hallo–ween-ul!

— Nu putem merge acasă de acum! se lamentează și Millie.

— Ce-ar fi să veniți toate la rulotă? sugerează Cherry. Paddy mi-a promis că o să aprindă focul, așa că va fi cald și am și Irn-Bru[2]… Am putea spune povești cu fantome!

Ochii lui Coco sclipesc de plăcere.

— O, da, haideți! O să fie grozav!

— S-ar putea să ai dreptate! îmi dau cu părerea.

Când trecem pe lângă biserică, în drum spre casă, Cherry se oprește brusc și privește în jur neliniștită.

— Ați auzit? ne întreabă. Ceva… ei bine, ceva ca niște pași fantomatici?

— Fantomele nu fac zgomot, o contrazice Coco. Ele trec pur și simplu prin tine, ca un fior rece pe șira spinării!

— Nu e nimic acolo, Cherry, o liniștește Shay.

Pornim mai departe, dar câteva secunde mai târziu, un zombi înalt și scheletic, de culoare gri, târând după el metri întregi de bandaje pătate de sânge, țâșnește spre noi din spatele unei pietre de mormânt, cu ochii holbați și gemând înfiorător.

Mă uit mai atent și constat exasperată că e Alfie Anderson, probabil cel mai enervant băiat de la Exmoor Park Middle School. Glumele proaste sunt specialitatea lui. Îl știu din prima zi de școală primară și pare să nu fi evoluat deloc de atunci.

— Alfie, de-a ce te joci? îl întrebă Summer. Era să fac infarct. E în regulă, Cherry — e inofensiv. Ți-l prezint pe zurliul de serviciu.

— Bună, zice Alfie, ridicând o sprânceană. A fost doar o glumă!

— Glumele ar trebui să fie haioase, e de părere Summer. Apoi o înșfacă pe Cherry de

mână și pleacă mai departe, urmată de Millie, Tia, Shay și Coco. Am rămas singură cu un Alfie profund dezamăgit.

— Unde mergeți? mă întreabă. Dar petrecerea?

— Am fost deja și nu e deloc distractiv. Mergeam spre casă. Vrem să ne delectăm cu povești cu fantome, îi spun și fața i se luminează brusc.

— Știu o mulțime din astea! Unele sângeroase de-a binelea. Pot să vin și eu?

Ezit. Summer îl consideră pe Alfie extrem de enervant și nici eu nu-l suport întotdeauna, dar ar fi foarte urât din partea mea să-l refuz.

— Ă… bine…

Dar Alfie zboară deja pe urmele celorlalți.

— Ador poveștile cu fantome. Vârcolaci, zombi, criminali maniaci cu topoare… super!

Îmi dau ochii peste cap și mă grăbesc după el spre ieșirea din sat, de-a lungul drumului pustiu care duce spre Tanglewood. Copacii seculari se apleacă și foșnesc peste gardurile vii, și auzim țipătul înfricoșător al unei bufnițe, care zboară chiar deasupra noastră, cu o strălucire de aripi albe.

— O fantomă! țipă Coco, entuziasmată.

— E doar o bufniță! o liniștesc. Știi bine că nu există fantome!

— În noaptea asta s-ar putea să apară. E Halloween-ul și am citit că e singura noapte din an când se deschid cerurile și granița dintre lumea celor vii și lumea celor morți poate fi trecută.

— Buhuhu! îi cântă-n strună Alfie Anderson, care continuă să se prostească tot drumul ce duce pe aleea pietruită în sus către Tanglewood și apoi în jos spre rulotă.

Când a venit la noi, Cherry a fost nevoită la început să împartă camera cu Honey. Numai că înțelegerea a durat exact cinci minute, pentru că Honey nu a putut-o înghiți nici măcar înainte de așa-numitul „Shay-*disaster*". Ca urmare, Cherry s-a mutat în frumoasa rulotă, o adevărată casă pe roți, restaurată cu grijă și parcată sub copaci. Totuși, eu continui să cred că Cherry ar fi trebuit să locuiască împreună cu noi, în casă. Chiar dacă nu mai avem camere disponibile, deoarece casa e transformată în pensiune, Paddy a promis că până la Crăciun o să golească și o să transforme podul într-o cămăruță pentru ea.

Ne înghesuim în rulotă, făcându-ne loc cât de bine putem pe lângă sobița care duduie. Poate părea un lucru potrivit pentru Cartea Recordurilor, dar e haios. Cherry toarnă Irn-Bru în cănițe și ne așezăm cu toții în jurul coșului cu dulciuri primite, în eventualitatea în care nivelul zahărului din sânge va scădea sub normal.

Și poveștile cu fantome încep să curgă. Alfie spune una care ne îngheață sângele în vene, despre un călăreț fără cap, Shay știe alta cu niște contrabandiști naufragiați, care se presupune că ar bântui coasta; iar Cherry ne împărtășește o frumoasă poveste japoneză, care ar putea sau nu aminti de mama ei, moartă pe când ea era încă un prunc.

— Există vreo poveste despre Tanglewood? vrea să știe Shay.

— Sigur că da, îi răspunde Summer. Bunica noastră Kate ne spunea multe legende despre acest loc…

— Legende? se miră Cherry.

— Casa aparține familiei noastre de foarte multă vreme, intervin eu. Și bunica îi știe toate secretele. Unele dintre ele sunt chiar despre fantome…

— O, aia despre Clara? exclamă Coco. Îmi place la nebunie. E super, super tristă!

Alfie se strâmbă:

— Nu am putea vorbi despre ceva mai… sângeros, vă rog?

— Ține-ți gura, Alfie! i-o retează Summer. E o poveste de iubire, despre o fată care se îndrăgostește de băiatul nepotrivit…

Cherry îi aruncă o privire lui Shay și mie îmi trece prin minte că și ea a pățit la fel, cel

puțin din punctul de vedere al lui Honey.

— Clara Travers a locuit aici la Tanglewood în anii ’20, începe Summer. Era o rudă îndepărtată de-a bunicii Kate. Avea 17 ani și fusese logodită cu un tip mai în vârstă, care avea o casă mare în Londra…

Când Summer se oprește, preiau eu firul poveștii.

— Logodnicul Clarei era bogat și părinții erau încântați de aranjamentul făcut. Dar ea nu îl iubea. Se îndrăgostise de un tânăr țigan, unul dintre acei nomazi care își așezau uneori șatra în pădurea din apropiere. Cei doi plănuiseră să fugă împreună, dar părinții Clarei au prins de veste. Tatăl ei era furibund… I-a alungat pe țigani și le-a interzis să se mai întoarcă vreodată.

Cherry își mușcă buzele:

— E așaaa de trist!

— Păi nu se termină aici, zice Coco, făcând ochii mari. Spune-i, Skye!

Respir adânc.

— Plecarea iubitului ei peregrin i-a frânt Clarei inima, continui eu. Cu o zi înainte de nunta aranjată de părinții ei, și-a lăsat hainele grămăjoară pe plajă și s-a îndepărtat în largul oceanului. Nimeni nu a mai văzut-o niciodată.

— Se pare că, de atunci, stafia ei rătăcește prin păduri, declară cu seriozitate Coco. Plângându-și dragostea pe veci pierdută… așa obișnuia să încheie bunica.

— Brrr! exclamă Millie. De-a dreptul înspăimântător!

— E doar o poveste tristă, ridic eu din umeri. Nu există nicio fantomă… Am căutat ani întregi și nu am văzut niciodată ceva dubios.

— Asta nu demonstrează nimic, se încăpățânează Coco. Ar putea fi aici chiar acum, ascultându-ne…

Se așterne tăcerea. Doar freamătul frunzelor de deasupra și țipătul stins al bufniței se mai aud. Probabil că nu e decât excesul de dulciuri, dar inima începe să mi-o ia razna.

— Bauuu! strigă Alfie și magia momentului dispare ca o ceață.

Toată lumea începe dintr-odată să vorbească, prea repede, prea tare. Tia îi trimite un mesaj mamei sale să vină să le ia pe ea și pe Millie, iar când mașina apare, Alfie și Shay pleacă și ei în grabă. Noi, fetele, urcăm panta spre casă și dăm buzna în bucătăria caldă și luminoasă, într-o cascadă de râsete și discuții înflăcărate.

Paddy și mami se uită mirați la noi, luați parcă prin surprindere, cu fețele mânjite de praf. O grămadă de cutii de carton zac într-un colț, pline cu lucruri vechi și tot felul de alte chestii pe care nu le-am mai văzut niciodată. O colivie din oțel, cu zăbrele răsucite și bogat ornamentate, iese dintr-o cutie, iar pe masă stă așezat un cufăr de pin, cu capacul deschis, lăsând să se vadă teancuri de haine împachetate în hârtie subțire și ceea ce pare a fi o cutie de vioară îmbrăcată în piele deteriorată.

— Ce sunt toate astea? întreb cu gura uscată și inima bătându-mi în urechi.

Paddy își îndepărtează cu un bobârnac o pânză de păianjen din păr.

— Ne-am apucat să facem curățenie în pod pentru camera lui Cherry. Am umplut camioneta cu lucruri de aruncat și am cărat o parte din cutii în atelier, ca să le sortăm mai târziu. Apoi, în colțul cel mai îndepărtat, am dat peste cufărul ăsta…

În bucătărie se lasă o liniște de mormânt, în timp ce două fantome, o vrăjitoare și un monstru verde se înghesuie să-l privească. Mă întind să ating hârtia mototolită și simt în vârful degetelor atingerea moale de catifea și pe cea aspră, de dantelă.

— Chestiile astea par foarte vechi! șoptesc.

Mami ia de deasupra un teanc subțire de scrisori, legat cu panglică.

— Da, e foarte vechi, spune ea. Fetelor, nu cred că vă mai amintiți povestea aceea veche pe care v-o spunea bunica. Acea poveste tristă despre Clara Travers. După cum o indică scrisorile, lucrurile astea sunt ale ei…

Mă trec fiori pe șira spinării.

Acum zece minute, stăteam la taifas în rulotă, spunând povești din trecut despre fantoma Clarei și acum, lucrurile ei sunt chiar aici, împăștiate în fața noastră prin toată bucătăria. Scrisorile, vioara, rochiile de catifea, ecouri ale unui trecut pe care putem cel mult să-l ghicim și care s-a sfârșit tragic în apele reci și întunecate ale oceanului.

Farsa lui Alfie din cimitir e o simplă glumă! Ceea ce trăiesc acum este fără îndoială cea mai stranie poveste a zilei.

---

[2] Băutură răcoritoare carbogazoasă, specific scoțiană.

4

A doua zi, Summer are oră de balet după cursuri, iar Coco, Cherry și cu mine suntem în bucătărie, chinuindu-ne cu temele, în timp ce mami face brioșe cu bezea. Gustul bezelelor e pentru mine cel mai bun din lume, chiar dacă lui Summer nu i-au plăcut niciodată.

— Sunt așa de plictisitoare, obișnuiește să spună, strâmbând din nas. Așa de anoste. Dulci, dar fără consistență.

Și de fiecare dată am sentimentul oribil că, de fapt, sora mea crede că eu sunt cea plictisitoare, anostă și lipsită de consistență.

Și totuși, pentru mine, bezelele nu sunt deloc plictisitoare. Sunt moi, dulci și pufoase… o bucățică de rai.

Zăresc vechiul cufăr, care încă mai zace într-un colț și la fel ca aseară simt un fior pe șira spinării. Nu știu exact dacă de teamă sau de nerăbdare.

— Mami? o întreb, în timp ce ea pune brioșele la răcit, ce ai de gând să faci cu vechiul cufăr din pod?

Se încruntă:

— Păi, chiar nu știu… poate că lucrurile alea l-ar putea interesa pe vreun anticar. Și banii de pe ele nu ne-ar strica. Peste două luni e Crăciunul.

— Nu, protestez eu, te rog, nu le vinde!

Nu știu de ce, dar gândul că lucrurile Clarei ar putea fi vândute îmi face rău.

Mami se încruntă din nou.

— Dar nu avem unde să le punem. Paddy tocmai termină de golit podul, așa că vom fi nevoiți să le depozităm în atelier… Mă rog, Summer a luat colivia albastră azi-dimineață. Zicea că o să pună o plantă în ea. Mai vrea careva dintre voi ceva din cufăr?

— Eu, sare Coco. Vioara! Întotdeauna mi-am dorit una și Paddy mi-a promis că mă va învăța să cânt, în cazul în care am un instrument la care să exersez.

— Crezi că e o idee bună? o întreabă mami. Coco, ești superbă, minunată și plină de talente, dar muzica nu e chiar unul dintre ele! Amintește-ți cum ai vrut să înveți partitura pentru flaut din acel concert de Crăciun, când erai în clasa a treia.

Coco s-ar putea să nu-și amintească, dar eu îmi amintesc. Ne-a adus pe toți în pragul nebuniei, până când, într-o fericită zi, flautul a dispărut și așa a rămas.

— Păcat! spusese Honey după aceea, ciufulindu-i părul lui Coco. Se pare că s-a evaporat pur și simplu.

Mie mi s-a părut că s-a evaporat în tomberonul de gunoi, cu puțin ajutor din partea lui Honey, dar oricum, toată lumea a răsuflat, în sfârșit, ușurată. Coco a trebuit să folosească în schimb talanga de la vacă, dar nici așa nu prea ținea ritmul.

— Cu vioara va fi cu totul altceva, insistă Coco. Paddy o să mă învețe. Realmente. Te rog?!

— Dacă insiști… zice mami, fără convingere, lingându-și o buclă de vanilie lipită de vârful

degetului, apoi decorează cu bezele brioșele proaspăt răcite. Coco se cufundă în cufăr și salvează cutia din piele deteriorată, care, la deschidere, dezvăluie o vioară din lemn auriu strălucitor. O ridică pe claviculă și trece arcușul peste coarde. Un mieunat jalnic de pisică strangulată umple bucătăria.

— Ups! exclamă ea. Nu e așa de ușor pe cât pare…

Mami ne servește cu brioșe calde încă și eu înșfac una, savurând glazura moale de bezea.

— Dar tu, Cherry? Nu vrei nimic din cufăr?

— Nu chiar, zice ea. E absolut fabulos, numai că… știi, e puțin prea înspăimântător pentru mine.

— Bine, deci Skye, dacă tot nu mă lași să-l vând, nu vrei nimic din el? Poate hainele rămase?

Clipesc cu uimire.

— Vorbești serios… hainele astea… chiar pot să le iau?

— De ce nu? Doar îți place îmbrăcămintea vintage! Probabil Clara ar fi dorit ca tu să fii cea care le păstrează.

O jumătate de oră mai târziu, cufărul de pin e lângă patul meu, în camera pe care o împart cu Summer. Ridic capacul și îndepărtez ușor hârtia de împachetat mototolită. Pentru un scurt moment, mă cufund în cea mai delicioasă aromă de bezele, o combinație caldă de vanilie și zahăr. Apoi brusc, rămâne doar adiere de praf, vechime și tristețe. Să fi fost doar aroma brioșelor mamei urcând din bucătărie sau urma unui parfum de demult? Cu toate că e practic imposibil ca mirosul să se fi păstrat atâta timp. E doar imaginația mea bogată.

Aseară, toată povestea asta cu lucrurile Clarei părea așa de ciudată, încât nu am privit înăuntrul cufărului cu mare atenție… dar acum realizez că e o comoară.

E plin cu rochii din catifea, împodobite cu pietre strălucitoare, și cu furouri tivite cu dantelă. Mai sunt pantofi de piele cu toculeț, pălării de pai în formă de clopot și mănuși albe din piele moale de căprioară. Descopăr și o bandană cu pene și brățări de argint înnegrite de vreme, o gentuță de mână, cusută cu mărgele, și un mantou moale de lână, de culoarea smaraldului, tivit cu satin verde.

Îmbrac mantoul, îl închei și las partea de jos să-mi învăluie picioarele. E moale și cald, și aproape nou, de un milion de ori mai bun decât obișnuitele mele găselnițe la mâna a doua. Toate lucrurile din cufăr sunt păstrate perfect, de parcă a fi fost puse acolo ieri, nu acum nouăzeci de ani.

Probez furourile din bumbac dantelat, rochiile de catifea, una câte una… albastru-închis, verde culoarea mușchiului de pădure, stacojiu. Clara Travers trebuie să fi fost scundă și zveltă, căci hainele îmi vin. Nu arăt deloc a copil îmbrăcat în hainele mamei. Cu puțin timp în urmă am citit o carte despre anii ’20, perioada jazzului și a fetelor „flapper“[3]. Scot o pălărie, mi-o pun zâmbind pe cap și privesc în oglindă pe sub marginea ei, căutând amintirea unei fetișcane din alt veac.

Judecând după hainele cool, Clarei Travers îi plăcea să danseze, să asculte jazz, să învețe charleston și mai mult ca sigur avea o groază de admiratori care se înghesuiau să o invite la dans, cu rochiile ei șic și bandanele împodobite cu pene. Era cu siguranță o fată cochetă, o petrecăreață. Purtându-i hainele, simt și eu puțin cum ar fi să fiu în pielea ei… curajoasă, strălucitoare, matură.

Apoi îmi amintesc de povestea bunicii Kate — Clara era logodită cu un bărbat mult mai în vârstă decât ea – și zâmbetul îmi pălește.

Cine a fost Clara Travers? mă întreb. *O fată bogată, cu un cufăr plin cu rochii de catifea și mâinile încărcate de brățări prețioase, o visătoare?* Avea 17 ani, cu doar trei ani mai mult decât Honey. Mult prea tânără ca să fie legată pe viață de un bărbat pe care nu-l iubea. Încerc să mi-o imaginez pe Honey cuplată cu un tip de 30 sau 40 de ani și încep să tremur. Ar fi

simțit că e sfârșitul lumii.

Să fi fost ceva romantism în treaba asta sau a fost doar o simplă alianță pentru bani, siguranță și statut social? Au fost părinții Clarei cei care au pus la cale totul? Și cum se face că o fată precum Clara s-a putut îndrăgosti de un țigan, în așa măsură încât nu a putut trăi fără el?

Ușa dormitorului se deschide și intră Summer, cu părul încă prins în coc de la ora de dans și cu geanta de balet legănându-i-se pe mână.

— Mama a anunțat ceaiul în zece minute, zice ea, apoi se oprește dintr-odată ca și când abia acum m-ar fi zărit cu adevărat.

Brusc, nu mă mai simt fata minunată din anii ’20, ci doar un copil năzdrăvan prins asupra faptei.

— Ce sunt toate astea, Skye? mă întreabă. De ce porți ciudățeniile alea?

La fel ca mai devreme, când mami menționase posibilitatea de a vinde lucrurile Clarei, un sentiment puternic își face loc în sufletul meu.

— Nu sunt ciudățenii, doar lucruri vechi, îi spun și fulger cu ochii înspre colivia albastră cu bare de oțel ornamentat, așezată acum într-un colț, după patul ei. Lucruri vechi ca acea colivie. Vintage șic, nu?

— Asta e altceva, insistă Summer. Una e o colivie, dar nu ți se pare puțin ciudat să porți efectiv hainele Clarei? Vreau să zic… ale unei moarte. E prea de tot!

Izbucnesc în râs.

— Știi bine că-mi plac hainele vintage. Port haine vechi de când mă știu…

Summer ridică din sprânceană.

— Încă o dată, asta e altceva. Clara Travers s-a sinucis! exclamă ea, iritată. Te rog, Skye, dezbracă lucrurile moartei. Nu-mi plac.

Îmi dau jos pălăria și în acel moment îmi zăresc reflexia în oglindă. Pentru o clipă, par sfidătoare, hotărâtă — diferită de mine, cea din realitate. Clipesc și iluzia dispare. Din oglindă mă privește o fată zâmbitoare, cu părul blond ondulat, îmbrăcată în haine de epocă.

Îmi trag rochia stacojie peste cap și o așez cu grijă la loc, dar păstrez furoul alb de bumbac și brățările. Scot un sarafan și mă rotesc în fața oglinzii.

Îmi stă bine, dar Summer pare încă foarte tulburată.

— Ce? îi spun, încercând să o înveselesc. Tu crezi că fantoma Clarei va începe să mă bântuie? Haide! Fii serioasă!

— Sigur că nu, zice ea. Numai că… vezi, poate că e puțin adevăr în toată povestea aia și spiritul ei chiar rătăcește pe aici. În căutarea iubirii de mult pierdute. Vreau să spun, nu ți se pare ciudat că aseară tocmai vorbiserăm despre Clara Travers și apoi, câteva minute mai târziu, am intrat în casă și lucrurile ei au apărut dintr-odată, după ce dispăruseră aproape o sută de ani? Și chiar în noaptea de Halloween!

— Hei, hei, îi șoptesc. Lucrurile astea nu au dispărut. Au fost în pod tot timpul. A fost o simplă coincidență că Paddy s-a apucat de curățenie tocmai de Halloween. Nu e nimic *ciudat* în toate astea, Summer.

Suspină resemnată:

— Nu sunt așa de sigură. Oricum nu-mi place…

Încerc să-i îndepărtez temerile. Nu se va întâmpla nimic. Totul e în regulă.

Așa cum am mai spus, nu sunt genul care crede în fantome…

[3] Fete la modă în 1920, cu idei progresiste și hotărâte să se distreze.

5

Trec peste prag și închid cu grijă ușa în urma mea. Pășesc prin iarba plină de margarete și în aer plutește o mireasmă dulce de bezele. Port o rochie albastră de catifea și pantofiori cu barete încheiate cu nasturi. Pe mâini îmi atârnă brățări de argint – strălucitoare, parcă ar fi noi.

Mă strecor pe portița gardului de țăruși, străjuită de fiecare parte de arcade de nalbă și pătrund în fugă în pădure, cu razele soarelui străbătând prin bolta de verde.

Cobor printre copaci, cu inima bătând în ritmul pașilor, pătrunsă de un vârtej de emoții nedeslușite. Deodată simt miros de fum și, printre crengile încâlcite ale arbuștilor de alun, zăresc patru căruțe țigănești cu coviltir, campate în luminișul din vale.

Un foc arde mocnit în apropiere, cu un ceaun negru deasupra, și vreo șase cai robuști, cu pielea tărcată în alb și negru, pasc la câțiva pași. Două fetițe în haine zdrențuite se joacă de-a v-ați ascunselea printre copaci, în timp ce doi bărbați negricioși meșteresc oale și tigăi lângă foc.

Aud, în spatele meu, un trosnet ușor de crengi rupte și un câine costeliv, cu blana arămie zbârlită ca o perie, se repede și mă împinge cu botul. Îl mângâi, îl scarpin în spatele urechilor și mă întorc încetișor. În același moment, inima mea o ia razna și obrajii încep să-mi ardă.

Tânărul care se îndreaptă spre mine printre copaci e un străin, dar mi se pare că îl cunosc dintotdeauna. E înalt și bronzat, cu păr lung și negru care îi cade sălbatic pe față și cu niște ochi albaștri care îmi taie respirația. Poartă haine ciudate, demodate. O cămașă albă fără guler, cu mânecile suflecate, o vestă ponosită și pantaloni de culoarea ferigilor. O eșarfă roșie îi atârnă legată lejer la gât.

În aceeași clipă, o pasăre își ia zborul de pe o creangă din apropiere, o licărire roșie-maro, un freamăt de aripi.

Finch, *îmi trece prin minte.* Îl cheamă Finch.

— *Hei, îmi atrage el atenția și fața i se lățește într-un rânjet. Îmi ia mâna și mi-o strânge cu putere.*

Mă ridic și îmi dau părul de pe față, cu inima bubuindu-mi în piept.

Pentru o clipă nu știu unde mă aflu, dar apoi, în penumbra apusului, realizez că sunt în camera pe care o împart cu sora mea geamănă.

Îmi aduc aminte cum aseară probam hainele Clarei înainte de cină, apoi cum mă ciondăneam cu Summer. Îmi mai amintesc cum Summer, Cherry și Coco au ales un DVD și s-au trântit pe canapea să urmărească filmul. Eu eram obosită și m-am strecurat la noi în cameră. Am adormit devreme.

— Ăsta, spun cu voce tare, a fost cel mai ciudat vis posibil.

— Hm? bâiguie Summer de sub plapumă. Ce vis?

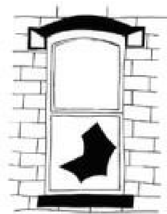
— Părea atât de real, mă încrunt eu. Ca și cum s-ar fi întâmplat aievea. Dar în realitate nu eram eu. Sau, dacă eram, atunci totul se petrecea într-un fel ciudat și greșit… Mă rog, nici nu

mai știu ce să zic. Oricum, tare ciudat.

Summer nu răspunde, dar se uită la mine confuză și somnoroasă, aproape încruntându-se.

Atunci realizez că încă mai port furoul de bumbac alb ce aparținuse cândva Clarei Travers…

6

Nu-i mai spun nimic lui Summer despre visul meu straniu, deși încă mă mai bântuie în drum spre școală. Prima oră am istorie. Domnul Wolfe e nou la Exmoor Park Middle School și toată lumea e de părere că îi cam filează o lampă. Poartă sacouri de tweed cu petice în coate și pantaloni reiați bej sau galben-muștar și miroase mereu a prăjeală. Înfățișarea asta l-ar recomanda mai cu seamă pentru o carieră la Hogwarts sau pentru una de figurant într-un film horror cu vârcolaci. Nu e de mirare că lui Alfie îi place să-l tachineze.

Din punctul meu de vedere, istoria e cool. Înseamnă povești despre felul în care trecutul modelează prezentul și viitorul și de aceea am iubit-o de când mă știu. În clasa a patra chiar am primit o steluță de aur pentru proiectul meu egiptean, în care am mumificat o păpușă Barbie, învelind-o în hârtie igienică în fața întregii clase. „*Super, Skye*“, exclamase Alfie. Cel mai mult cred că i-a plăcut partea în care am explicat felul în care vechii egipteni obișnuiau să extragă creierul mumiei prin nări, cu un cârlig special. Băieții se dau în vânt după povești de felul ăsta.

Eu, în schimb, prefer istorisiri de genul celei despre Clara Travers — povești de dragoste cu final tragic și personaje în haine uimitoare. Dar, în ciuda faptului că istoria îmi place atât de mult, nu sunt prea sigură în legătură cu domnul Wolfe. Cred că mi-e puțin milă de el.

Azi întârzie la oră și Alfie îi pregătește o farsă. Când, în sfârșit, intră în clasă, un coș de gunoi pentru hârtie, pus în echilibru fragil deasupra ușii întredeschise, îi cade în cap, acoperindu-l cu bucăți de hârtie.

Domnul Wolfe ne privește atent, din spatele ochelarilor cu ramă de baga.

— Foarte amuzant, zice el. Știți ceva? Și istoria e plină de evenimente neprevăzute, din care putem *învăța* ceva. Putem învăța să ne obișnuim cu neprevăzutul.

Domnul Wolfe trage brusc scaunul de la catedră, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă un *Whoopee cushion*[4] sau o piuneză lipită cu Blu-Tack[5] pe scaun. Nimic. Se uită dedesubt, frunzărește hârtiile de pe masă și aruncă o privire circumspectă spre tablă, ca și cum s-ar aștepta la o nouă capcană.

— Vedeți? proclamă apoi. Istoria ne învață să fim pregătiți pentru orice!

Nu chiar pentru orice, din păcate. Domnul Wolf a uitat o lecție foarte importantă — istoria se repetă.

Nu suport să stau pur și simplu și să privesc dezastrul.

— Domnule! încerc să-l atenționez, fluturându-mi mâna prin aer, dar el zâmbește și mă roagă să aștept.

Se îndreaptă spre dulapul cu material didactic, ca să scoată manualele și în același moment rucsacul lui Alfie, care se balansase în tot acest timp deasupra ușii dulapului, cade pe el, aruncându-i ochelarii pe podea.

Toată clasa se prăpădește de râs.

— Istoria nu v-a învățat să vă așteptați și la așa ceva, nu-i așa, domnule? pufnește Alfie.

Fața domnului Wolfe devine stacojie. Ia rucsacul foarte greu, pe care Alfie îl umpluse cu manuale de istorie și mâinile îi tremură ușor. La fel și vocea când exclamă:

— Alfie Anderson, rucsacul e al tău?

— Da, domnule, răspunde el. Mă întreb cum de a ajuns acolo?

Ce urmează cred că e în parte vina lui Alfie, care l-a adus pe domnul Wolfe la limita răbdării. Pe de altă parte, e și vina domnului Wolfe care și-a pierdut cumpătul și nu se gândește să-și ridice ochelarii. Poate că de vină e și domnul King, directorul, care s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Iată cum lucrează istoria, din păcate. E o problemă de cauze și efecte, dar și de o fărâmă de noroc.

Domnul Wolfe aruncă rucsacul spre Alfie, îl ratează și obiectul zboară prin geam, care se sparge în mii de bucăți. De afară se aude un scrâșnet de roți și un răcnet scandalizat.

— Ce naiba se petrece? strigă o voce familiară.

Pare de necrezut ca directorul să vrea să-și parcheze mașina sub fereastră chiar în acel moment. Câțiva dintre noi, așezați pe rândul dinspre fereastră, am putut vedea rucsacul aterizând pe capota Skodei Fabia nou-nouțe a domnului King, îndoind-o ușor, și apoi alunecând la pământ, nu înainte de a rupe una dintre oglinzile laterale.

— Uauuu! exclamă Alfie. Frumoasă lovitură, domnule!

Domnul Wolfe nu e de aceeași părere. Se prăbușește pe scaun prinzându-se cu mâinile de cap și de data asta nimeni nu mai are chef de râs.

— Alfie, șuier printre dinți la el. Ce ai făcut?

— Ce *am* făcut? se miră el inocent. Nu eu am spart geamul!

— Alfie, mă încrunt. Nu e amuzant deloc. Ar putea să-și piardă slujba din cauza ta! Fă ceva, sau…

— Sau devii istorie, se aude vocea imperativă a lui Summer de pe culoarul dintre rânduri.

Câteva minute mai târziu, ușa clasei sare în lături și domnul King intră ca o furtună, cu rucsacul în mână. E roșu de furie.

— Domnule Wolfe! răcnește. Ce se întâmplă? Cum a fost posibil?

Profesorul de istorie se ridică, își îndreaptă umerii și își trece o mână prin păr, dar Alfie se grăbește să intervină:

— Eu sunt de vină, domnule, zice calm și deslușit. Mă prosteam și domnul Wolfe mi-a tot spus să mă potolesc… A fost un accident, domnule, dar vina este numai a mea.

Își înalță capul și pentru prima dată încep să simt un fior de simpatie pentru Alfie Anderson.

— La mine în birou, Alfie! Acum! ordonă domnul King. O să-l trimit pe îngrijitor să strângă sticla spartă. Domnule Wolfe, du-i pe elevi în bibliotecă până se face curățenie.

Ușa se închide și domnul Wolf rămâne în fața clasei ca trăsnit.

— E… e cineva rănit? întreabă.

— Nu, domnule.

— Măcar atâta, zice apoi. Bun… după cum puteți observa, istoria se construiește peste tot în jurul nostru, în orice moment. Unele evenimente ne rămân în minte pentru totdeauna. Și am o vagă impresie că acesta de mai devreme va fi unul dintre ele.

— Foarte adevărat, mormăie Millie, lângă mine.

— Uneori însă, nu reușim să vedem imaginea de ansamblu, se încruntă domnul Wolfe. Istoria nu e întotdeauna ceea ce pare și putem să ne înșelăm foarte ușor. Atunci suntem nevoiți să punem cap la cap toate indiciile, ca să ajungem la adevăr…

Clipesc surprinsă. Dintr-odată, domnul Wolfe nu mai pare un vârcolac, ci un guru, un istoric înțelept, ale cărui cuvinte mă fac să-mi țin respirația — treaba cu indiciile mă duce cu

gândul la Clara Travers. Poate că aș putea afla mai multe despre ea, poate că aș putea reface puzzle-ul vieții ei, dacă aș dispune de mai multe indicii. Visul de azi-noapte e încă viu în mintea mea, ca și cum aș fi reușit să arunc o privire în trecut și, pentru o clipă, să văd lumea prin ochii ei. Inima începe să-mi bată mai tare la acest gând. Oare e posibil să nu fi fost doar un vis, ci mai mult… un fel de posedare?

Mă încrunt, încercând să-mi alung din minte un astfel de gând prostesc.

— Trebuie să îndrept lucrurile, oftează domnul Wolfe. Istoria îi iubește pe eroi, dar nu pot să-l las pe Alfie să-și asume vina pentru dezastrul acesta. Clasa a opta, duceți-vă la bibliotecă. Eu merg la director să rezolv problema…

Deci, vezi, ți-am spus eu. Istoria nu e niciodată plictisitoare. Oricum, nu pentru mult timp…

---

[4] Dispozitiv asemănător unei perne folosit pentru farse. Dacă cineva îl apasă din greșeală, scoate sunete asemănătoare flatulenței.

[5] Marcă de adeziv albastru reutilizabil.

7

— Nu e așa de rău pe cât credeam, zice Summer, în timp ce ne îndreptăm spre autobuzul de Kitnor.

— Cine, domnul Wolfe? Sau Alfie?

Summer dă ochii peste cap.

— Domnul Wolfe, desigur. Cât despre Alfie, e irecuperabil.

Într-un fel, nu poți să-l acuzi în totalitate pe Alfie Anderson pentru că e ușor dezechilibrat, dacă iei în considerare familia din care provine. Părinții lui, hipioți întârziați, sunt proprietarii magazinului de produse bio din sat, poartă tricouri tie-dye[6] și miros a ulei de paciuli, care, în opinia mea, seamănă cu pipi de pisică. Surorile lui mai mici poartă amândouă veste croșetate și fuste zornăitoare. Ca urmare, Alfie vrea doar să demonstreze că nu seamănă cu ei și, la drept vorbind, nu poți să-l condamni.

De altfel, cred că nu e total lipsit de speranță. Mai are o șansă.

În următorul moment mă răzgândesc însă de abia mă așez și el apare printre scaune și se trântește lângă mine, pe locul pe care îl păstrasem pentru Millie.

— Bătrânul Wolfe a fost un poem, îmi spune. Domnul King tocmai se pregătea să-i sune pe ai mei… Riscam să mă exmatriculeze. Când iată-l pe Wolfie năpustindu-se în birou și… gata am scăpat! Mă rog, cu excepția unei săptămâni de detenție la prânz. Auzi, s-ar putea să înceapă să-mi placă orele de istorie, chiar dacă mă interesează mai mult *să fac* istorie decât să o învăț…

Părul lui Alfie e aranjat cu gel în trei sau patru direcții, ca și cum tocmai a scăpat dintr-o tornadă. Cu freza asta, cu farmecul lui obișnuit și cu felul în care arată de obicei, nu prea cred că are șanse să facă istorie. Cel puțin nu în viitorul apropiat.

Millie apare și ea în autobuz și încearcă să-l alunge pe Alfie de pe scaun, împingându-l cu ghiozdanul, dar nu reușește. Se pare că m-am procopsit cu el pe ziua de azi.

— Millie, Millie, o strigă el, dând din cap. Ești o fată drăguță, dar eu și Skye avem nevoie de puțină intimitate. Trebuie să discutăm ceva foarte important.

— Ciudatule, îi spune prietena mea, trântindu-se pe scaunul de vizavi.

Autobuzul se pune în mișcare și eu trebuie să-l suport pe cel mai enervant băiat dintr-a opta. Mortal!

— Care e treaba, Alfie? îi șoptesc iritată. Să știi că nu-ți fac tema la istorie, dacă asta urmărești.

— De parcă aș avea vreo șansă! protestează el, ridicându-și mâinile în semn de predare. Deși s-ar putea să ți se pară amuzant, deoarece iubești atât de mult istoria. Tu care porți toate ciudățeniile alea demodate și…

Pentru a-și întări cuvintele, îmi dă un bobârnac peste eșarfa în dungi și aruncă o privire plină de înțelesuri blazerului marinăresc și beretei asortate. OK, recunosc că sunt singura persoană din autobuz care poartă o vestă de școală. Mai recunosc că am găsit-o la un târg de

obiecte la mâna a doua și am asortat-o cu eșarfa și bereta, pentru că așa am văzut într-o carte că se poartă la școlile cu internat. Sunt probabil singurul copil din Exmoor Park Middle School căruia i se reproșează uneori că *poartă* uniformă școlară.

Ce vină am eu că e cu 50 de ani în urma modei? Chiar mă interesează istoria modei.

— Deci, continuă Alfie să mă plictisesacă, am nevoie de un sfat. Serios. Coboară vocea și se uită nervos în jur. M-am îndrăgostit. Ai putea să te întâlnești cu mine sâmbătă la Mad Hatter, ca să vorbim despre asta?

Simt fluturași în stomac…dar nu în sensul bun, ci mai mult în scârbosul Dă-doamne-să-nu-fie-ce-cred-eu.

Mi-l amintesc pe Alfie năpustindu-se asupra noastră în cimitir, ca și cum ne-ar fi așteptat, Alfie încetând să se maimuțărească și recunoscându-și vina mai devreme, în clasă, după ce i-am atras atenția. Asta nu e bine… nu e bine deloc.

— Nu, strig, oripilată. Vreau să zic… sunt… mă flatează. Desigur. Dar… eu nu simt la fel. Deloc!

Alfie se uită la mine confuz.

— Flatată? șoptește. Ce? Ce tot spui acolo?

— Tu, îi explic răbdătoare. Și… mă rog… cu mine.

Alfie Anderson izbucnește atât de tare în râs, încât înclin să cred că s-a rănit în vreun fel.

— Nu, nu și iarăși NU! exclamă, în momentul în care își recapătă darul vorbirii. Nu sunt îndrăgostit *de tine*, Skye, evident!

Sunt împărțită între un puternic sentiment de ușurare și a mă simți ușor jignită de faptul că ideea de a fi îndrăgostit de mine poate fi atât de amuzantă.

Alfie sesizează ușoara mea încruntare.

— Asta nu înseamnă că cineva nu s-ar putea simți atras de tine, zice repede. Doar că noi doi suntem colegi! Nu că ai fi hidoasă sau ceva!

— Mersi, îi dau eu replica, supărată. Așa cred.

— Nu-ți face griji, ridică el din umeri. Dar oricum, tot am nevoie de un sfat și, în mod evident, nu putem vorbi aici în autobuz. Ca urmare, m-am gândit că ne-am putea vedea sâmbătă.

— Sunt ocupată, îi spun. Ceea ce chiar e adevărat, deoarece am programat un foc de tabără pe plajă pentru sâmbătă și pentru nimic în lume nu l-aș invita pe Alfie să ni se alăture.

Când eram mică, obișnuiam să facem câte un foc de tabără în grădină, în fiecare an, pe 5 noiembrie. Ne îmbrăcam gros, cu fulare și căciuli de lână, și mâncam cârnați cu piure în farfurii de cositor. Ne scriam numele în aer cu artificii și tati se enerva și bombănea în timp ce monta rachetele și focurile de artificii aduse de la Londra.

Apoi tati ne-a părăsit și totul s-a schimbat. Am început să mergem în sat, în Kitnor, pentru anualul foc de artificii al primăriei și a fost OK, chiar dacă nu la fel de minunat, ca pe vremea tatei.

Anul ăsta, mami și Paddy au hotărât că vom avea din nou un foc de tabără, dar nu în grădină, ci jos, pe plajă — nou început, tradiții noi.

— Deci… sâmbătă? insistă Alfie.

— Am de făcut teme, îi spun. Îmi pare rău.

— Atunci sâmbăta viitoare?

Suspin. Alfie nu e genul care se dă bătut cu ușurință, realizez prea bine și, ca să fiu sinceră, ar avea nevoie de o mulțime de lecții despre cum trebuie să te comporți cu o fată. De fapt, nu numai cu o fată.

— O să mă mai gândesc, îi spun.

Fără niciun avertisment, Alfie Anderson se năpustește asupra mea și mă strânge furtunos în brațele-i mirosind a spray Lynx și a tocană de la cantina școlii. Dacă vă întrebați cumva, e o

combinație dezastruoasă. Peste umărul lui, pot să le văd pe Summer, Millie și Tia, cu niște fețe dezgustate și prefăcându-se că vomită.

— Alfie! îl pun eu la punct cu severitate. Dă-mi drumul!

Se îndepărtează în grabă, ridicând mâinile în semn de pace.

— OK, OK, nu te impacienta, zice. Suntem doar buni prieteni, îți amintești? Inima mea îi aparține altcuiva.

Dacă e să mă gândesc bine, mie îmi convine de minune.

Mai târziu, la Tanglewood, Summer exersează plie-uri și piruete în dormitor, iar eu îmi fac unghiile cu o ojă care ei nu-i mai place — mov cu sclipici, Misty Sunrise. Nu e chiar stilul meu, dar nu vreau să par nerecunoscătoare.

— Alfie Anderson chiar te place, știi asta, nu-i așa? zice ea nepăsătoare, îndreptându-și vârful piciorului. Din nefericire!

Arunc spre ea o pernă, pe care o prinde cu eleganță înainte să cadă peste colivia vintage, ce acum este prinsă în tavan, lângă fereastră. Summer a pus în ea o mică plantă cățărătoare, a cărei tulpină plină de frunze se încolăcește în jurul barelor de metal, atârnând apoi spre podea. E chiar drăguță, cu toate că în acest moment se clatină primejdios de tare.

Mă întind după discheta demachiantă și după acetonă.

— Mi-ai stricat oja. Tipic pentru tine.

— Nu e vina mea că ai porniri violente, rânjește ea. Mai bine ai grijă să-ți faci unghiile impecabil, dacă vrei să-l agăți pe Alfie!

— Nu fi răutăcioasă! Nu vreu să-l agăț în niciun fel pe Alfie Anderson și, crede-mă, nici el nu mă place. Are nevoie de mine doar pentru sfaturi. S-a îndrăgostit de cu totul altcineva.

— Daaa? Ești în stare să crezi orice minciună. Nu-l încuraja, Skye — băieții nu fac decât să aducă necazuri. Eu, de exemplu, mă *agăț* doar de balet. E mai sigur.

— Nu-l încurajez deloc. E cel mai puțin romantic băiat pe care l-am întâlnit.

— Romantismul înseamnă tot necazuri, mă avertizează Summer, cu o mână pe pervazul ferestrei, folosită ca bară de antrenament. Finalitate tragică garantată. Vezi Romeo și Julieta ori Shay și Honey… ori mami și tati…

Îmi termin de refăcut unghiile și le vântur ca să mi se usuce.

— Dar mami și Paddy? o contrazic. Nu chiar toate poveștile de dragoste sunt sortite eșecului. Urmează să se căsătorească în iunie!

— Excepția întărește regula, ridică ea din umeri. Paddy e chiar OK. Dar majoritatea chestiilor de felul ăsta se termină în lacrimi. Ce zici de ciudata ta Clara și iubitul ei țigan…

Instantaneu îmi răsar în minte doi ochi albaștri, o eșarfă roșie și niște mâini bronzate care le strâng pe ale mele și inima mi-o ia razna din nou. La fel de repede îndepărtez gândul trădător.

— Nu e Clara mea, protestez. Și în plus, nu e ciudată! Este… ei bine, o rudă îndepărtată. Face parte din istoria familiei noastre, Summer, și a fost atât de nefericită. Trebuie să-l fi iubit pe acel țigan extrem de mult, ca să-și asume asemenea riscuri.

— Și el a dezamăgit-o, îmi amintește sora mea. Tipic masculin.

[6] Tehnică de vopsire a pânzei inventată la mijlocul anilor ’60 în Statele Unite.

8

Sâmbătă pare a fi prima zi de iarnă.

Summer are oră de balet și Honey s-a închis în camera ei. Coco, Cherry și cu mine o ajutăm pe mama cu prânzul pentru turiști și la curățenia în camere, apoi ne îndreptăm spre plajă, unde Paddy construiește eșafodajul pentru focul de tabără de mai târziu.

Un vânt umed și rece bate dinspre ocean, în timp ce căutăm pe plajă bucăți de lemn aduse de valuri. Găsim crengi decolorate de apa mării și le târâm pe nisip, în timp ce Fred aleargă în cercuri în jurul nostru, lătrând și dând din coadă, nebun de fericire.

Paddy construiește o piramidă din bucăți de lemn mâncate de apă și Coco, Cherry și cu mine atârnăm felinare pe balustrada care mărginește cărarea ce duce din grădină spre plajă, ca să nu ne împiedicăm în întuneric.

— Vine și Shay? îndrăznește Coco să întrebe. Deoarece asta înseamnă că Honey nu-și va face apariția, iar mami a rugat-o în mod special să vină și ea a acceptat…

— I-am spus să nu vină, zice Cherry. Nici nu mă gândesc să o fac pe Honey să se simtă exclusă de la focul de tabără al propriei familii.

— Oricum e posibil să nu apară, îmi dau eu cu părerea. Știi bine cum se poartă în ultima vreme. E ca și cum n-ar mai vrea să facă parte din familie.

— Și totul din cauza mea, zice Cherry cu tristețe.

— Doar în parte, o contrazic. Nu cred că ai intenționat să te îndrăgostești de Shay, nu? Și nici el de tine. Cupidon își alege uneori țintele la întâmplare, asta-i tot. Dacă lucrurile ar fi mers bine între Shay și Honey, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Cherry nu e prea convinsă.

— Mă rog, s-ar putea să ai dreptate. Doar că nu pot să nu mă gândesc. Astă-vară, când eu și tata am sosit aici, Honey mi-a reproșat că încerc să mă bag în viața voastră și să-i iau locul. Nu intenționam în niciun caz așa ceva, deloc, și totuși… acum pare să se fi întâmplat.

Eu tocmai fixez ultimul felinar la locul său.

— Ascultă, Honey e, în mod evident, supărată pe Shay, dar asta e doar o parte a problemei. Ea încă se chinuie să-l accepte pe Paddy, iar plecarea lui tati în Australia i-a dat lovitura de grație…

— Nu numai ei, zice Coco. Știi că durează o zi întreagă numai să zbori până acolo? Ce porcărie!

— De acord, zic eu. Dar privește partea bună a lucrurilor. O să putem să-l vizităm, când o să mai creștem. Poate chiar la anul.

— Crezi că o să se bucure? întreabă micuța.

— Bineînțeles! o asigur, deși nu știu dacă e adevărat.

E tatăl meu și îl iubesc, dar nu pot trece peste faptul că e un dezastru. Întotdeauna a fost. Chiar și atunci când eram mici, el era mereu la Londra, muncind, în cea mai mare parte a

timpului. În momentul în care s-a mutat, a fost ca și când ar fi ales serviciul în locul familiei. Și asta a fost extrem de durereos.

Honey a rămas singura care pare să nu poată înțelege că el și-a ratat misiunea de părinte. Ca urmare, dă vina pe oricine altcineva. Cherry și Pady sunt la îndemână.

Deodată, iat-o pe Summer coborând în fugă, respirând precipitat și zâmbind cu gura până la urechi.

— Nu-mi vine să cred! gâfâie ea. De Anul Nou o să mă lase să fac antrenamente pe poante. Dra Elise e de părere că m-aș descurca foarte bine la *Intermediate Foundation* și că picioarele mele sunt destul de puternice. Crede că sunt pregătită. Mi-a sugerat să nu-mi fac probleme pentru examenul din iunie, o să mă mute într-o clasă superioară și o să mă introducă în lotul *Intermediate*. Are mari speranțe în legătură cu evoluția mea!

— Excepțional, Summer! mă entuziasmez eu. Uau!

— Fantastic! intervin Cherry și Coco.

Să danseze pe poante a fost visul ei dintotdeauna, iar pe vremuri fusese și al meu, până când mi-am dat seama că nu fac decât să dau cu stângul în dreptul. Dra Elise, directoarea școlii de balet din oraș, aceeași care acum își pune mari speranțe în Summer, mi-a spus odată că dansez ca un elefant. Drăguța de ea!

— Aș putea primi balerini cu poante chiar înainte de Crăciun, zice Summer, cu ochii strălucind de încântare. În sfârșit!

— Super, mormăi eu. Dra Elise trebuie să fie foarte mulțumită de tine, ca să te mute într-o clasă superioară. Cât de cool!

— Foarte, într-adevăr. Sunt totuși puțin speriată. Din clasa *Intermediate* fac parte doar câteva fete și toate sunt mai mari decât mine. Dacă nu mă descurc?

— A existat vreun moment când baletul ți s-a părut ceva cu care să nu te descurci? o încurajez. Ție, sora mea superstar?

Mai târziu, când ne pregătim pentru petrecerea de pe plajă, Summer lasă peria de păr din mână și oftează:

— Skye…? începe ea ezitant. Ți-ai dorit vreodată ceva atât de mult, încât să te sperie?

Mă încrunt. Genul ăsta de ezitări nu o caracterizează.

— Mutarea într-o clasă superioară mă obligă la foarte multe, îmi explică. Mă înspăimântă chiar. Toate mi-au ieșit atât de bine, dar mă simt… nu știu cum să-ți spun… ca și cum aș călca pe gheață subțire. O singură mișcare greșită și aș putea să mă scufund.

Mi-am petrecut atâta timp admirând talentul de dansatoare al surorii mele – și, ei bine, recunosc, invidiindu-l — încât mi se pare că m-am născut întrebându-mă cum ar fi să trăiesc în pielea ei.

De aceea sunt sigură că îndoielile astea nu vor dura mai mult de câteva momente. Știu mai bine decât oricine cât de sigură pe ea e Summer, cât de mult muncește, cât de mult îi place dansul… Ca urmare, o să se descurce foarte bine.

— Nu o să te scufunzi deloc, o asigur. Dra Elise nu te-ar fi mutat într-o clasă superioară, dacă nu ar fi fost absolut sigură că o să faci față. Doar ești una dintre vedetele ei, știi, nu?

Summer mă privește nesigură o clipă, dar în cealaltă secundă toate îndoielile și umbrele dispar din ochii ei, ca și când nu ar fi existat niciodată. Izbucnește în râs și-și trece din nou peria prin părul strălucitor, încrezătoare, hotărâtă, redevenind ea însăși.

— Nu-mi vine încă să cred, îmi mărturisește. Toate lucrurile la care am visat încep să devină realitate!

— Crede cu toată puterea! îi spun, netezindu-mi poalele furoului alb de bumbac. Într-o zi, tu o să devii prim-balerină, iar eu arheolog sau ceva de genul ăsta și amândouă vom fi bogate și celebre.

— Așa să fie! râde Summer.

Îmi pun pe mână câteva dintre brățările Clarei și scot din vechiul cufăr de pin mantoul de lână verde-smarald, mirosind vag a bezele.

Sora mea se strâmbă.

— Doar nu o să îmbraci haina aia îngrozitoare! Pentru că, mă rog, aș putea să apreciez alura sexy a juponului și a brățărilor. Dar haina e o vechitură! O ciudățenie!

Momentul de intimitate creat mai devreme se evaporă brusc. Uneori mi se pare că numai eu sunt întotdeauna alături de ea. Reversul nu e valabil. Oare chiar nu poate să înțeleagă, nici măcar o dată, ceea ce contează pentru mine?

— E vintage, spun fără mânie. Și călduroasă. Și... o haină nu are cum să fie ciudată.

— Tot nu-mi place.

— Mie da. Mă învârt în așa fel încât materialul greu să plutească în jurul meu, lăsând să se zărească o licărire de căptușeală din satin și de dantelă din bumbac.

Clara Travers a purtat haina asta. Oare a purtat-o pe când se plimba cu logodnicul ei sau când mergea la teatru, operă sau balet? Ori s-a înfofolit în ea într-o noapte neagră și rece, ca să alerge în jos către pădure, căutând strălucirea stinsă a flăcărilor aurii în întuneric, mirosul de fum și căldura palmei unui tânăr? Pentru o clipă sunt înapoi în vis, în lumina focului, privind niște ochi albaștri care-mi taie respirația...

Cred că imaginația mi-a luat-o razna.

— Te rog, Skye! o aud pe Summer și revin brutal în prezent. Nu-mi explic nici eu de ce, dar haina asta chiar nu-mi place!

E încruntată, tulburată și, ca să-i fac pe plac, îmi scot haina și o atârn pe un umeraș. Îmi pun, în schimb, o jachetă pătrățoasă.

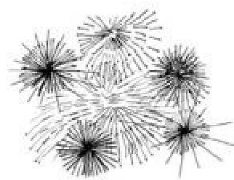
Summer aprobă din cap. Ia o eșarfă albastră cu franjuri din partea ei de dulap și mi-o înfășoară în jurul gâtului, lăsând capetele să-mi atârne pe spate.

— Perfect. De fapt, ți-o dăruiesc. Eu n-o mai port.

Eșarfa nu e chiar genul meu, dar îi mulțumesc și o asigur că mi-a plăcut întotdeauna. Chiar mi-a plăcut — dar la gâtul ei, nu la al meu.

Mă răsplătește cu un zâmbet. Eu, în schimb, mă chinui să-mi șterg din minte un cu totul alt zâmbet... Al unui băiat cu păr negru, sălbatic și ochi scânteietori...

9

Mai târziu, îmi doresc să nu mă fi răzgândit și să port haina verde, deoarece pe plajă e groaznic de frig. Mă apropii de focul care trosnește fioros, aruncând scântei spre cerul de catifea întunecată.

Paddy ia o gură de bere, apoi ațâță jarul și așază cartofi înveliți în folie la copt, în timp ce mami pune supă aburindă în boluri de metal. Cherry, Coco și Summer stau lângă foc, cu fețele luminate de flăcările ce dansează în vânt. Honey stă deoparte, ghemuită pe ultima treaptă a cărării care dă spre stânci, o umbră tristă și singuratică în lumina slabă a felinarelor. Mă îndrept într-acolo și mă așez lângă ea.

— Nu credeam că te vei hotărî să vii, îi mărturisesc.

— Nici eu, oftează ea. Doar că mama a făcut atâta caz. Mi-a ținut o întreagă teorie despre ce înseamnă să faci parte dintr-o familie și despre a da o șansă relației cu Paddy și Cherry. Chiar nu e în stare să priceapă!

— Cred că pricepe. Știe cât îți este de greu. Cu toții suntem conștienți de asta. Totuși, are dreptate, Honey — tu faci parte din familie, chiar dacă te porți ca și cum nu ai vrea. Mie mi-e dor de tine, cea de altădată.

Râde.

— Și mie de tine, surioară. Pun pariu că nici nu realizezi ce drăguță, cool și amuzantă ești, nu-i așa? Dar m-ai înțeles greșit. Eu chiar vreau să fac parte din această familie… Mă rog, am vrut… numai că mami, Cherry și Paddy m-au respins, mi-au găsit înlocuitor. Nu vezi?

— Nimeni nu te-ar putea înlocui vreodată, îi spun cu sinceritate.

Honey a fost mereu cea mai inteligentă, mai îndăzneață și mai frumoasă dintre noi. E impulsivă, nesăbuită, teatrală, sensibilă… și eu o iubesc tocmai pentru aceste așa-zise defecte. Apoi tati ne-a părăsit, au apărut Cherry și Paddy și tot ceea ce strălucea în ea s-a transformat în tristețe.

— Cherry a făcut-o deja, declară ea cu răceală. Mi l-a luat pe Shay și acum mă îndepărtează de mami, de tine, de Summer și de Coco… V-a prostit pe toate, nu? Aveți impresia că e așa de dulce…

— Nu e adevărat, încerc s-o conving. Știu că te-a rănit, dar nu a făcut-o intenționat. Dacă ai încerca măcar să o cunoști mai bine…

— Chiar că v-a îmbrobodit, exclamă ea. Vai, sărăcuța de Cherry, fără mamă, fără surori, fără iubit… Pun pariu că v-a fost tuturor milă de ea! Numai că, între timp, s-a încolăcit la sânul nostru ca un șarpe și s-a înfruptat din toate cu vârf și îndesat!

Honey privește acum spre focul de tabără, în jurul căruia Summer, Cherry și Coco se amuză, stau de vorbă și mănâncă supă în lumina tremurătoare a flăcărilor. Ceea ce văd eu e că noua mea soră vitregă devine din ce în ce mai încrezătoare, începând să se simtă de-a casei; Honey, în schimb, vede o escroacă, o mincinoasă, o hoață.

Nu sunt sigură că o voi putea convinge vreodată să o privească într-o altă lumină.

Drept dovadă, ochii i se umplu de lacrimi care apoi îi inundă obrajii, dar când încerc să îi pun o mână în jurul umerilor, mă împinge cu brutalitate, sare în picioare și se îndepărtează în fugă pe poteca străjuită de felinare, spre casă.

Cred că nu am reușit decât să înrăutățesc lucrurile.

Summer apare și ea lângă mine.

— Ce i-ai spus, Skye? vrea ea să știe. Acum plânge! De ce trebuia s-o superi?

— Eu… nu… am vrut doar… s-o fac să înțeleagă cât de multă nevoie avem de ea. Și să-i dea măcar o șansă lui Cherry…

Summer ridică o sprânceană.

— Ăsta da tact. Nu știi ce s-a întâmplat ultima dată când Honey i-a dat o șansă lui Cherry? I-a furat iubitul!

— N-a fost chiar așa! protestez eu.

— Poate că nu, oftează sora mea. Totuși, în ochii lui Honey așa trebuie să fi părut. Și voi mereu i-ați ținut partea lui Cherry…

Deschid gura și o închid la loc, șocată. Noi două nu ne certăm și nu gândim diferit niciodată. Suntem mereu de acord și ne sprijinim mereu una pe alta, în orice situație, sau cel puțin așa obișnuiam să facem, până la cearta aia prostească în legătură cu hainele Clarei.

— Nu i-am ținut partea! îi spun ofensată. Cum aș putea! Honey e sora mea!

— Mă tem că în aceste momente nu prea simte lucrul ăsta, îmi atrage ea atenția.

— Hai să nu ne certăm. Te rog, Summer. Vreau doar să ne înțelegem bine, toate! E tot ce voiam să-i transmit lui Honey!

Geamăna mea oftează.

— Bine, Skye. Nu te impacienta. Nu încercam să dau vina pe tine, ci doar să mă pun în pielea ei. Uită tot ce-am spus.

Îmi dă un ghiont, încercând să mă înveselească, dar nu sunt sigură că aș putea zâmbi. Nici uita.

— Haide, Skye, n-am vrut să te supăr!

Mă ia de după umeri și mă împinge către foc. Încep să mă simt mai bine. Paddy cântă la vioară o melodie duioasă și tristă, în timp ce Coco, Cherry și cu mine punem bezele în vârful unor bețe lungi și le coacem la foc. Le mâncăm așa lipicioase, pline de fum și topite. Gustul amintirilor.

Îmi ațintesc privirea asupra flăcărilor și îmi imaginez un băiat cu un zâmbet dulce și misterios, cu ochi albaștri în care sclipește veselia, pe nume Finch. Închid ochii și îmi doresc să pot intra din nou în acea lume din vis. În acest moment m-aș simți mult mai bine acolo decât aici, în lumea reală.

Aprindem artificii și Summer mă necăjește scriind în aer *Alfie*. Eu șterg repede, nu înainte să desenez alt nume, *Finch*, când nimeni nu e atent.

Apoi Paddy aprinde focul mare de artificii și ele încep să țâșnească spre cer, explodând cu pocnete slabe și împrăștiind steluțe în întuneric. În timp ce urmăresc scânteile argintii coborând spre pământ, încerc să-mi alung din suflet oribilul sentiment că familia mea e pe cale să se destrame. Eu, care nu mă cert cu nimeni niciodată, încep să nu mă mai înțeleg cu propria soră geamănă…

Poate că totuși e doar din cauza faptului că Summer a avut o zi grea, istovitoare, cu toate acele schimbări în programul ei de dans. Poate că e doar agitată și-atât? Millie e de părere că la vârsta asta nu suntem decât niște bombe gata să explodeze, pline cu hormoni, care ne fac să avem toane, să ne întristăm ori chiar să izbucnim în lacrimi fără motiv.

Orice ar fi cauzat neînțelegerile, între mine și Summer nu e nimic serios. Sau da?

10

Finch mă așteaptă la poarta unde tulpinile de nalbă se arcuiesc înalte până la brâu, cu florile lor roz-pal, cu petale catifelate. Culege nepăsător câteva și mi le înfige în păr cu gesturi delicate, apoi mă ia de mână și mă conduce în jos, spre pădure.

O sclipire de flăcări portocalii printre copaci, apoi acordurile unei melodii și râsete. Văd căruțele cu coviltir, licăriri de fuste înfoiate, jupoane albe și ciorapi strălucitori, în timp ce femeile dansează în lumina focului. Un bărbat cântă la vioară, altul, la un acordeon din care sunetele se revarsă învăluitoare, sălbatice și încărcate de nostalgie.

Ne uităm un timp la dansatori, mișcându-ne picioarele și bătând din palme în ritmul muzicii, inspirând mirosul de fum și urmărind zborul scânteilor prin aer. Când Finch mă trage în mijlocul dansatorilor, uit că nu cunosc pașii și că nu-mi place să dansez. Mă supun cu certitudinea că l-aș urma oriunde, chiar și până la capătul lumii. Râdem și ne învârtim în lumina flăcărilor, o fată cu flori în păr și un băiat cu ochi surâzători, până când ni se taie respirația și amețim, iar inimile ne sar din piept și nu numai din cauza dansului.

Mă trezesc răsucită în pătură, cu brățările de argint rănindu-mi obrazul. O lumină palidă, hibernală se strecoară printre perdele și o zăresc pe Summer la masa de toaletă împletindu-și părul, îmbrăcată pentru ora de balet.

— Ai ratat o seară de dans formidabilă, îi spun, pe jumătate adormită. În jurul focului.

— Dans? Ce dans? se miră ea.

Capul meu se chinuie să gândească limpede.

— Nu e vorba despre focul de pe plajă. Mai târziu… în pădure. Îți amintești?

— Despre ce naiba vorbești, Skye? nu înțelege ea. După artificii am mai stat puțin lângă focul de tabără și apoi am venit la culcare… ce dans visezi?

Mă ridic tremurând și-mi caut cu mâna florile de nalbă care ar trebui să-mi împodobească părul. Nimic. Alt vis… atât de asemănător cu celălalt, despre un băiat pe nume Finch, un băiat cu păr negru și ochi surâzători. Căruțe țigănești cu coviltir, pădure, muzică, dansuri și flori roz-pal de nalbă în noiembrie.

Păruse atât de real.

Mă cuprinde teama și ochii mi se umplu de lacrimi. Am adormit cu brățările Clarei la mână și m-am visat din nou în pielea ei… sau mă rog, așa mi s-a părut. O șatră de țigani, un băiat pe nume Finch, muzică, dansuri, râsete. Îmi place istoria, dar nici chiar așa. Povestea Clarei s-a strecurat în sufletul meu și începe să-mi tulbure judecata.

— Skye? se îngrijorează Summer. Te simți bine?

Mă încrunt.

— Sigur că da… acum îmi amintesc totul. A fost doar un vis…

Summer se holbează la mine.

— Skye, doar nu plângi! Mă ia de după umeri și-mi șterge lacrimile.

De ce plâng? Oare din cauza unei fete pe nume Clara Travers, a cărei poveste de dragoste și-a găsit sfârșitul în oceanul nemărginit și înghețat? Sau pentru un băiat pe nume Finch care îmi dă palpitații, acel băiat din alt veac?

Toată chestia asta începe să devină mult prea ciudată.

— Era un coșmar? mă întreabă sora mea.

— Nu… da… Chiar nu știu! șoptesc. Cred că am visat-o pe Clara și pe țigani.

Summer pare acum de-a dreptul preocupată.

— Pe Clara? Nici nu e de mirare că ești așa speriată! Trebuie să încetezi. Nu e decât o tâmpenie de poveste veche cu fantome!

— Da, ai dreptate! îi spun, chiar dacă nu cred o iotă. Și oricum nu sunt prea sigură că va fi așa de simplu să renunț.

— Vezi de ce ți-am zis încă de la început să arunci toate vechiturile alea? E de-a dreptul ciudat să le tot porți! Nu fac decât să-ți dea coșmaruri!

Îmi dă jos brățările de la mână și le aruncă în cufăr, închizând capacul cu putere.

— Ne-am înțeles? întreabă ea. Scapă de haine. Promiți? Și fără coșmaruri!

— Mda… Bine, promit.

— Summer, strigă mama de jos. Ești gata? O să întârziem!

Summer înșfacă geanta cu echipamentul.

— Îmi pare rău, Skye. Trebuie să plec. Am audiție pentru spectacolul de Crăciun.

— Succes!

Îmi aruncă un zâmbet strălucitor și pleacă.

Îmi trec o mână prin păr. E aproape 11 și prea târziu ca să mai ajut la pregătirea micului dejun pentru oaspeți, dar peste puțin timp, când mami se va întoarce, o s-o ajut la aranjarea camerelor. În momentul ăsta mi se învârte capul.

Știu că i-am promis lui Summer, dar mai știu și că e o promisiune pe care nu voi putea s-o țin.

Mai bine zis *nu vreau* să renunț la povestea Clarei. Da, mă sperie, dar mă și fascinează. Aș vrea să înțeleg ce înseamnă toate astea. Se pare că visul mă duce înapoi în timp, în anii ’20, pe când țiganii nomazi își așezau șatra în pădure. Călătoresc în altă lume, care dintr-odată pare atât de reală, de perfectă. Făcută parcă pentru mine.

Mă uit pe geam și urmăresc cu privirea zidul de piatră care mărginește grădina în partea dinspre pădure. Aș putea să cobor și să deschid poarta din vis, dar vopseaua e acum scorojită de ani și florile de nalbă s-au ofilit, înghețate de primele brume ale toamnei. Nu mai sunt flori, dar le cunosc numele, pentru că mami culege vara târziu delicatele corole roz, ca să le presare în salate.

„Nalba e o plantă medicinală“, mi-a povestit ea odată. „Din sucul ei se preparau bezelele de altădată. Florile sunt comestibile și arată așa de bine într-o salată sau la decorarea unei tarte…“

Mă încântă ideea că desertul meu favorit se făcea pe vremuri din flori de grădină.

În vis, Finch îmi punea flori de nalbă în păr… Asta înseamnă că îi plăceau și Clarei?

Nu cred în fantome, serios, dar dacă n-ar fi vorba doar despre zăngănit de lanțuri, urlete înfiorătoare și spectre livide care trec prin ziduri? Dacă a fi posedat ar însemna ceva mai puțin înspăimântător, un sentiment de tandrețe și de bine?

Îmi trec degetele peste dantela albă a furoului Clarei. Mai bine de o sută de ani a zăcut împachetat, uitat într-un cufăr aruncat într-un colț al mansardei, până când Paddy a dat de el. Să fi fost o simplă coincidență? Să fi ținut doar de hazard felul în care și-a făcut drum către mine, o fată pasionată de hainele vintage și de poveștile din trecut?

Probabil că da. Numai că visul acela îmi zdruncină toate certitudinile.

Deschid cufărul, pun deoparte rochiile de catifea, pălăriile și o geantă cusută cu mărgele.

Caut indicii. Nu e nimic fantomatic ori sinistru în toate acestea, nimic care să sugereze că vechiul cufăr ascunde cine știe ce secrete lugubre. Nici vorbă de vreo forță malefică atrăgându-mă fără voie înapoi în trecut, nicio adiere de curent înghețat. E doar o colecție de rochii și de furouri vechi și o gentuță cu mărgele, toate într-o stare atât de bună, încât ai putea jura că au fost făcute ieri și nu în veacul trecut.

Dau cu ochii de teancul de scrisori legate cu panglică. Cum am uitat de ele? Ar putea fi sursa cea mai creditabilă pentru dezlegarea misterului. Le pun pe biroul meu, într-o harababură de cărți de școală, reviste, pixuri și cutii de culori, ca să le citesc mai târziu.

Mă întorc la cufăr și scot geanta. Îi deschid clapeta și mi se taie respirația. Înăuntru, un ruj roșu-închis, o pudrieră cu fluturi pe capac și o sticluță pătrățoasă, păstrând doar câteva picături de parfum. Scot capacul și inspir. Aromă de bezele. Chiar mai profundă, mai bogată, mai proaspătă decât a prăjiturii mele favorite. Mmm, bezele! Oare Clara avea aceleași preferințe ca mine? Deodată, aroma dispare, înlocuită imediat de un iz mai puternic, dulceag și stătut.

În definitiv, parfumul nu poate persista zeci de ani. Deschid pudriera. Oglinda e încețoșată de trecerea timpului, dar pe interiorul capacului e un mesaj gravat.

Pentru Clara, fermecătoarea mea iubită. Al tău, cu dragoste, Harry.

Harry. Logodnicul Clarei.

De câte ori o fi ținut ea pudriera asta în mână, privindu-se în oglindă, refăcându-și machiajul? De fiecare dată a citit mesajul de dragoste. Oare inima începea să-i bată mai tare? Sau se simțea vinovată, pentru că ea nu-l iubea?

Închid pudriera.

Totuși, mai e ceva în gentuță, pe jumătate ascuns între pliurile de satin. Mi se cuibărește în palmă ca un talisman: un medalion din argint în formă de inimă, înnegrit de vreme, dar încă minunat, cu desenele lui complicate răsucindu-se și încolăcindu-se gingaș printre degetele mele.

Mecanismul se deschide de la prima atingere și îmi mușc buzele de emoție. Zăresc înăuntru o fotografie în culori sepia a unui bărbat îmbrăcat în haine demodate de seară, cu ochi serioși și mustață spilcuită.

Harry arată ca un unchi sever, în niciun caz ca iubitul unei fete de șaptesprezece ani. Cu atât mai puțin ca acel țigan cu plete întunecate din visele mele.

11

Summer se întoarce acasă zâmbitoare. Nu numai că a primit un rol important în spectacolul de Crăciun, dar a devenit și instructor de dans pentru una dintre grupele inferioare.

— De obicei, sunt alese doar fetele mai mari, ne spune ea cu ochii strălucind. E o mare onoare că m-au ales pe mine, dar și o responsabilitate pe măsură: asta înseamnă mai multe coregrafii și bineînțeles mai mult antrenament. Și mai sunt doar șase săptămâni până la spectacol! O nimica toată!

— Ce ți-am spus! zâmbesc eu cu gura până la urechi. Surioara mea, vedeta cu V mare!

— Da' de unde! Oricum, nu încă!

Summer nu mai aduce vorba despre Clara și mie îmi convine de minune, asta pentru că geamăna mea are încă puterea de a vedea direct în sufletul meu, dacă vrea cu adevărat. Sigur mi-ar smulge încă o promisiune pe care n-aș putea s-o țin.

În momentul ăsta aș prefera să nu fiu obligată.

Visele din trecut îmi dau târcoale, mă învăluie, îmi cuprind mintea și sufletul și nu sunt dispusă să renunț la ele.

În ultima vreme, școala a devenit un teren pentru un stupid joc de-a v-ați ascunselea, în care Alfie mă caută și eu încerc să-l evit. Chiar dacă știu că el are o pasiune pentru nu știu ce tipă misterioasă, toți ceilalți sunt convinși că e îndrăgostit de mine. Ca urmare, am ajuns ținta favorită a tuturor glumelor posibile, ceea ce mă duce la exasperare.

— Te place, își dă cu părerea Millie. Chiar te place. Ai putea ieși cu el, Skye, doar nu e urât și, în plus, s-ar putea să nu mai ai o ocazie ca asta prea curând…

Când prietena ta cea mai bună ajunge să-ți spună așa ceva, chiar că începi să-ți pui întrebări.

La cantină, Alfie e la o masă din apropiere, jonglând cu mandarine și aruncând cu chipsuri în prietenii lui stupizi. Noi stăm într-un colț, ascunse pe jumătate în spatele unui stâlp de susținere, sperând în zadar că n-o să ne zărească.

— Pur și simplu nu e ceea ce-mi doresc, Millie, încerc eu s-o conving.

— Nu e necesar să fii moartă după el. Dar hai să fim cinstite. În februarie împlinești treișpe ani și încă n-ai avut niciun iubit.

— Nici tu n-ai avut! protestez eu.

— Sunt conștientă de asta. Și e absolut deprimant. Ca urmare, aș ieși fără să mai stau pe gânduri cu Alfie Anderson, dacă m-ar invita.

— Vorbești serios? o întreb bănuitoare. N-a trecut nici măcar o săptămână de când te strâmbai pe la spatele lui în autobuz!

Ridică din umeri.

— Lucrurile se pot schimba. Deci să fim pragmatice. M-am gândit mai bine și am ajuns la concluzia că ar fi foarte potrivit pentru început.

— Început? Glumești, nu? Alfie Anderson e tuns ca un sărit de pe fix și se poartă ca un cățeluș agitat. E bine intenționat, dar total lipsit de maniere și obositor.

Mille nu pare impresionată.

— Chiar nu pricepi, nu? Nici mie nu-mi place în mod deosebit. Dar nu despre asta vorbim. Spun doar că e băiat, nu în totalitate dezgustător și că noi avem nevoie urgentă de iubiți. În caz contrar, o să ne prăfuim uitate într-un colț, bătrâne, zbârcite și expirate.

— Adică după părerea ta suntem deja două babe smochinite și patetice.

— Oricum o să fim în curând, dacă nu luăm măsuri, insistă Millie. E imperios necesar să ieșim, să mergem la întâlniri. Altfel cum o să-l întâlnim pe băiatul visurilor noastre?

Îmi mușc buzele. Băiatul visurilor mele îmi stăpânește toate gândurile în ultima vreme, dar slabe șanse să-l întâlnesc pe Kitnor High Street. Cea mai plauzibilă explicație a ceea ce mi se întâmplă cu Finch e că ar putea fi o versiune din vis a țiganului de care s-a îndrăgostit Clara Travers. Ca urmare, sunt și mai slabe șanse să dau peste el în realitate. Doar dacă nu mă apuc de spiritism sau de călătorii în timp. Oricât de straniu ar părea, e ca și cum aș visa amintirile Clarei, întreaga ei poveste. Intenționasem să citesc scrisorile ei ca să încerc să-nțeleg ceva, dar medalionul îmi distrăsese atenția și când, în sfârșit, le-am căutat, am constatat că nu mai erau acolo unde le lăsasem.

E clar că trebuie să le caut mai cu atenție. Trebuie neapărat să deslușesc tot misterul ăsta.

— Nu am nevoie de niciun iubit, îi spun hotărâtă lui Millie. Și în niciun caz de Alfie Anderson.

— Acum chiar încep să cred că-l iubești, zice Summer, plutind prin spatele meu și subtilizându-mi strugurii din salată. Nu mai încerca să te împotrivești.

Tia aterizează pe un scaun lângă Millie, îmi face cu ochiul și îi trimite o bezea din vârful degetelor lui Alfie. Din fericire, sus-numitul e prea ocupat să facă pe clovnul, ca s-o observe.

— Nu mi se pare deloc amuzant, îi spun.

— Dar tu chiar ești amuzantă, rânjește Summer. Ești o pradă atât de ușoară! Stai calmă, știm că nu ești interesată de Alfie. Cine-ar putea fi?

— Eu chiar cred că are potențial, insistă Millie gânditoare.

— Iar eu cred că are fața mânjită de gem, adaugă Tia.

Arunc o privire spre Alfie, care tocmai încearcă să-și bage în gură o budincă întreagă. Dacă băiatul ăsta are vreun potențial, eu chiar nu sunt în stare să-l percep.

În acel moment, observă că ne uităm la el și obrajii i se colorează. Se șterge pe față, înghite în silă și se așază rușinat. Știu că nu-i place de mine, dar e posibil ca iubirea lui secretă să fie Tia ori Millie. Mă rog, poate nu Millie. Alfie nu s-a purtat prea bine cu ea zilele trecute, în autobuzul școlii. Sau poate că a fost doar o manevră pentru a-și ascunde adevăratele sentimente.

Ajung să cred că are într-adevăr nevoie de un sfat. I-aș spune să nu se mai dea cu o tonă de gel și de spray Lynx și să nu-și mai înfunde atâta budincă în gură, pentru că-l face să arate ca un hamster dement, mânjit cu gem de căpșune. Da, chiar sunt convinsă că i-aș putea da o mână de ajutor.

Ar fi drăguț din partea mea. Un gest nobil precum a aduna gunoiul de pe stradă sau a colecta pături pentru victimele unui cutremur ori a vinde prăjituri pentru strângerea de fonduri în vederea salvării unor specii pe cale de dispariție.

— Băiatul ăsta *sigur* te place, îmi șoptește Summer.

Roșesc instantaneu, dar mă prefac indiferentă.

— Crede-mă că nu e deloc așa, rămân pe poziție. Poate e vorba despre una dintre voi.

— Oh! suspină Millie, crezi c-ar fi posibil?

— Bleah, se strâmbă Tia.

— Nu, mersi, zice Summer. Eu chiar nu înțeleg ce e cu toată isteria asta pentru băieți. Mă

rog, s-ar putea găsi doi sau trei tipi decenți la noi în clasă, dar Alfie în niciun caz. Treaba asta cu iubirea e supraevaluată. Eu am de gând să mă concentrez asupra dansului. Asta dacă nu cumva mi s-ar întâmpla să-l întâlnesc pe Rudolf Nureyev, bineînțeles…

— Nu sunt prea sigură că ți s-ar putea întâmpla, o „încurajează“ Millie. Respectivul e mort de-a binelea. Și pe deasupra, gay. Și să fim serioase, bărbați în colanți?

— O, nu fi chiar așa de sigură, o repede Summer cu răutate și se îndreaptă ofensată către recipientul cu salate.

— Și eu care credeam că tu ești nebună, cu istoria ta, îmi spune Tia. Dar să te îndrăgostești de un tip mort de zeci de ani, scuză-mă, pare cam sărită de pe fix.

Nu pot să nu zâmbesc. De data asta are dreptate. Și eu sunt pe cale să mă îndrăgostesc de un tip care ar putea fi mort de mult… sau mai rău, care s-ar putea să nu fi existat niciodată. Oricum o dai, e destul de ciudat, ca să nu zic mai mult.

Și totuși, nu-mi pasă. Chiar ireal, Finch e mult mai cool decât orice băiat de la Exmoor Park Middle School. Și mult mai atrăgător.

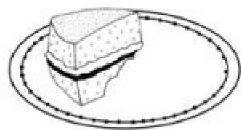
Când, după ora de istorie Alfie reușește, în sfârșit, să mă încolțească, nu mai am puterea să protestez. Mă gândesc cum arată cu fața plină de gem și cu cravata într-o parte și mă trezesc că accept să ne întâlnim în weekend, pentru o discuție „în particular“.

— Fac cinste cu milkshake, îmi promite încântat.

— Zi mai bine ciocolată caldă cu bezele și s-ar putea să accept, oftez eu.

— S-a făcut, zâmbește el cu gura până la urechi.

12

Și așa am ajuns sâmbătă la Mad Hatter, așezată la masă în fața lui Alfie Anderson, degustând ciocolată caldă și bezele fragede și moi, cu topping de frișcă. Masa de la geam, pe care o alesese, pare puțin expusă, dar îmi trag mai pe ochi pălăria cloche și încerc să fiu nepăsătoare.

— Ca urmare, Skye, am nevoie urgentă de ajutorul tău. Ești fată și ai putea să-mi explici unde greșesc. Am un plan și aș vrea să m-ajuți să-l pun în aplicare. Treaba e că… vreau să mă transform într-un tip fatal.

Mă înec și încep să tușesc într-un mod deloc elegant.

Obrajii lui Alfie capătă o nuanță roz.

— Ce? mă întreabă ofensat. Îți par amuzant sau ce?

— Nu, nu, îl asigur. Nu râdeam. Doar că m-am înecat…

— Da, bine… zice îmbufnat. Tocmai asta e problema. M-am îndrăgostit de o fată care mă crede un idiot fără speranță și e dureros. Ca urmare, m-am gândit că ar trebui să aflu despre ce anume caută fetele la un tip. Nu prea obișnuiesc să stau în preajma fetelor, în afară de surorile mele mai mici. De aceea, sunt cam în ceață. Noi doi suntem amici de secole și atunci mi-am zis: „Cine ar putea să mă ajute, dacă nu ea?“

Amici de secole? N-aș zice chiar așa… Deși îmi aduc aminte că a fost ultima petrecere aniversară mare, când eu și cu Summer am împlinit nouă ani, chiar în anul când a plecat tati. A mâncat toate rulourile cu carne, majoritatea tartelor cu fructe și vreo șase brioșe, până i s-a făcut rău. Ne-a adus cadou câte un pachet de Rolo, dar cred că i s-a făcut foame pe drum, pentru că al meu era pe jumătate gol.

Acum scoate o agendă și un pix și mă privește cu subînțeles.

— Doar nu vrei să iei notițe? îl întreb.

— Treaba asta e extrem de serioasă. După cum ți-am spus, e vorba despre o fată pe care o plac de ceva vreme, dar care mă crede un idiot.

Trebuie să fie Tia, îmi trece prin cap. Drept urmare, nu cred că Alfie are prea mari șanse.

— Oare unde greșesc? Poți să-mi vinzi vreun pont?

Oftez.

— Bine, să începem cu părul. Scapă de țepi și nu te mai da cu gel. Arăți ca un maniac.

— Dar… lookul asta e dintr-o revistă! protestează el. Îmi ia o jumătate de oră în fiecare dimineață să mă aranjez!

— Asta e problema… nu cred că reușești să te *aranjezi*, îi explic eu răbdătoare. Arăți de parcă ți-ai aranjat bretonul cu placa în cel puțin șapte direcții și apoi te-ai luptat cu un tub întreg de gel și cu un altul de fixativ. Crede-mă pe cuvânt, nu e bine. Renunță. Profită și mai dormi dimineața o jumătate de oră. Mergi pe ideea de natural.

— Bine, se hotărăște el, scrijelind cu foc în agendă. Altceva?

— Trebuie să înveți ceva maniere. De exemplu, faza de săptămâna asta cu budinca... a fost cel puțin stânjenitoare. Mai potolește-te. Savurează mâncarea, nu o pune pe tine!

Rânjește.

— Asta e simplu! Chiar e!

— Și cel mai important: gata cu bufonul clasei! adaug. E… cum să-ți spun… prea infantil. Ai deja 13 ani, nu? Festele alea pe care le joci tuturor nu prea mai au farmec!

Cască ochii nedumerit.

— Dar toată lumea se distrează! mă contrazice. Asta așteaptă toți de la mine! Sunt Regele Farselor!

— Credeam că vrei să fii Romeo!

Se-ncruntă.

— Oare ce s-ar întâmpla dacă ai înceta cu prostiile? întreb retoric. Păi n-ar mai trebui să ispășești atâtea pedepse, ai avea mai mult timp să înveți, ai sta mai puțin pe la ușile directorului. Profesorii ar începe să te placă, lumea te-ar lua în serios, ceea ce nu se prea întâmplă în momentul ăsta.

— Chiar și fetele? tatonează el.

— S-ar… putea, răspund, cu o ridicare din umeri.

— Și eu care credeam că fetelor le plac băieții simpatici! Să faci pe cineva să râdă ar trebui să fie un lucru bun, nu? Și, în plus, visez să devin actor de stand-up comedy. Cred că e singurul meu talent!

— Ai multe alte talente! îl iau cu binișorul. Mai mult ca sigur. Numai că… nu pentru comedie. Ar trebui să poți face lumea să râdă *cu* tine, nu de tine. Poți mai mult decât să fii bufonul clasei.

Alfie privește posomorât resturile prăjiturii pe care tocmai o înfulecase.

— Crezi că aș putea fi șeful clasei?

— E posibil, îi cânt eu în strună. Ai putea fi orice îți propui. Sub toată aparența aia de bufon și de nebunatic, ești un tip OK.

Și nu mint… e acolo înlăuntrul lui ceva cald și tandru, dacă ai răbdarea necesară să-l privești cu adevărat. Încep să cred că Millie are dreptate, când zice că are potențial. Și mai cred că într-o zi, nu prea îndepărtată, o să fie un iubit ca lumea… pentru cineva. Nu pentru mine, bineînțeles.

Se aud bătăi în geam și sunt pe cale să fac infarct. Coco și gașca ei. Se strâmbă la noi și râd ca proștii.

— Dispăreți! urlu la ei, încercând să mă ascund în spatele listei de prețuri. Se potolesc, în sfârșit, și pleacă.

— E greu să ai atâtea surori, nu? rânjește Alfie. Summer ce zice?

— Cu ea e cel mai rău! admit eu. I se pare foarte amuzant cum te învârți în jurul meu și mă abordezi în autobuzul școlii. Și trebuie să admiți că, pentru lumea din afară, asta pare o întâlnire. De altfel, n-ai mișcat niciun deget ca să-i convingi de contrariu. Ca și cum ai fi *intenționat* să-i lași să creadă că e ceva între noi!

Alt rânjet.

— Ei bine, nu mi-aș strica reputația dacă aș fi văzut cu tine!

— Alfie, să-ți fie foarte clar. Nu vreau să am nicio legătură cu noul tău proiect „bărbatul fatal“!

— Bine, bine, râde el. Așa, deci, cu Summer… Nu crezi că e puțin geloasă?

— Nu, nu prea cred!

Îi cade fața. Automat îmi cade și mie fisa.

Nu e îndrăgostit de Tia.

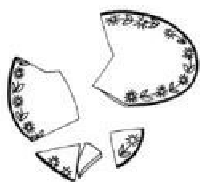
Acum înțeleg de ce s-a ținut după noi de Halloween și de ce și-a asumat vina când cu domnul Wolfe. Sau de ce a roșit la cantina școlii, prins în fapt cu fața plină de gem. Și mai ales de ce m-a ales tocmai pe mine ca să-i dau sfaturi. Pentru că-mi cunosc geamăna mai bine

decât oricine altcineva.

Iubirea secretă a bietului Alfie e Summer.

Chiar nu înțeleg de ce mă simt așa de rănită.

13

Stau pe treptele căruței cu coviltir, lângă un băiat cu fața bronzată, ochi surâzători și o eșarfă roșie legată strengărește la gât. Aș vrea să-mi trec degetele prin pletele întunecate ce-i cad pe umeri în valuri rebele. N-o fac, bineînțeles. Finch mă ia de mână și, în clinchetul brățărilor de argint, alunecă mai aproape de mine, atât de aproape, încât mirosul de fum din părul lui îmi invadează plămânii...

Mă trezesc din cauza unei bufnituri care vine de la parter și visul se destramă brusc. Da, e duminică, realizez imediat. Dar oricum, de ce atâta zgomot?

— Se întâmplă ceva, zice Summer din ușă. Grăbește-te!

În bucătărie, Paddy strânge cioburile unei farfurii, iar Fred lipăie niște bacon și toată lumea e strânsă în jurul mesei, admirând o revistă cu pagini strălucitoare.

— E vorba despre noi, întrerupe Coco rumoarea. Suntem celebri!

Mă apropii și iată-ne în ediția de duminică a revistei. Sunt fotografii cu noi la Festivalul Ciocolatei din toamnă, la care am lansat afacerea cu Chocolate Box. Articolul chiar se intitulează *The Chocolate Box* și e însoțit de patru pagini cu fotografii de la festival. Bomboanele de ciocolată sunt aranjate sub formă de piramide lângă cutiile ridicate de noi, care au și dat numele firmei. Mai apar și steguletele și bannerele atârnate în copaci, standurile, cafeaua cu ciocolată, rulota țigănească și mulțimea de oameni. Apoi mami și Paddy, zâmbind către camere, cu brațele pline de cutii cu trufe.

Iată-ne și pe noi — Honey, Coco, Cherry, Summer și cu mine — îmbrăcate în drăgălașele rochii de zâne ale ciocolatei, cu tutu-uri maro și aurii de catifea și aripioare, una lângă alta, învăluite în razele soarelui. Ne-au dat și un nume: *The Chocolate Box Girls*.

— Uau! spun eu uimită. Și e vorba de o revistă cu acoperire națională, nu una locală.

— Arătăm grozav. Ca niște adevărate surori, zice Cherry.

— Suntem surori adevărate, îi spun. Realmente.

Au trecut doar câteva luni, dar în poza aia suntem fericite, pline de speranțe și unite, într-un mod în care parcă n-am mai fost niciodată de atunci. Părul ondulat al lui Honey strălucește în toată splendoarea lui. Pe-atunci îl mai avea încă pe Shay sau, mă rog, așa credea ea. Și tati nu plecase încă la capătul celălalt al lumii. Și nu e numai Honey. Eu și Summer râdem cu gura până la urechi, întoarse una spre alta. Nu e nicio fisură între noi, niciun secret, nicio promisiune încălcată.

— Asta da publicitate, se bucură mami. Și cronica e la fel de bună ca fotografiile... insistă pe ideea că trufele sunt făcute în casă și cutiile, pictate de mână. Și cel mai important, că sunt delicioase!

— Păi chiar sunt grozave! o aprob eu.

Paddy termină de strâns cioburile și ni se alătură cu fața strălucind de bucurie.

— Aur curat, articolul ăsta! zice cu accentul lui tărăgănat de scoțian din Glasgow. Mai ales

că oferă toate informațiile necesare despre pensiune și afacerea cu ciocolată. Listează chiar și site-urile noastre de internet. Festivalul ne-a oferit un început promițător, dar de atunci lucrurile nu s-au prea mișcat. Asta cred că va fi impulsul de care aveam nevoie.

— Sper, zice mami fericită. S-a potrivit perfect. Am putea avea un Crăciun fabulos!

Mă simt ușurată. Știu că avem probleme cu banii. Acum s-ar putea rezolva totul.

— Și noi care credeam că fotografiile erau pentru ziarul local, intervine Cherry cam năucită. *Gazeta* a publicat un articol cu mult timp în urmă, nu?

— Tipa care a făcut reportajul a menționat că ar vrea să-l strecoare într-una dintre revistele mari, își amintește mami. Oricum n-am crezut că va reuși. O să ne descurcăm, în cazul în care vom avea prea multe comenzi?

— Nu te îngrijora, o liniștește Paddy. O să ne descurcăm.

O bătaie timidă în ușă și unul dintre oaspeții pensiunii ne privește pe rând din ușa bucătăriei.

— Scuze pentru deranj. Dar așteptăm de ceva vreme ouăle alea cu bacon!

— Le-am scăpat pe jos, recunoaște mama ridicându-și mâna către față. Din cauza surprizei! Mă scuzați… Vi le-aduc îndată!

Aleargă spre frigider și scoate ingredientele, în timp ce Paddy îi arată oaspetelui suplimentul de duminică al revistei și apoi îl expediază în sala de mese. Apoi mami prepară încă două porții pentru micul dejun al oaspeților și Paddy dă fuga în sat să mai cumpere câteva reviste.

Le duc oamenilor mâncarea. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Din momentul acela, afacerea chiar a primit un nou impuls. Comenzile au început să curgă: prin poștă, la telefon, pe e-mail. Lumea a început să ne oprească pe stradă, să ne întrebe dacă nu am putea pregăti cutii speciale cu trufe pentru aniversări sau alte ocazii, iar Paddy petrece o grămadă de timp în atelier, asigurându-se că toate comenzile sunt onorate și trimise la timp. Mai avem câteva cutii rămase de la Festivalul Ciocolatei, iar mami lucrează la unele noi pentru comenzile de Crăciun.

Cherry și Honey au devenit vedetele liceului și lumea îi tot spune celei din urmă că ar trebui să devină model. Honey i-a dat papucii lui Alex, tipul cu motocicleta, pentru unul dintr-a douăsprezecea, cu aere de artist, care vrea s-o fotografieze pentru portofoliul personal. Are o viață socială atât de activă, încât începe să se confunde cu oaspeții de la pensiune, numai că e mai puțin prietenoasă și ratează aproape toate mesele de dimineață. De-abia o mai vedem.

Chiar și noi, cele mici, suntem celebre la Exmoor Park Middle School. Cel puțin pentru câteva zile. Nu mai suntem surorile Tanberry, ci Chocolate Box Girls și plouă cu glume despre tutu-uri și aripioare.

Profesorii intră și ei în joc și Paddy trimite o cutie uriașă cu bomboane de ciocolată pentru cancelarie. La sfârșitul zilei, mai avem încă șapte comenzi. Chiar și domnul Wolfe comandă o cutie pentru iubita lui, stârnind râsete și chicoteli.

— Până și domnul Wolfe are o iubită, se plânge Millie, dând din cap cu regret. De necrezut. Nu ți se pare uneori că viața trece pe lângă tine?

— Ă… nu, răspund eu.

— Ar trebui să ieșim sâmbătă în oraș, insistă ea. Toate. Noi două, Summer și Tia. Ar fi cool. Am putea proba haine și chestii de machiaj la Boots ori am putea pierde timpul în noua cafenea de pe Esplanade. O grămadă de copii merg acolo. Ca urmare, ar trebui să fie grozav. Tu și Summer sunteți faimoase acum și pun pariu că o să vă recunoască multă lume. I-ați putea atrage pe băieți și ar intra în vorbă cu noi! Știi tu, băieți mai mari, de la liceu!

Unul dintre lucrurile care mi-au plăcut întotdeauna la Mille e entuziasmul ei. Când devine pasionată de ceva, pune tot sufletul, fie că e vorba despre balet, păpuși Barbie, ponei ori cărți cu vampiri. Treaba cu băieții e la fel — numai că începe să devină prea insistentă.

— Mă-ndoiesc, îi spun. Și oricum nu pot, cel puțin sâmbăta asta. I-am promis lui Paddy că-l ajut la pregătirea ciocolatei. Dacă vrei, poți să vii și tu. În plus, ți-am mai spus că nu mă interesează treaba cu băieții!

— Skye, chiar nu mai ai niciun haz! îmi reproșează ofensată. Pun pariu că Tia și Summer o să vină!

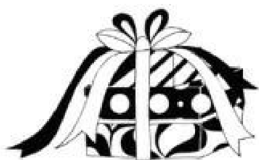
— Summer are ore de balet.

— Ce plictiseală! bombăne ea puțin, dar apoi lasă baltă subiectul.

Încep să cred că prietena mea cea mai bună se transformă într-o străină. Mi se pare că n-o mai cunosc deloc. Cu puțin timp în urmă, ar fi fost încântată să mă ajute la prepararea ciocolatei, dar acum e obsedată doar de băieți, de machiaje și de momentul în care va fi, în sfârșit, sărutată pentru prima oară.

Chiar dacă există un băiat la care eu însămi mă gândesc adesea, obsesia lui Millie începe să mă plictisească.

14

Băiatul cu păr negru, ondulat și eșarfă roșie stă culcat sub o tufă de alun, în lumina multicoloră a soarelui, când, parcă de nicăieri, o pasăre zboară iute în jos, o fulgerare de pene maro și roșii. Se lasă la pământ în fața lui, cu capul într-o parte, ciripind încetișor. Băiatul întinde încet mâna și ea i se cuibărește în palmă. Îmi țin respirația, fermecată.

Apoi, dintr-odată, pasărea dispare. Finch se uită în sus spre mine și zâmbește larg. Inima mea o ia razna…

Am învățat să nu mai vorbesc despre visele mele, dar uneori e un chin să revin în lumea reală. N-am fost niciodată o leneșă adormită, dar în ultima vreme nici nu mai aud alarma de la radio și Summer se vede nevoită să mă scuture și să tragă pilota de pe mine, pentru ca aerul rece să mă facă să-mi revin în simțiri.

Adevărul e că realitatea nu mă mai atrage.

În fiecare zi port ceva din cufărul Clarei: unul dintre furourile de bumbac, o brățară ori pălăria în formă de clopot. Am devenit dependentă de stilul anilor ’20, de hainele Clarei, care mă fac să mă simt aproape de ea și, ceea ce este cel mai important, aproape de Finch.

— Sper că nu mai ai visele alea ciudate! mă întreabă Summer sâmbătă dimineața. M-a trezit (din nou) înainte de a pleca la ora de balet.

— Alea despre Clara! Pentru că în ultima vreme ești foarte distrasă. Absolut aeriană!

Geamăna mea pare preocupată, dezaprobatoare și reacția mea vine promt – protejează, ascunde, neagă.

— Vise, ce vise?

Mă rog, nu e chiar o minciună.

Uneori, când mă privesc în oglindă, cu fața ascunsă în umbra pălăriei, mi se pare că zăresc o străfulgerare a unei alte fețe, a fetei din trecut. Alteori, am chiar impresia că fata aceea încearcă să-mi spună ceva. Gândul îmi zboară atunci la scrisorile Clarei — ciudat, dar nu le-am mai putut găsi. Mă hotărăsc să le caut din nou — în momentul de față sunt singura mea speranță, singurele în care aș putea găsi un indiciu cât de mic în legătură cu semnificația viselor.

Pe de o parte, n-aș vrea să mă apropii prea mult, asta în cazul în care visele ar dispărea, dar pe de altă parte, simt nevoia să înțeleg dacă într-adevăr Clara încearcă să-mi spună ceva… ori dacă e doar imaginația mea, plăsmuind un băiat prea perfect ca să fie adevărat.

Caut toată dimineața, până când trebuie să merg s-o ajut pe mami la curățenie în camerele de oaspeți, dar scrisorile sunt de negăsit. La prânz, stăm la masa din bucătărie și mâncăm supă de roșii și chifle proaspăt scoase din cuptor, când se întoarce Summer de la balet. Știu că n-o să-i placă întrebarea, dar trebuie să aflu.

— Summer, îți aduci aminte de scrisorile alea din cufăr? Le-ai văzut cumva? Le-am lăsat pe birou acum o săptămână și au dispărut pur și simplu…

— Ce scrisori? întreabă ea impasibilă.

— Știi tu…teancul de scrisori primite de Clara Travers. Credeam că le-ai pus tu undeva sau așa…

Se încruntă.

— Nu știu… Poate le-am pus înapoi în cufăr…

— Nu sunt acolo. M-am uitat. Nu le-ai pus cumva în altă parte?

Pare agasată.

— Ascultă, Skye. Nu-mi amintesc — probabil că nici nu le-am mutat eu. De ce aș fi atins vechiturile ciudatei?

— Nu știu. Nu te acuz de nimic. Doar că le-am pierdut și mă enervează, atâta tot. Mami… ai văzut cumva scrisorile din cufăr? Le-ai pus bine undeva sau…?

— Nu știu, iubire. Îmi pare rău. Nu cred… dar ca să fiu sinceră, suntem așa de copleșiți de comenzile pentru ciocolată, încât n-am putut decât să țin în frâu treaba la pensiune. N-am mai făcut ordine în camerele voastre de ceva vreme. Pensiunea e și ea plină grație articolului despre ciocolată.

— Dacă o ținem tot așa și după Crăciun, s-ar putea să ne trebuiască un ajutor profesionist, adaugă Paddy.

— Uau, se bucură Coco. Asta e de bine, nu?

— De foarte-foarte bine, zice mami. Doar că deocamdată suntem ocupați până peste cap. Nu știu ce ne-am fi făcut fără ajutorul vostru, fetelor!

După ore, a devenit deja o rutină să dăm o mână de ajutor în atelier, la confecționarea cutiilor, la sortarea ciocolatelor sau legarea fundelor. Le punem apoi în cutii speciale și Paddy le duce repede la poștă, ca să prindă ultimul transport. Atunci apucăm și noi să ne înfruptăm din ce rămâne. Asta e, bineînțeles, partea cea mai „dulce“ a zilei.

Honey, care și-a făcut o nesperată apariție la masa de prânz, își dă ochii peste cap.

— Asta se numește exploatare, se revoltă ea. Și așa muncim destul ajutând-o pe mama cu camerele de oaspeți și cu pregătirea meselor de dimineață. Ce suntem noi, sclave?

— N-ai mai dat o mână de ajutor la pensiune de secole, îi zic. Deci *tu* nu ești oricum sclava nimănui. Cât despre noi, celelalte, nu-ți face griji. Ni se pare nostim!

— Chiar așa? sare Summer. Știu că vrea să-i ia apărarea lui Honey, dar nici ea nu se prea omoară cu munca. E mereu ocupată cu lecțiile de balet sau cu repetițiile pentru spectacol. Eu, Cherry și Coco facem cea mai parte a treburilor, și nu ne plângem.

— Câteva comenzi de ciocolată nu ne ajută oricum cine știe ce, insistă Honey. Mai spune-mi o dată, Paddy, câte mii datorezi băncii?

— Păi… începe Paddy, dar sora mea cea mare nu-l bagă în seamă.

— Când așa-zisa afacere o să se ducă de râpă, cu ce o să plătiți datoria? întreabă ea. Poate că tu o să te speli pe mâni și o să te cari. Cea care va rămâne să plătească oalele sparte va fi mama.

— Honey, o repede mami. Destul!

Paddy oftează.

— Vrea doar să aibă grijă de tine, îi spune răbdător. Nu poți s-o condamni pentru asta.

— Dacă devine grosolană, pot, oftează și mami. Mi-ar plăcea să cred că tot ce face ea e din grijă pentru mine, dar uneori mi se pare că nu vrea decât scandal.

— Hei, i-o retează Honey. Cine e grosolan acum? Vorbiți despre mine ca și cum n-aș fi de față.

— Oricum nu prea ești, în ultima vreme, îi spun eu, iar Summer îmi aruncă o privire ucigașă. E singura care-i mai ia apărarea lui Honey, dar până și ea ar putea să-și dea seama că sora noastră mai mare și-o caută cu lumânarea.

— Ajunge, zice mami. Dacă afacerea merge bine în continuare, o să angajăm pe cineva la primăvară, dar până atunci, ajutorul vostru e neprețuit. Al tuturor. Așa procedează membrii

unei familii adevărate. Se ajută între ei. Nu va mai dura mult, dar pentru moment nu ne vedem capul de treburi și mai vrem să terminăm și dormitorul surorii voastre cât mai repede.

Ultimele cuvinte ale mamei sunt ca un steag roșu fluturat în ochii unui taur. Privirea lui Honey aruncă săgeți.

— Cherry n-o să fie niciodată sora mea… cu sau fără nuntă, spune ea usturător. Și în momentul ăsta pun pariu că se va lăsa fără nuntă.

— Honey, nu fi atât de răutăcioasă! o dojenesc eu. Nu obișnuiesc să intervin într-o ceartă de familie, dar mi-e atât de milă de mami și de Cherry, că simt nevoia să spun ce gândesc. Chiar nu vrei s-o vezi pe mami fericită din nou, după câte i-a făcut tati? Chiar nu vrei să faci parte dintr-o familie adevărată?

Honey mă țintuiește cu ochii ei albaștri, de gheață.

— Familia mea s-a dus de râpă, silabisește tăios. De o bună bucată de vreme. O perioadă am crezut că lucrurile s-ar putea repara. M-am înșelat. Asta pentru că voi toate nu v-o doriți la fel de mult ca mine. Acum sunt obligată să suport aranjamentul ăsta. Dar nu înseamnă că-mi face plăcere. Înțelegi, Skye?

Mă simt ca și cum mi-ar fi dat cineva o palmă.

O liniște penibilă se lasă în bucătărie. Zâmbetul luminos al lui Paddy pălește, iar Cherry se uită fix în castronul cu supă, ca și cum și-ar dori să fie oriunde altundeva, numai aici nu. Noi, celelalte, ne chinuim să găsim o modalitate de a ieși din situația asta oribilă, de a rezolva lucrurile. Numai că nu prea există nicio posibilitate.

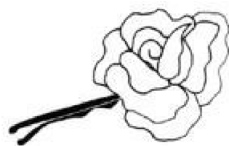
Dintr-odată mă trăsnește ideea că sora mea mai mare e imposibilă. M-am săturat să calc în vârful picioarelor pe lângă ea, cerșind un zâmbet sau o vorbă bună. Mi-a ajuns până peste cap poziția asta de „împăciuitoare“, pentru că ea nu face decât să distrugă cu răutate orice tentativă de împăcare. Ea, și nu altcineva ne împinge pe marginea prăpastiei.

— Chiar nu te mai recunosc, îi spun, cât pot de calm. Întotdeauna te-am considerat un model. Erai cea mai tare soră mai mare din lume. Dar văd că m-am înșelat amarnic. Nu ești deloc așa — ești superficială, rea și crudă!

— Taci, Skye! șuieră mami.

Prea târziu. Honey s-a ridicat în picioare cu buzele tremurânde și cu ochii încețoșați de lacrimi. Iese trântind ușa și o ia la fugă pe scări, spre camera ei.

15

Am înfruntat-o pe sora mea și i-am spus ce aveam de spus, dar în loc să mă simt mai bine, mă simt ca și cum eu aș fi fost de vină. O tristețe amară mi s-a așezat pe inimă.

Summer mai pune și ea sare pe rană.

— Ce-ți veni? îmi zice ea în șoaptă. N-ai făcut decât să înrăutățești lucrurile!

Îmi mușc buzele.

— Am… Nu mi-a venit să cred că ar putea spune așa ceva… Of… Nu mai știu. Îmi pare rău!

Mami nu mai poate decât să ofteze.

— Poate că asta e calea cea mai bună. Acum nu pot ajunge în niciun fel la ea. Ar trebui să schimbăm foaia… spre binele ei, desigur.

— Merită să-ncercăm, o aprobă Paddy. Și Skye, mie îmi pare bine c-ai înfruntat-o. Poate că asta o s-o aducă pe calea cea bună, nu?

— Probabil, dar totuși nu prea cred. Poate că nici nu are nevoie să fie adusă pe calea cea bună. Dacă Summer are dreptate și n-am făcut decât s-o îndârjesc și mai rău?

Geamăna mea îmi aruncă o privire înghețată și pleacă în sat să se vadă cu Tia. Vor să se plimbe. Eu, Cherry și Coco mergem să-l ajutăm pe Paddy în atelier, dar sunt incapabilă să mă concentrez și înțeleg totul pe dos. Nu pot să-mi scot din minte ochii încețoșați de lacrimi ai surorii mele mai mari și privirea acuzatoare a lui Summer. Am impresia că sunt cea mai rea soră din lume.

Când Paddy îmi propune să duc niște pachete la poștă și să comand la brutărie prăjituri cu frișcă pentru ceai, profit imediat de ocazie.

La poștă, pe când mă străduiesc să mă descurc cu grămada de colete, doamna Lee, funcționara, se oprește din treabă și începe să se uite la mine. Femeia e genul excentric, într-un fel care mă duce cu gândul la țigăncile ghicitoare. Când aveam șase ani, îmi spusese că am calități de medium, ceea ce mă făcuse să mă simt specială și importantă, mai ales pentru că mi-o spusese doar mie, nu și surorii mele gemene.

Doamna Lee e întotdeauna pregătită să-ți prezică tot felul de lucruri nebunești, ceea ce poate fi destul de derutant, când tu ești acolo doar ca să cumperi un banal timbru sau o rolă de bandă adezivă.

— Simt un văl de tristețe care te apasă azi, Skye… Am dreptate? întreabă ea.

— Da, nu sunt chiar în apele mele, îi răspund cu un oftat.

— Cred că e ceva mai mult, iubire. Te preocupă ceva. Pari… bântuită.

— Cum adică? chițăi eu ca un șoarece prins. Sunt obișnuită cu prostiile doamnei Lee, dar acum a nimerit-o. Știți bine că nu există fantome! încerc să nu par prea afectată.

— Cine știe? continuă ea. Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegem cu adevărat… umbre din trecut… ecouri ale unor tristeți ori păreri de rău ce par uitate. Astea pot fi destul de reale, Skye, iar destinele tragice pot lăsa urme. Mi s-au arătat, nu o dată. Pentru cei ca mine și ca

tine, ce posedă un al șaselea simț, un alt fel de percepție a faptelor din trecut, poveștile astea cu fantome nu sunt chiar așa de gogonate cum vor unii să creadă!

Mintea începe să-mi clocotească de gânduri. Aproape că uitasem de Clara și de scrisori cu tot scandalul de acasă, dar acum, toate dau buzna peste mine, mai puternice decât înainte. E posibil să fi prins vibrația unei tristeți adânci ce vine din trecut și care se insinuează în visele mele? Oare rochiile de catifea și furourile Clarei păstrează urma unei drame, așa cum mi se pare uneori că percep o undă de parfum de bezele?

Nu, nu se poate. În vis nu simt nici tristețe, nici spaimă, ci dimpotrivă. Mi-e din ce în ce mai greu să revin în lumea reală. Poate că hainele purtate cândva de o fată, chiar păstrează o parte din energia ei, ori din amintiri, chiar mulți ani după ce ea nu mai este... Dar, dacă hainele ei ar fi impregnate cu un sentiment de tristețe și dezolare, n-ar trebui să simt, dacă sunt atât de perceptivă precum zice doamna Lee?

Clipesc și doamna Lee începe să râdă.

— Nu te supăra, iubire. Nu mă refeream la a fi bântuită la propriu. Era doar un fel de a spune!

Roșesc violent.

— Bineînțeles, reușesc să spun. Normal. Mă rog, m-am certat cu sora mea...

Cu două dintre ele, mai exact.

— Aha, zice ea, în timp ce cântărește pachetele și le aplică timbre. Familiile... sunt chestii extrem de complicate, Skye. Oamenii spun adesea lucruri pe care nu le gândesc și apoi le regretă.

Pun banii pe tejghea, dar doamna Lee îi ignoră și mă prinde de mână, întorcându-mi-o ca să se uite în palmă. Ce bine că suntem singure!

— O, Doamne, exclamă ea. Crești așa de repede, Skye. Văd o poveste de dragoste.

Izbucnesc în râs.

— Nu prea cred...

Ea își strânge buzele ofensată.

— Nu mă înșel niciodată. Am har, doar știi. Am învățat de la mama să citesc în palmă. Era pe jumătate țigancă.

— Bine, bine, rânjesc eu. Scuze! Doar că povestea asta cu băieții nu mă preocupă prea tare, serios.

Asta dacă nu seamănă cu Finch, bineînțeles, ceea ce e destul de greu.

— Poate că nu l-ai întâlnit încă, acceptă doamna Lee încruntându-se. Dar e aici, cu siguranță... limpede ca lumina zilei. Și mai văd ceva... se apleacă mai aproape. O păsărică? Să fie un *cintezoi*[7]?

Îmi trag mâna ca arsă.

Finch. Băiatul din vis, cel care trebuie să fi trăit acum mai bine de o sută de ani... asta dacă a existat cu adevărat.

Chiar că e ciudat. Și înspăimântător, pe deasupra.

Dacă doamna Lee are dreptate — cum ar putea un băiat din trecut să facă parte din destinul meu viitor?

Femeia îmi dă restul, iau chitanța și alerg tot drumul până la brutărie, unde încerc să-mi revin. Cumpăr prăjituri cu frișcă pentru toată lumea, inclusiv favorita lui Honey — ecler cu ciocolată — și tocmai când mă îndrept spre casă, atentă să nu scap cele două cutii, dau peste Alfie Anderson. E ultima persoană cu care aș vrea să mă-ntâlnesc în clipa asta.

— Skye, mă abordează fericit. Ce faci? Te-aș trata cu un milkshake, dar n-am bani...

— Eu ți-aș lua un Porche, dar nu pot, din aceleași motive, oftez și Alfie râde potrivindu-și pasul cu al meu.

— Nu vrei să mergem în parc? sugerează el. Am putea să-i speriem pe puștani ori să ne

atârnăm cu picioarele în sus, în leagăn, ori să ne urcăm pe panta toboganului, în loc să ne dăm drumul din vârf…

— Alfie, e frig, îi atrag atenția. Și se întunecă în curând…

Și, în plus, chiar n-am chef să fiu văzută în compania unui zăpăcit, care pe deasupra mai e și îndrăgostit de geamăna mea cea perfectă. Tot ce-mi doresc e să rămân singură, să întorc pe toate fețele ce mi-a spus doamna Lee, ca să înțeleg cum un băiat din vis poate să facă parte din viitorul meu și, mai ales, să mă gândesc cum să mă împac cu Honey și cu Summer.

— Te rog, insistă Alfie…

— Serios, chiar nu pot…

Aș fi putut să nu-mi mai răcesc gura de pomană. Zece minute mai târziu stăm lângă caruselul din parc și soarta vrea să-mi arate că necazurile mele pe ziua de azi nu s-au terminat.

Mă ghemuiesc în carusel, încercând să mă încălzesc, dar să țin și cutiile cu prăjituri, în timp ce Alfie îl învârte din ce în ce mai tare. Tocmai în momentul în care simt că-mi va exploda capul, sare și el lângă mine.

— Deci, îmi atrage atenția în timp ce lumea întreagă se învârte în jurul nostru, ce cadou îți dorești de Crăciun?

Dau ochii peste cap.

— Mai e un secol până atunci!

— De fapt, mai sunt doar patru săptămâni și două zile, mă corectează. Adică foarte puțin. Noi facem bradul weekendul viitor!

— Da, și noi, cred. Avem unul artificial de anul trecut, dar Paddy ne-a promis că va găsi cel mai mare brad natural din Sumerset.

— Cool. Deci, încă o dată… Ce ți-ai dori?

Mă uit la el dintr-o parte. Alfie a renunțat la lookul de nebun cu părul vâlvoi și arată aproape normal, doar ușor ciufulit, cu bretonul anapoda. În ultima vreme n-a mai fost văzut în cantină aruncând cu chipsuri, făcând jonglerii cu fructe ori îndesându-și în gură bucăți întregi de budincă, ceea ce se poate numi un real progres.

Singura calitate care îi va lipsi probabil întotdeauna este însă subtilitatea.

— Fii sincer. În realitate nu te interează ce vreau eu, nu-i așa? îi spun cu un suspin. Cea care te interesează e Summer, recunoaște!

Alfie se înroșește. E chiar trist că s-a îndrăgostit de cineva care nici măcar nu știe că există. Dacă Summer s-ar gândi la el, ar fi doar în felul în care te gândești la o insectă nesemnificativă și sâcâitoare, care-ți bâzâie pe la ureche și pe care ai putea-o strivi cu un ziar, fără să-ți pară rău.

— Tu ce părere ai? încearcă el să pară indiferent.

— N-o să se aștepte la un cadou din partea ta, îi spun cât de drăguț pot. Da, nu cred că e o idee prea bună.

— Dar eu chiar vreau, se încruntă. M-am gândit să i-l las în dulapul de la școală, cu o felicitare nesemnată… Ar putea-o pune pe gânduri, nu? I-ar putea sugera că are un admirator secret.

— Da, mă rog…

— Totuși, e foarte greu. Am fost mai devreme prin oraș, dar am o mare problemă. Ce-ar trebui să-i iau? Ce le place fetelor? Cred că o cutie cu bomboane de ciocolată nu s-ar potrivi în contextul în care…

— Da, s-ar putea, admit eu. Summer nu e ușor de mulțumit. Ce zici de ceva mai practic? O pereche zdravănă de șosete călduroase, de exemplu?

— Glumești? Nu-i cumperi ceva practic iubitei. Și mai ales șosete…

— Glumesc, desigur. Și, Alfie, ea nu e iubita ta.

— Nu încă. Totuși, am cumpărat ceva. Să-ți arăt?

Caruselul s-a oprit. Amurgul se lasă peste noi ca o pătură grea, estompând larma din stradă, râsetele și țipetele copiilor și huruitul unui tractor, sus la marginea satului. Alfie scoate din buzunar un pachet, îl desface cu grijă din învelitoare, scoțând la iveală o agrafă de păr strălucitoare, împodobită cu un trandafir roz din mătase. E minunată — exact genul de agrafă pe care și-ar alege-o Summer.

— E adorabilă, spun cu voce tare. Perfectă.

Perfectă ca Summer însăși, îmi spun cu tristețe. În următorul moment, regret că am gândit așa ceva.

— Chiar crezi? Cool! se entuziasmează Alfie. Mulțumesc, Skye. Știi, sfatul în legătură cu freza și cu clovneriile mi-a prins bine. Și îți mulțumesc că nu i-ai spus nimic lui Summer. Sau… nu i-ai spus, nu?

— Nu, asta depinde doar de tine.

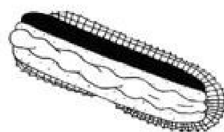
— Pfiu, respiră el ușurat. Ești o tipă de gașcă, Skye, serios. Dacă vreodată o să ai nevoie de mine… știi tu. Trebuie doar să mă rogi.

Pentru o clipă, m-ar tenta. Ar fi o ușurare să discut cu cineva despre toate lucrurile care mi se învârt prin cap în ultima vreme. Dar probabil că ar suna prea ciudat, prea complicat. Cum aș putea să-i explic lui Alfie că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de un băiat din vis? Sau că Honey e la un pas de dezastru? Ori că sora mea geamănă începe să mi se pară o străină…?

---

[7] Finch, în engleză.

16

Mă despart de Alfie și, în timp ce merg spre casă pe șosea, autobuzul se oprește în fața mea ca o mare de lumină aurie în întuneric.

Din el coboară lume cu pungi de cumpărături în mână și cu gulerele ridicate de frig, mame împingând jucării pe roți și cărucioare, adolescenți râzând zgomotos și prostindu-se.

— Skye, mă strigă o voce. Stai! Așteaptă-mă!

Summer se grăbește pe lângă trotuar spre mine, cu haina strânsă pe corp.

— Am făcut cumpărături de Crăciun, îmi spune fericită, potrivindu-și pasul cu mine, zâmbitoare ca și cum nu ne-am fi certat niciodată. Am fost cu Tia. Mă rog, eu m-am uitat doar prin vitrine! Credeam că dai o mână de ajutor în atelier!

— Chiar asta făceam, dar n-am putut să mă concentrez, așa că Paddy m-a trimis să pun la poștă niște colete… Summer… mă simt ca naiba. Urăsc să ne certăm. Aș vrea să nu-i fi spus nimic lui Honey.

Mă ia de braț.

— Ă… în legătură cu ce am spus mai devreme… când te-am repezit din cauza lui Honey, îmi pare rău! Știu că nu ai spus-o cu răutate. Numai că… Honey pare atât de distantă, atât de irascibilă, mai nou. Urăsc să o văd în halul ăsta.

— Și eu, la fel, oftez. Numai că uneori mă satur să tot fiu atentă cu ea.

— Știu. Și eu simt același lucru, dar nu i-o spun niciodată. Asta ca să trăiesc liniștită, cred. E așa de supărată pe mami, Paddy și Cherry, că pur și simplu nu vreau să se supere și pe mine. Înțelegi ceva din tot ce încerc să spun?

— Cred că da. Nici eu nu vreau s-o pierd, știi? Mi-e teamă că, lăsând-o să amenințe lumea în felul în care o face, va fi din ce în ce mai rău.

— Ai dreptate, probabil, oftează ea. N-am intenționat să te fac să te simți prost. Sunt conștientă că nu voiai decât să fii de ajutor. Doar că m-ai luat prin surprindere. De obicei ești cea împăciuitoare, dar în ultimul timp… nu știu, parcă o provoci. Adică spui ce gândești.

Să fie oare influența Clarei, mă întreb? Sunt sigură că ea era genul de fată care spunea în față ceea ce gândea.

— Nu putem s-o lăsăm pe Honey să creadă că este bine să se comporte așa. Cineva trebuie să i-o spună sau va fi din ce în ce mai rău.

— Cred că ai dreptate, zice Summer. Doar că uneori am tendința să uit că s-ar putea să gândești altfel decât mine ori să reacționezi diferit. Îmi pare rău, Skye.

— E în regulă.

Ideea că gemenele identice ar putea să simtă în mod diferit ori să aibă puncte de vedere diferite i-a dat întotdeauna bătăi de cap lui Summer. Dar acum nu vreau să mă gândesc la asta. Este suficient că am clarificat lucrurile și ne-am împăcat. Mă simt extrem de ușurată.

O vreme mergem pur și simplu, când dintr-odată Summer rupe tăcerea.

— Skye… Mă întrebam doar… e totul OK între tine și Millie?

— Millie? repet eu. Mda, cred că da… Mă rog, e cam obsedată de chestia asta cu băieții în ultimul timp. Încerc s-o tratez cu calm.

— Aha… te întrebam pentru că azi s-a întâmplat ceva destul de ciudat. Stăteam de vorbă la prânz cu ea și cu Tia — cred că tu erai la Clubul de teatru – și ne-a auzit vorbind că vrem să mergem la cumpărături. Cred că ar fi vrut s-o invităm și pe ea, dar în momentul respectiv nu mi-am dat seama.

— O, voia să mergem toate la cafeneaua aia nouă de pe Esplanade, îi explic. În aparență, o grămadă de tipi de la liceu își fac veacul pe-acolo și ea speră să intre în vorbă cu ei. I-am spus că sunt ocupată. Și oricum nu e chiar genul meu de distracție, iar Millie o știe prea bine.

— OK. Doar că… azi a apărut în oraș. N-am invitat-o, dar ne-a urmărit și ne-a pus în fața faptului împlinit, ca și cum ne-am fi dat toate întâlnire. Apoi ne-a târât la cafenea, dar era plin de mame cu bebeluși și aveau prețurile așa de mari, că am fost nevoite să luăm un singur cappuccino pentru toate trei. Nu era nimeni cu care să intri în vorbă. Oricum a fost destul de ciudat!

Simt o mică împunsătură de invidie. De ani întregi sunt obișnuită cu aceeași combinație: Summer și Tia, eu și Millie. Uneori ne petrecem vremea toate patru și, ca urmare, nu e nimic ciudat ca Millie să iasă cu Summer și Tia, dar… de ce nu mi-a spus și mie?

Millie a admirat-o întotdeauna pe Summer, dar într-o manieră dulce, de copil care iubește o vedetă, ca și cum geamăna mea n-ar fi fost de nasul ei. Ele două nu sunt prietene în sensul în care suntem noi două. Eu și Millie ne înțelegem una pe alta, am fost întotdeauna foarte apropiate.

Și dintr-odată nu mai e chiar așa. Oare Millie vrea să se apropie mai mult de Summer? Sunt din nou numărul doi în competiția cu sora mea perfectă?

— Poate s-a întâmplat să fie prin oraș, încerc eu să găsesc o scuză, ca să nu pară că prietena mea cea mai bună m-a abandonat.

— Poate, aprobă Summer. Spuneam doar că așa mi s-a părut. În ultima vreme ne cam dă târcoale mie și Tiei. E cam ciudat și tot ciudat a fost și azi, să fim toate trei fără tine.

Nu mai insistăm niciuna asupra subiectului, dar eu încep să mă simt din ce în ce mai mult ca o fantomă. Alfie, și apoi Millie, îndrăgostindu-se subit de Summer, sigur, fiecare în felul său. De ce oare nu pot să am nimic numai al meu?

Așa cum ne așteptam, Honey nu apare la cină. Mâncăm deci prăjiturile cu frișcă, dar gustul lor savuros nu reușește să îndulcească tristețea pe care o resimțim cu toții.

Înainte să merg la culcare, las cutia cu eclerul lui Honey în fața ușii de la dormitorul din turn, ca o ofertă de pace, iar dimineața văd că a dispărut.

17

Weekendul următor mergem să luăm bradul de Crăciun. Nu e chiar cel mai înalt din Somerset, dar e impresionant. E nevoie de ajutorul tuturor ca să-l așezăm pe portbagajul camionetei lui Paddy, apoi să-l ducem în casă și să-l fixăm în picioare, într-o nebunie de crengi ascuțite care mi se încâlcesc prin păr.

Honey e singura care nu dă o mână de ajutor, dar cel puțin îmi vorbește. Pe vremuri îi plăcea să se ocupe de brad, dar, mai nou, toată lumea e convinsă că a o lăsa în pace înseamnă a fi scutit de un stres inutil.

— E cel mai grozav brad pe care l-am avut, declar eu.

— S-ar putea să mai avem nevoie de beteală, adaugă Summer.

— Și de încă o instalație de lumini, constată Coco descurajată. Va trebui să mai așteptăm cu decoratul. Și aș fi vrut așa de mult s-o facem acum!

— Dar putem s-o facem, zice Paddy fericit. Am adus cu noi decorațiunile din Glasgow! Avem o grămadă de beteală, de globuri și chiar beculețe. Cherry, cred că sunt toate în debaraua de lângă atelier…

— Ale noastre sunt pe dulapul meu, dacă vrea cineva să le aducă, adaugă mami. Și cred că mai avem nevoie și de CD-ul cu cântece de Crăciun…

Decorăm bradul într-o atmosferă senină, ascultând cântece vesele de sezon, agățând beculețe colorate și globuri strălucitoare, dar și figurine din lemn pictat, din cutia lui Paddy. Mai punem și decorațiuni confecționate de noi pe când eram mici, figurine în formă de sărățele, inimioare de fetru cu paiete și steluțe din crenguțe încrucișate, acoperite de zăpadă artificială.

Avem chiar și niște păsărele drăgălașe, șase la număr, făcute din carton cu sclipici, cu cozi din hârtie atent pliată, asemenea unor evantaie japoneze, contribuția origami a lui Cherry.

Amestecând decorațiunile din cele două cutii, am țesut împreună părțile celor două familii. E ca și cum, adunând 2 cu 2, am obținut ceva mai mult de 4. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Care îngeraș? întreabă mami în timp ce admirăm cei doi candidați posibili: cel strălucitor, de cumpărat, al familiei Costello sau balerina noastră din hârtie glasată, îmbrăcată în mătase și plasă vintage. O avem dintotdeauna — mami o confecționase în studenție – și mi-a plăcut mereu.

— Balerina voastră, zice Cherry plină de convingere. E superbă.

Paddy o ridică pe Coco pentru a pune îngerașul-balerină în vârful bradului, iar Summer aprinde beculețele. Toată lumea aplaudă. Bradul e magnific, ca desprins dintr-o carte de povești.

— Miroase așa de bine, inspir eu. A Crăciun!

— Anul ăsta l-am făcut așa cum trebuie, zâmbește mami fericită. În stilul noii noastre

familii. Ca o prăjitură reușită. Luați tradiții noi, adăugați-le peste cele vechi, amestecați puțin și gata specialitatea!

— Mai atârnăm șosete? vrea să știe Coco. Sunt conștientă că suntem aproape adolescente, dar nu se poate fără șosete.

— Eu și Skye împlinim treisprezece ani în februarie, îi atrage atenția Summer. Tu ai doar unsprezece, Coco. Ești un bebeluș pe lângă noi.

— Asta nu înseamnă că suntem prea mari pentru șosete, mă bag și eu în vorbă. Niciuna dintre noi. Le agățăm deasupra șemineului?

— Eu le puneam pe lada de la capătul patului. Dar deasupra șemineului ar fi grozav!

— Noi îi scriem mereu lui Moș Crăciun, aruncăm apoi scrisorile în foc și urmărim dacă vântul le ridică spre cer din șemineu, povestește Coco. Putem s-o mai facem și anul ăsta?

— Putem să mâncăm tort trunchi de copac în loc de tradiționala budincă? îmi exprim și eu dorința.

— Și putem renunța la varza de Bruxelles! licitează Paddy.

— Și să facem plăcintă cu nuci în loc de curcan? Știi că eu sunt vegetariană! adaugă Coco.

— Orice vreți voi, râde mami. Plăcinta cu nuci e bună, Coco, dar ceilalți poate vor curcan! Și mi-ar plăcea să dăm o petrecere în Ajun. Cu câțiva prieteni și vecini. De acord?

— Cool! apreciază Summer. Și o să veniți toți să mă vedeți în spectacolul de Crăciun, nu?

— O, da, exclamă Cherry. N-am mai fost niciodată la un spectacol de balet!

Vineri, Summer descoperă felicitarea și cadoul de la Alfie în dulap. (Dulapurile de la Exmoor Park Middle School nu se încuie — elevii obișnuiau să piardă cheile atât de des, încât l-au exasperat pe domnul King, care a renunțat la ele, la un moment dat.)

— De la cine ar putea fi? se întreabă ea, foarte mirată. E minunat! Dar nu scrie decât *un admirator secret*, așa că n-am idee…

Îmi arată felicitarea, pe care e desenată o balerină cu fes de Moș Crăciun și rochie roșie brodată cu alb. Îl zăresc pe Alfie pe coridor, privindu-ne atent și schițând un zâmbet la vederea lui Summer care își pune clama cu floare roz în păr.

— Uau, exclamă Millie lângă umărul meu. E atât de romantic!

— Să fie cumva Aaron Jones? visează Summer cu ochii deschiși. Suntem colegi la ora de franceză. Ori Carl Watson? Ori Sid Sharma?

— Sau oricine altcineva! îi sugerez, încercând să nu privesc prea insistent spre Alfie.

— Vrei să-l întreb pe Aaron? se oferă Millie. Hai, Summer, nu mă supăr. Trebuie să afli. Și îți promit să fiu extrem de subtilă.

— Nu, Millie, zice Summer și bine face, pentru că Millie e tot atât de subtilă ca un elefant. Aron e un drăguț. Tia mi-a spus mereu că s-ar putea să mă placă. Pe de altă parte, Carl mi-a aruncat ieri o ocheadă în sala de mese. Oricum multe fete sunt îndrăgostite de el. Pe de altă parte, sora mai mică a lui Sid face balet și, ca urmare, îl văd uneori la școala de dans. E MULT mai drăguț în afara școlii!

— Summer! o temperez eu. Și eu care credeam că nu te interesează băieții!

— Chiar nu mă interesează, ridică ea din umeri. Doar că… sunt curioasă! Și tu ai fi, în locul meu!

— Dar nu sunt în locul tău, nu? îi spun și-mi iese cumva prea veninos și încărcat de resentimente, așa că izbucnesc în râs, ca să îndulcesc înțepătura.

— O să fii! Curând! Punem pariu? mă consolează ea. Nu știu cum să-ți explic, dar e așa de plăcut și de incitant ca…, mă rog, știi tu… să te placă cineva.

— Nu-ți face griji, se bagă Millie în vorbă. Fiecare se maturizează în ritmul lui. Toate revistele de specialitate o afirmă. Lasă, Skye, curând o să ți se-ntâmple și ție!

Încerc să zâmbesc, dar în interior încep să fierb la foc mic. Deseori mă simt mult mai înțeleaptă și mai matură decât Millie. A te maturiza nu înseamnă doar gloss strălucitor pe

buze, încălțăminte șleampătă și să te topești ca o ciocolată neroadă ori de câte ori se uită un băiat la tine, nu? Și totuși, bunăvoința lui Millie mă face să mă simt ca un țânc de cinci ani.

Cât despre Summer — ei bine, chiar știu ce înseamnă acel sentiment plăcut și incitant despre care vorbește, chiar dacă îl cunosc doar din vise.

Toată săptămâna, visele mi-au bântuit somnul asemenea unei pelicule vechi, un fel de fereastră Tehnicolor spre trecutul altcuiva. Și de când cu predicțiile doamnei Lee, de săptămâna trecută, gândurile în legătură cu Finch refuză să rămână parte a visului și mă urmăreasc și în realitate.

E ca și cum aș avea o iubire secretă, dar la fel de imposibilă ca o pasiune pentru o vedetă de cinema sau pentru un băiat dintr-o trupă *indie*. Nu cred în fantome. Și atunci cum se face că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de una?

— Și dacă nu e vorba nici de Aaron, nici de Carl ori Sid? o întreb pe sora mea geamănă. Dacă e cineva mai obișnuit? Sau chiar… enervant!

Summer se încruntă.

— Nu e posibil, nu? afirmă încurcată. Trebuie să fie cineva cool. O dovedește gestul însuși.

— Da …

— Cuiva de teapa lui… Alfie Andreson, să zicem, nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap. Dacă el ar fi vrut să impresioneze pe cineva, i-ar fi dăruit o gumă care îți face limba albastră ori o petardă urât mirositoare sau ceva de genul ăsta.

Mai încolo îl văd pe Alfie urmărindu-ne cu ochii cât cepele. Uneori ignoranța e o binecuvântare.

— Hai să ne întâlnim la prânz, îi propune Millie lui Summer. Am putea face o listă cu posibili amorezi, iar apoi am putea să stăm de vorbă cu ei, așa aiurea, să vedem dacă intuim ceva… O, mi se pare așa de pasionant!

Sună de intrare și Summer pleacă spre clasă, cu Millie agățându-i-se entuziasmată de braț, iar eu mă simt rănită profund, de soarta bietului Alfie, de faptul că nimeni nu se gândise să-mi trimită și *mie* o felicitare de Crăciun și pentru că încep să-mi pierd cea mai bună prietenă.

În ultima vreme, Millie nu mai e dispusă să vorbească despre speranțe, visuri ori ambiții. Cu atât mai puțin despre atelierul de ciocolată, despre plimbări pe plajă ori despre cum ar fi să poți călători în trecut, îmbrăcată în rochie cu crinolină și cu părul aranjat în bucle. Singurul subiect care o interesează sunt băieții.

Bine, să zicem că e în regulă — să zicem. Doar că n-am crezut niciodată că o să mă abandoneze în favoarea surorii mele gemene.

Ne plimbăm prin pădure, în lumina soarelui care se strecoară țesând umbre printre copaci, în timp ce câinele acela costeliv se împleticește înaintea noastră, pe poteca moale, acoperită de mușchi, străjuită de flori purpurii de nalbă.

E cald, chiar și aici, în umbra mângâietoare a pădurii. Finch mă ține de mână și, în ciuda faptului că nu pot auzi ce spune, mă las învăluită de căldura pielii sale. Zâmbește larg, pălăvrăgește, în timp ce-și îndepărtează valurile de păr negru de pe față, își deznoadă eșarfa de la gât și mă călăuzește printre copăceii contorsionați.

Când ajungem la pârleazul care se arcuiește peste gard, la marginea pădurii, sare cu ușurință peste el și se întoarce să mă ajute să-l urc. E îmbrăcat într-o cămașă albă, pantaloni cu bretele roșii, vestă descheiată și sub mânecile suflecate îi admir brațele bronzate, în timp ce se întinde spre mine.

O zbughesc de lângă el și alerg în jos spre pajiștea plină de flori sălbatice. Trec un pârâiaș, împroșcând o ploaie de stropi, mă îndrept spre altă pajiște, cu fața ridicată spre cerul imens, râzând.

Suntem pe plajă și el mă ia din nou de mână, ajutându-mă să trec peste pietre, escaladăm și apoi alunecăm peste stânci, scoici și peste nisipul aspru, ajungem până la marginea apei, cu

valurile reci ale oceanului dând buzna la picioarele noastre.

Apoi mă cuprinde în brațe, lipindu-mă de el, atât de strâns, că-i pot auzi bătăile inimii. Când mă sărută, nu mai știu cine sunt, Skye Tanberry, Clara Travers sau cu totul altcineva. Nici nu-mi mai pasă. Îmi pasă doar de gustul acela de sare și fericire pură, în timp ce îmi plimb degetele pe obrazul lui sau mi le îngrop în părul negru. Căldura soarelui ne mângâie creștetul, răcoarea apei ne învăluie picioarele și eu nu m-am mai simțit niciodată atât de vie.

E doar un vis, bineînțeles, dar când mă trezesc mai simt încă pe limbă gustul de sare. Ori sunt doar lacrimile mele? Nu e nimic real și eu aș vrea atât de mult să fie. Mă întorc pe partea cealaltă și închid ochii, chemând din nou visul, dar nu reușesc să-l mai prind, oricât de mult mă străduiesc.

18

Sâmbăta următoare, Cherry se mută în noul dormitor. Mami și Summer sunt plecate în oraș la ora de balet și la cumpărături pentru spectacolul de Crăciun, iar Coco e în atelier, dându-i o mână de ajutor lui Paddy, cu grămada de comenzi care par mai multe ca niciodată.

Pregătesc două cești de ciocolată aburindă și o farfurie plină cu bezele și urc mica scară de lemn care duce de la etaj spre noul dormitor din pod, strecurându-mi capul prin trapă.

— Hei, îmi spune Cherry, zâmbind cu gura până la urechi. Skye, vino sus!

Mami și Paddy au zugrăvit spațiul într-un galben pal și au recondiționat un cadru de metal găsit printre lucrurile depozitate acolo, peste care au pus o saltea nouă, o pilotă de puf și pătura din petice colorate din rulotă. Pe podeaua de culoarea nisipului e întins un covoraș din bucăți de material, mai e o măsuță de toaletă din pin și un suport pentru haine făcut de Paddy dintr-o coadă de mătură.

La ferestrele înguste atârnă perdele japoneze *noren* (imprimate cu siluete de gheișe, o umbreluță este agățată în tavan pe post de lampă și chimonoul ei drag e întins pe perete. Camera arată super, ordonată și primitoare, genul de spațiu în care n-ai cum să pierzi, în ruptul capului, un teanc de scrisori vechi de o sută de ani.

— Camera asta e tot ce-am visat! exclamă Cherry, aranjându-și hainele pe suport, iar ciorapii și chiloții într-un sertar.

— E un adevărat palat pe lângă camera mea din Glasgow. Jur! Îmi place culoarea pereților și ferestrele astea mititele — dacă te ridici pe vârfuri, poți zări în depărtare oceanul!

Pun jos ceștile și mă afund într-o pernă mare, tip scaun.

— Facem o pauză de ciocolată caldă?

— Sigur, zâmbește Cherry larg, lăsându-se să cadă pe pat.

— Ce mai zici, Skye?

— Minunat! Mă rog… aproape.

— OK… care-i treaba?

De unde să-ncep? Pot discuta cu sora mea vitregă aproape despre orice, dar nu sunt sigură că mi-ar înțelege pasiunea pentru un țigan mort de un secol. Mi-ar plăcea să-i pot povesti visele alea, dar oare nu m-ar crede nebună?

Mă gândesc la ceva mai ușor de acceptat.

— Treaba asta cu maturizarea e așa de dificilă, încep. Millie a devenit, aproape peste noapte, o ciudată — e înnebunită după băieți și machiaje. Se poartă cu mine de parcă aș fi bebeluș.

— Mi se pare că se străduiește prea mult. Crezi că se poată anormal?

— E posibil, mă încrunt eu. Nu știu — Millie are întotdeauna câte o nebunie de-asta, dar acum chiar mă deranjează. Poate că sunt eu cea care nu reacționează normal. Chestia asta cu maturizarea începe să mă cam sperie.

— Nu te îngrijora. A te maturiza nu înseamnă doar pasiuni, machiaj și fuste scurte — Millie o să realizeze asta într-un târziu.

— Sper. Dar mi se pare că ne îndepărtăm una de alta din ce în ce mai mult. Și pare că o preferă pe Summer, mai nou. Sigur, nu pot s-o acuz, dar…

Summer are o strălucire, o lumină interioară ce pare să atragă irezistibil pe toată lumea, ceva care îi vrăjește pe toți, făcându-i să graviteze în jurul ei, precum insectele în jurul neonului. Oare chiar mai are nevoie de încă un fan? De Millie a mea?

— Săptămâna trecută, Millie le-a urmărit pe Summer și Tia în oraș. Nici măcar nu mi-a spus… am aflat ulterior de la Summer. Dacă o pierd, Cherry? Dacă s-a plictisit de mine?

— Nimeni n-ar putea să se plictisească de tine, Skye! mă consolează ea. Ești una dintre cele mai cool persoane din câte cunosc. Numai că… în ultima vreme ești, nu știu cum să-ți spun, puțin distantă, distrasă de ceva. Ca și cum ai trăi într-o lume a ta. Poate că asta e adevărata problemă.

Mă încrunt. E chiar așa de rău să vrei să te ascunzi în trecut, când prezentul e nesigur și viitorul te sperie? Nu cred.

— Millie are nevoie de tine, insistă Cherry. Treaba aia cu mersul în oraș poate fi o modalitate de a-ți atrage atenția, de a te face geloasă. Nu renunți la ani întregi de prietenie, doar pentru că s-a schimbat puțin. Încearcă să rezolvi problema. Crede-mă că știu despre ce vorbesc, Skye — eu n-am avut nicio prietenă adevărată până să ajung aici. Ca urmare, știu cât de important e. Nu renunța așa ușor la Millie!

Nu intenționez să renunț la prietenia cu Millie, dar mă tem să n-o facă ea. Alung imediat gândul supărător.

— Oricum, zâmbește sora mea vitregă. Știi unde mă găsești, dacă vrei să vorbim. O să-mi lipsească înghesuiala din rulotă, chiar dacă aici e *mult* mai cald și mai primitor!

— Rulota poate să rămână un loc pentru întâlnirile noastre, nu? îmi dau cu părerea sorbind ultima gură de ciocolată.

— Categoric. Ai auzit că tata vrea s-o vopsească până la nuntă? Charlotte vrea chiar să împrumute un cal de la fermă și să călărească până la biserică în loc să meargă în trăsură!

Rămân cu gura căscată.

— Ar fi așa de cool! Chiar am făcut-o odată, cu ani în urmă, pentru Târgul de Preparate Culinare din Kitnor.

Mă sprijin de tăblia patului. Ca într-un flash, îmi trece prin fața ochilor o imagine a rulotei noastre, care arată totuși diferit, unde mă înghesui împreună cu personajele din vis, în pădure. Visez? Îmi imaginez? Sau e o umbră a trecutului?

Cu scrisorile Clarei pierdute, n-am nicio șansă să aflu vreodată.

— Crezi în fantome? o întreb dintr-odată și ea mă privește interzisă.

— Fantome? repetă.

— Mă rog. Știi tu. Spirite din trecut, îi explic cu obrajii în flăcări. Ajungând cumva în prezent…

Nu aveam de gând să deschid discuția, dar Cherry știe să asculte și cum altfel voi reuși să pun cap la cap semnificația viselor?

Pentru o clipă, pe fața ei trece o umbră.

— Nu, nu cred în fantome. Dacă ar fi existat, mama ar fi găsit o modalitate să comunice cu mine.

Îmi mușc buzele. Idioată. Idioată. Idioată.

— O, Cherry, îmi pare rău! N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta.

— Nu-i nimic, ridică ea din umeri. S-a întâmplat demult. Am început să mă împac cu ideea. Dar oricum… ce-ți veni! S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar. Doar că povestea aia cu Clara, cu țiganii… nu pot să mi-o scot din minte.

Cufărul acela a făcut-o să pară atât de reală.

Cherry mă ascultă cu atenție și mă-ntreb de ce pot să vorbesc cu ea despre asta, pe când lui Summer nu îndrăznesc nici măcar să-i pomenesc. Poate pentru că Summer s-ar înspăimânta ori s-ar înfuria? Probabil că ar ajunge să dea foc hainelor și atunci aș pierde orice legătură cu Finch sau Clara, ceea ce nu pot să-mi permit. Ori poate e din cauza faptului că eu și Summer ne îndepărtăm din ce în ce mai mult, în ultima vreme?

Inspir adânc.

— Ziceai că par distantă, visătoare… probabil că ai dreptate. De ceva timp am niște vise ciudate, ca niște flashuri din trecut, fragmente de amintiri… despre țiganii din pădure. Trebuie că au legătură cu Clara, nu?

Cherry încearcă să-nțeleagă.

— Poate că-ți imaginezi. Povestea ei e atât de tristă, iar descoperirea cufărului așa de bizară, încât e posibil ca, în mod inconștient, să încerci să completezi părțile lipsă pentru a găsi un happy-end.

— Mda, e posibil, numai că pare mai mult de-atât. Mi-e imposibil să renunț, să nu mă mai gândesc.

— Totuși, sunt doar vise, încearcă ea să fie rezonabilă. Nu e ca și cum ai vedea fantome, nu?

— Nu… Deci nu crezi că toate astea se întâmplă cu un scop? Nu e oare vorba despre un mister, pe care sunt chemată să-l descifrez, ca în acele filme de groază în care stafiile îi bântuie pe cei vii pentru a-i ajuta să descopere adevărul despre trecut? Pentru că uneori așa mi se pare.

Cherry mă privește fix, concentrată.

— Doamne, Skye… crezi că acea Clara încearcă să-ți spună ceva? Ca de exemplu, că nu s-a sinucis? Că a fost poate… omorâtă? Înspăimântător!

Dau din cap a negație.

— Nu, nu cred că e vorba despre asta. Nu e nimic înspăimântător. Of, nu pot să-ți explic exact. Nu percep nimic înfricoșător ori sinistru, doar că… trebuie să fie ceva, vreun motiv plauzibil. Altfel de ce nu pot să renunț?

— Povestea asta a Clarei chiar te-a prins, după cum văd. Ai grijă însă să nu exagerezi. Ești și tu conștientă că nimeni nu încearcă să-ți spună nimic și că nu e vorba despre niciun mister, nu-i așa?

— Nu mă băga în seamă. Spun numai prostii, izbucnesc eu în râs, încercând să-i schimb dispoziția. Nu vreau să creadă că am luat-o razna.

— Ai dreptate, am o imaginație prea bogată. Mersi că m-ai ascultat, Cherry — parcă m-am mai liniștit. Sunt doar niște vise ciudate.

Ea dă din cap a confirmare și lăsăm baltă subiectul. Poate că nu există fantome, dar, după cum spune doamna Lee, s-ar putea să fie o mulțime de lucruri care ne scapă, nouă, oamenilor obișnuiți.

Tot ce știu e că un băiat pe nume Finch mi s-a strecurat în suflet, îmi stăpânește mintea și inima – și nu sunt deloc pregătită să renunț la el.

Sora mea vitregă își aranjează lucrurile pe măsuța de toaletă — peria de păr, obiectele de machiaj, spray-urile și niște brățări. Scoate apoi o fotografie cu Shay și o prinde la oglindă, ca s-o poată privi în fiecare zi.

— Ai știut din prima zi… știi tu, că-ți place Shay? o întreb.

Dă ochii peste cap.

— Nu. Nici vorbă. Mi s-a părut încrezut, arogant și enervant. Mi-am zis că poate să-l aibă Honey.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu curioasă.

— Am ajuns să-l cunosc, suspină ea. Am tot încercat să nu mă îndrăgostesc de el, Skye. Știam că nu e bine, dar nu m-am putut împotrivi. Oricât am încercat.

— Îl iubești? îndrăznesc s-o întreb.

Roșește.

— Cred că da. Da.

— Dar… cum ți-ai dat seama? Vreau să zic… ce trebuie să simți?

— Mă gândeam tot timpul la el. Voiam să-l am mereu în preajmă. Inima îmi bătea mai tare, rămâneam fără aer…

Mă privește pe furiș.

— Skye, îți place cineva?

E rândul meu să roșesc.

— S-ar putea…

— Băiatul ăla, Alfie, de la Halloween? Cel cu care te tachinează Summer? vrea ea să știe.

Îmi vine să râd, așa că neg vehement.

— Nu, nu, nu Alfie. Categoric nu… E mult mai complicat.

Cherry surâde cu tristețe.

— Întotdeauna e complicat.

19

Întocmim lista cu daruri pentru Crăciun pe bucățele pătrate de hârtie, mărturisindu-ne cu grijă cele mai arzătoare dorințe. Pentru Coco e foarte simplu. Începe cu UN PONEI, apoi adaugă: *lecții de călărie*, *o lamă*, *un măgăruș*, *un papagal*. Cherry vrea câteva lucruri pentru noua ei cameră: *beculețe colorate* și *postere*, iar Summer *poante* pentru balet, pe care știu că și le-a dorit mereu și acum are, în sfârșit, ocazia să le folosească.

Mie îmi vine greu să mă hotărăsc. Ceea ce vreau eu nu prea pot să primesc. Mereu am simțit asta, dar mai ales în anul în care a plecat tati și mi-am dat seama că nu pot să-i scriu numele pe lista cu daruri, pentru că aș fi supărat-o pe mami. Deci, ce-mi doresc anul ăsta? Să port rochia de catifea neagră din cufărul Clarei, să visez la Finch, să mă întorc în timp și să reușesc să-l sărut, ca să văd dacă e tot atât de plăcut ca în vis? Nu sunt sigură că Moșul va putea să se descurce cu așa ceva.

Îmi amintesc de un șal țigănesc pe care l-am descoperit într-un magazin din Minehead și notez repede.

Celelalte mai scriu încă, dar eu abandonez lista și dau o tură prin bucătărie, unde mă aprovizionez pentru a face sandviciuri de bezea la focul din șemineu. Obișnuiesc să încălzesc bezeaua, înfiptă într-o veche furculiță de grătar, până devine galbenă, apoi o pun între doi biscuiți digestivi cu ciocolată, ca să se topească împreună, amestecându-se într-o mixtură perfectă de biscuit și bezea pufoasă. Cherry și Coco se năpustesc asupra delicatesei. Numai Summer strâmbă din nas.

— Probabil că au o mie de calorii. Iah!

Scot limba la ea și mușc din nou. Cui îi mai pasă de calorii când gustă ceva divin?

Mami intră cu un braț de lemne pentru foc, o scuză destul de subțire pentru a arunca o privire pe listele noastre.

— Ce listă scurtă, exclamă când dă cu ochii de a mea. Pană de idei?

— Nu știu ce vreau, ridic eu din umeri, ceea ce nu e chiar adevărat. Ceva vintage, cool… Nu știu. Cred că vreau să rămână surpriză.

— În regulă, se declară mami de acord.

Iau lista și, în timp ce încerc să prelungesc cât mai mult bucuria deliciului cu bezea, desenez într-un colț o pasăre, mică și pufoasă, cu coada în evantai, o imagine care apare mai nou din ce în ce mai des în caietele mele, dar și în inima mea.

— Ce e asta? vrea Coco să știe. Îți dorești un papagal sau ceva de genul?

— Sunt doar niște mâzgălituri.

— M-aș putea eu transforma într-o păsărică și ai putea să mă închizi în colivia din camera noastră, mă tachinează Summer, aterizând lângă mine pe covor.

— Nu-mi plac coliviile, Summer, știi doar.

— Da, știu. Și mai știu că mi-a venit o idee strălucită — ce-ai spune să cerem o petrecere adevărată, de fete mari, pentru aniversarea noastră cu numărul 13?

Ce să spun? Aș prefera de o mie de ori o tratație cu prăjituri și ciocolată caldă la Mad Hatter decât o petrecere cu adolescente îmbrăcate după ultima modă, fâțâindu-se de colo până colo cu o cola în mână și făcând ochi dulci unor ciudați plini de coșuri. Mie îmi sună a tortură, dar evident că Summer nu e de aceeași părere.

Mă pregătesc să zâmbesc și să mă prefac a fi de acord cu ea, dar, privind în urmă, realizez că am acceptat mereu ceea ce ei i se părea cool. Pentru ceea ce îmi plăcea mie, nu a fost niciodată timp. Și m-am săturat.

— Nu sunt sigură că mi s-ar potrivi, Summer, îi mărturisesc, păstrând o doză de diplomație. Nu sunt genul petrecăreț.

— Bun, deci rămâne stabilit. Va fi cadoul perfect pentru amândouă… am putea alege ca temă Valentine's Day!

Mă întreb care a fost momentul în care Summer a încetat să mă mai asculte și să se gândească și la ce vreau eu? De ceva timp, în orice caz.

— Ce idee drăguță, se entuziasmează și mami, în timp ce dă la o parte grilajul șemineului. Doar că e cam greu cu petrecerile de când cu pensiunea…

— Mă rog, omul are dreptul să viseze, rânjește Summer. N-avem nimic de pierdut, nu?

Se îndreaptă apoi spre foc și aruncă lista. Noi celelalte facem același lucru. În vechea tradiție a familiei, dacă foaia se ridică spre horn, dorințele ni se îndeplinesc. Dacă lista cade în flăcări, nu. A lui Summer se ridică spre horn. O urmează cele ale lui Coco și Cherry.

A mea cade în foc și arde într-o clipă, învăluită într-un fum albăstrui. Tipic.

Foaierul Teatrului Exmoor Royal e ticsit de lume, familii întregi îmbrăcate la patru ace, ca de Crăciun. Unii cumpără programe, alții gustă diverse băuturi sau pălăvrăgesc despre spectacol. Mai devreme, în momentul în care am lăsat-o pe Summer în culise, era și mai și… fetițe costumate în elfi, zâne sau mierle albastre alergând de colo până colo, rujate intens, cu fețele pline de sclipici și părul prins în cocuri perfect strânse; pe lângă ele, persoane preocupate să care costume, să șteargă lacrimi, să găsească lucruri rătăcite; pe deasupra, profesori numărându-i pe membrii trupelor, inspectând liste, zbierând indicații de ultimă oră.

Ce bine îmi amintesc de propriile experiențe. Amestecul acela de rumoare al andrenalinei în fierbere, crampe din pricina emoțiilor, senzație de sufocare din cauza fixativului dat în exces și isterie pură. Eu și Summer îmbrăcate și machiate, aruncându-ne de un milion de ori ochii spre ceasul de perete din vestiar, în așteptarea semnalului de intrare în scenă.

Deseori așteptarea se prelungea și nu ne rămânea altceva de făcut decât să mâncăm sandviciurile pregătite de mami, să citim reviste cu benzi desenate ori să rezolvăm puzzle-uri împreună cu celelalte fete. Alteori ne închipuiam cât de tare ar fi să ne așteptăm rândul la intrarea în scenă într-un spectacol la Sadler's Wells ori la Covent Garden: faimoase, excepționale, cu portrete înrămate în vestiare.

Oare Summer își mai amintește vremurile acelea?

Anul acesta se joacă *Cenușăreasa.* Summer intră după pauză, în scena balului, împreună cu senioarele. I-am văzut deja costumul și e superb: un tutu albastru, până sub genunchi, din șifon și plasă, delicat ca o umbră de nor. Va mai purta o coroană din argint și un evantai mic, tot de culoare albastră.

Înainte de asta însă, în prima parte a spectacolului, le va ajuta pe fetițele de grădiniță, care, costumate în mierle albastre, nu vor avea de făcut decât să-și miște aripile, să se ridice pe vârfuri și să sară puțin. Summer trebuie să le conducă în scenă, să le țină de mână pe cele mai mici și să execute mișcările împreună cu ele, ca să nu se încurce.

— Fascinant! exclamă Cherry, cu o cola în mână, privind în jur încântată. E prima dată când intru într-un teatru adevărat!

— Vina e doar a mea, se căiește Paddy. Mai mergeam noi pe la cinema din când în când, dar teatru sau balet… mărturisesc că nu mi-a trecut niciodată prin cap. Iar acum, toate astea, și pe deasupra o mai și cunoaștem pe prim-balerină!

— Nu e chiar prim-balerină, îl corectează Coco.

— Va fi, într-o zi, nu se lasă el. Iar pentru mine e deja un star!

Singura care lipsește e Honey, care a zis că a asistat cu stoicism la destule spectacole școlare de balet cât să-i ajungă pentru cinci vieți.

— Chiar nu vii? am întrebat-o mai devreme și ea a ridicat din umeri.

— Chiar nu pot, Skye, nu cu Cherry și Paddy. Mi-e imposibil. Îmi pare rău!

— Dar la Summer te-ai gândit?

Ca urmare, a venit cu noi până la teatru, a îmbrățișat-o pe Summer și i-a spus că va fi extraordinară, apoi a plecat în oraș să-și întâlnească prietenii.

Ne facem drum către balcon, căutăm locurile și ne așezăm, răsfoind programul, în timp ce, încet-încet, scaunele din jurul nostru încep să se ocupe. Cherry urmărește fiecare mișcare din public, minunându-se în fața cortinei grele de culoare purpurie ori a scaunelor demodate îmbrăcate în auriu, când deodată, muzica se oprește și luminile încep să se stingă.

Spectacolul urmează întotdeauna același tipic: școala de dans pune în scenă o poveste și creează o coregrafie liberă, prin intermediul căreia fiecare clasă are momentul ei de glorie, în lumina reflectoarelor. Cenușăreasa e interpretată de o fată din clasele intermediare, în care va intra și Summer din ianuarie, iar surorile vitrege sunt două fete curajoase, care nu par deranjate nici de machiajul țipător, nici de aripile hidoase ori de rochiile oribile din nailon. După cum am aflat de la Summer, prințul e de la o școală de dans din Exeter, deoarece la ea la școală nu sunt băieți de vârsta potrivită. Mama vitregă e jucată de un bărbat deghizat, un prieten al domnișoarei Elise, angajat la teatru. Tot el îl va întruchipa pe povestitor și va face trecerea între diferite numere, spunând câteva glume și realizând câteva mișcări de pantomimă.

Când apare în scenă Summer, ținând-o de mână pe una dintre fetițele costumate în mierle albastre, mă simt atât de mândră de ea, că aș putea să explodez. Se mișcă cu atâta grație, zveltă și elegantă în costumul azuriu, în timp ce micuțele o urmăresc înspăimântate.

Știu prea bine ce trebuie să simtă.

Mă uit mai atent la ele și descopăr o fețită în rândul din spate care îmi amintește de mine: amețită, privind în direcția greșită, prea ocupată să se descurce cu pelerina înaripată ca să-și mai și miște brațele în ritmul muzicii. Apoi dansul se termină și Summer le conduce spre culise, iar fetița pe care o urmărisem se împiedică, intră în panică și începe să plângă… sora mea se întoarce, o ia și o duce în culise, iar spectatorii încep să murmure, apoi să aplaude și să ovaționeze.

Zâmbesc și eu pentru fetița care am fost odată și pentru felul în care Summer obișnuia să aibă grijă de mine, ținându-mă de mână și ajutându-mă să mă ridic atunci când cădeam. Asta era partea bună a relației noastre de gemene și apropierea aceea îmi lipsește azi. Mi se pare că mi-a scăpat printre degete — atât de ușor, încât nici n-am băgat de seamă.

Mai târziu își face apariția grupa lui Summer, cu fete costumate în abajururi de zahăr candel, pentru scena balului. Pe unele dintre ele le știu. N-am fost singura care a renunțat, dar îmi dau seama acum că nu toate dintre cele rămase sunt și talentate. Unele sunt prea rigide, prea greoaie sau prea stângace. Și totuși, pare că aceste neajunsuri nu le deranjează atunci când se învârt pe vârfuri în jurul scenei, cu bărbia în piept și cu mâinile arcuite grațios. Poate că ar fi existat și pentru mine o șansă, dacă n-ar fi trebuit să trăiesc în umbra surorii mele.

Summer e categoric cea mai bună din trupă. Are chiar un scurt solo, în care plutește în cerc alături de prinț, în rochia ei ca un nor albăstrui, făcând piruete și salturi grațioase, transfigurată de ritmul muzicii, parte din sufletul ei.

— Uau, uau, uau! șoptește Cherry la final, în timp ce în sală se aud fluierături și ovații. E EXTRAORDINARĂ! Pe bune!

— Știu, mormăi eu, dar realizez cu adevărat pentru prima oară. Summer are talent, talent autentic. Toată lumea știe cum se termină *Cenușăreasa*, dar credeți-mă, prințul ăla ar trebui să fie nebun ca să n-o aleagă pe sora mea.

20

Întreaga casă miroase a brad, a umplutură de plăcinte și a vin fiert cu aromă grea și iute de scorțișoară. Pereții sunt acoperiți cu felicitări de Crăciun, cadourile învelite în hârtie strălucitoare zac grămezi sub brad și tablourile sunt decorate cu ramuri de nalbă și iederă.

În bucătărie, masa e încărcată — rulouri calde cu cârnați, plăcinte cu carne și brânză și tot felul de dulciuri, de la tartă cu fructe și tort de Crăciun până la munți de profiterol. De jur împrejurul casei, am pus beculețe și lumânări cu flacără tremurătoare, iar în camera de zi, am atârnat de lustră un buchet uriaș de vârsc ornat cu panglici. Mami și Paddy i-au încercat deja magia sărutându-se sub el, ceea ce a fost cam ciudat, dar, mă rog, pentru că urmează să se căsătorească la vară, să zicem că le-am dat voie.

Înăuntru răsună cântece de Crăciun și vremea de afară e în ton, absolut arctică. Totul e acoperit cu o pojghiță groasă de gheață, o scânteiere de alb pur în lumina crepusculară.

Pensiunea e închisă până după Anul Nou, ca urmare, salonul pentru oaspeți și sala de mese ne stau la dispoziție și cred că vom avea nevoie de ele, pentru că de abia au apărut primii invitați la petrecere și deja e înghesuială.

Se pare că mami a invitat pe toată lumea. Au venit Millie și părinți ei, Joe, fermierul cu excavatorul, care a săpat în vară iazul pentru peștele lui Cherry, cu familia lui și mulți alți prieteni din sat de-ai lui Paddy și mami.

Eu, Summer, Cherry și Coco, cu părul plin de beteală, servim băuturi și rulouri cu cârnați. Honey e îmbrăcată într-un pulover pufos și niște pantaloni scurți atât de decoltați, încât îi poți ușor confunda ciorapii albaștri cu niște degerături. A refuzat categoric beteala și postura de chelneriță, în favoarea unui flirt cu fiul adolescent al lui Joe fermierul.

Se aude soneria și dau fuga să deschid. În prag, Alfie Anderson însoțit de adorabilele lui surioare îmbrăcate la mâna a doua și de părinții lor hippy, pe care îi strecor înăuntru și îi tratez cu vin fiert și punci de merișoare.

— Vrei să te-ajut? se oferă Alfie, apărând în spatele meu, în timp ce umplu un platou cu rulouri cu cârnați și miniplăcinte cu carne și brânză. Pot s-o fac!

— Mmm — mai bine cară-te, îl „încurajează“ Summer, care toarnă punci în pahare de carton.

— Îmi place chestia aia în formă de floare din părul tău, o complimentează el vesel, cu ochii la agrafa roz cu care și-a prins beteala în păr. De unde o ai?

— De la un prieten, răspunde ea, împingându-l într-o parte cu tava de băuturi. Unul foarte apropiat.

Zâmbetul lui e atât de strălucitor, că-i luminează fața ca un far, dar Summer a plecat de mult.

— Ai auzit? mă întreabă mestecând un rulou. A zis: un prieten foarte apropiat! Mă vede

ca pe un prieten foarte apropiat!

— Alfie! Nu știe cine i-a trimis cadoul. Nu-ți face prea multe iluzii. Și-a întocmit o listă cu posibilii admiratori, dar tu nu ești printre ei.

— Sunt conștient, dar mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama, insistă el. Și-o să mă bage în seamă. Doar m-am schimbat. În bine, nu?

— Categoric, îi spun, în timp ce-l plesnesc peste mâna cu care vrea să apuce alt rulou.

— Și mai ești și foarte hotărât, după cum văd.

— Ai avut o idee genială, Skye, mă laudă, urmându-mă prin învălmășeala de invitați. Am învățat o grămadă de la tine. În curând o să devin un adevărat Don Juan!

— Hai să nu ne lăsăm duși de val, îi zâmbesc eu dulce, strecurându-mă prin mulțime. S-o luăm pas cu pas. Există un suflet pereche pentru oricine pe lumea asta, Alfie, numai că nu sunt sigură că Summer e jumătatea ta.

— Ba este, îmi mărturisește cu voce scăzută. Doar că nu știe încă. Și asta poate fi „noaptea“ cea mare. O să stau lipit de vâsc, OK?

Linia de demarcație între hotărâre și prostie poate fi uneori deosebit de subțire și am impresia că Alfie Anderson tocmai a depășit-o. Sunt însă prea politicoasă să i-o spun în față. Ridic din umeri a neputință, îi zâmbesc, îi dau încă un rulou și-l las în pace.

Două ore mai târziu, mulțimea s-a mai rărit. Am mâncat prea multe tarte, am dansat prea multe dansuri de complezență și mă declar în mod oficial praf. Camera de zi e ocupată de adulți chercheliți, care discută politică și se plâng de costurile fabuloase ale Crăciunului. Adolescenții și preadolescenții rămași sunt tolăniți prin sala de mese, jucând Adevăr sau Provocare, iar câțiva dintre copilași dau iama în ce-a mai rămas din tort și aleargă năuci într-o stare de extaz cauzată de nivelul ridicat de zahăr din sânge.

Mă îndrept spre bucătărie, încărcată de pahare goale, trecând pe lângă Paddy, care discută în hol cu Joe fermierul despre cea mai indicată modalitate de a hrăni mieii orfani. Puțin mai încolo îl zăresc pe Fred, câinele nostru, mâncând pe ascuns, în spatele sofalei, un rulou cu cârnați furat de cine știe unde, și pe Honey sărutându-se cu băiatul lui Joe pe scări. Asta înseamnă că iubitul din clasa a douăsprezecea nu mai e de actualitate.

Las paharele lângă chiuvetă, apuc o jachetă din cuier și ies în întuneric, traversând gazonul înghețat spre rulotă. Arată exact ca în visele mele și în momentul ăsta chiar aș prefera acea lume în locul realității. Ca urmare, îmi sare inima din piept când zăresc o siluetă ghemuită pe trepte.

Totuși, dacă e să mă gândesc mai bine, asta e realitate, nu vis.

— Alfie, realizez oftând. Ce faci aici?

— Mă uit aiurea, îmi răspunde el impasibil. Dar tu?

— Și eu, mă plâng, așezându-mă lângă el. Petrecerea e pe terminate. Gata cu vâscul?

— Îhî. Pentru ea sunt invizibil. Stând proțăpit acolo o eternitate, a căzut o crenguță din buchet. Am luat-o, m-am apropiat de locul unde stătea Summer și am început să i-o flutur prin fața ochilor… mi-a zis să mă car.

— Asta echivalează probabil cu un refuz, așa că…

Alfie scoate crenguța de vâsc din buzunar.

— Te interesează? Ar fi ceva cool și ne-ar ține de cald!

Mă retrag oripilată.

— Pe mine? chițăi ca un șoarece prins. Auzi, nu-i deloc amuzant. Om fi noi gemene identice, dar suntem două persoane diferite. Nu poți să mă săruți în locul ei, doar pentru că e întuneric și arătăm la fel.

— Bine, bine, am întrebat doar!

— O placi pe Summer, nu pe mine! nu mă pot eu opri. Ar fi greșit în toate felurile posibile. N-ai devenit încă „domnul-irezistibil“.

— Încercarea moarte n-are, suspină el, aruncând crenguța. Nu glumeam. Doar că… sunt singur, ești singură și n-am mai sărutat pe nimeni cu adevărat, deci… am considerat că ar putea fi o altă lecție de viață, ceva în genul sfaturilor în legătură cu părul, cu farsele, cu a nu hăpăi toată mâncarea dintr-o înghițitură. Am putea să ne-ajutăm reciproc.

— Lecțiile mele de viață nu includ și sărutările, îl pun la punct cu severitate.

Ce-o fi în capul băiatului ăstuia? Dacă are impresia că mă poate folosi drept premiu de consolare, poate să uite. De ce oare sunt întotdeauna doar pe locul doi, adunând resturile de la masa surorii mele? Când eram mici, îmi dădea jucăriile, păpușile, cărțile de balet de care se săturase; în prezent, face același lucru cu oja de unghii, cu eșarfele albastre și cu băieții.

Bine măcar că Finch e numai al meu, chiar dacă ne întâlnim doar în vis.

— Tot pe Summer o iubesc, insistă Alfie. E categoric fata visurilor mele. Doar că uneori îmi pierd curajul. Mă întreb dacă nu mă mint singur… dacă am realmente o șansă. Într-o zi, când o să te-ndrăgostești, vei înțelege.

Scrâșnesc din dinți, exasperată.

— De unde știi că nu m-am îndrăgostit deja?

Se zgâiește la mine în lumina lunii.

— Chiar te-ai îndrăgostit? De cine? Spune-mi!

— Nu pot să-ți spun. Nu-l cunoști. Și oricum n-am nicio șansă cu el. Dacă tu ai impresia că ești un caz fără speranță, eu sunt unul absolut imposibil.

— Frate, se minunează Alfie. Trebuie să fie cineva mult mai în vârstă dacă tu crezi că e intangibil și interzis. N-am dreptate?

— Nu, cred că e de vârsta mea, poate cu un an mai mare. Nu e asta problema. Ce n-aș da să fie așa de simplu…

Cad pe gânduri, încruntându-mă. Ceva nu e în regulă, dar nu-mi dau seama de ce. Chiar fără scrisorile lipsă care mi-ar putea aduce o clarificare, în ultimele săptămâni am încercat să mă conving că Finch e un băiat fantomă și că visez fragmente din viața Clarei. Nu știu — poate că doamna Lee are dreptate și chiar am calități de medium, reușind să percep prin intermediul rochiilor, al brățărilor și al medalionului Clarei, fragmente din trecut.

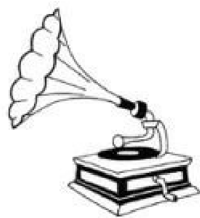
Dar, dacă ea s-a îndrăgostit de Finch, el ar fi trebuit să aibă cel puțin șaptesprezece ani, la fel ca ea. Poate puțin mai mult. În niciun caz treisprezece-paisprezece sau cât o avea băiatul din visele mele.

Asta înseamnă că Finch nu poate fi fantoma unui băiat mort acum un secol… probabil că e o invenție.

Îmi dau seama că nici nu are vreo importanță dacă a existat sau nu. Treaba asta nu schimbă nimic; oricum n-am să-l pot întâlni niciodată în realitate. Dar chiar și așa, tot simt o ușoară tristețe la gândul că s-ar putea să nu fi fost niciodată real, așa cum îl văd eu în vis.

Oftez în întunericul gol și Alfie mă imită.

21

— Trezește-te, Skye! strigă Coco, dezvelindu-mă. Summer, sus, a venit Crăciunul!

— Dar e întuneric!

— E opt și jumătate! insistă Coco. Nu ne-am trezit niciodată așa de târziu în ziua de Crăciun! HAIDEȚI!

— Sunt trează de mult, exclamă și Cherry din prag. Am niște emoții… primul meu Crăciun la Tanglewood!

Coco dă fuga s-o trezească pe Honey și… miracol de Crăciun, sora noastră mai mare o ascultă, extrăgându-se din pat, cu părul ei mai nou scurt stând în toate direcțiile și cu un pulover lălâu peste pijamaua minusculă.

— Crăciun fericit! ne urează somnoroasă și coborâm împreună la parter.

Mami și Paddy s-au trezit deja. Orice urmă a petrecerii de aseară a dispărut; Paddy a făcut focul, a aprins beculețele din brad și a pus muzică în surdină. Șosetele tricotate, pe care le așezaserăm de cu seară pe șemineu, atârnă grele de daruri, iar plăcinta și whisky-ul pe care Paddy ne-a îndemnat să le lăsăm pentru Moș Crăciun au dispărut, lăsând în urmă doar firimituri și un pahar gol.

Nu pot să-mi rețin un zâmbet.

Șosetele sunt pline de monede de ciocolată, portocale, farduri de pleoape cu sclipici sau șosetuțe. Honey își face timp să ne machieze pe toate, chiar și pe Cherry, și ne așezăm în fața șemineului, cu șosetele noi în picioare, ronțăind monedele dulci și felii de portocală. Apoi, Coco începe să se uite cu jind la cadourile de sub brad, dar mama nu este de acord, pentru că întâi trebuie să mâncăm. Ne atenționează că mai avem o jumătate de oră ca să ne îmbrăcăm.

Baia se aglomerează brusc, dar reușim să fim gata la timp: eu într-un sarafan verde, nuanța mușchiului, peste un furou de bumbac, cu brățările de argint ale Clarei la mâini, Summer purtând o rochiță din șifon și o jachetă roz de lână, iar Coco, combinație de blugi cu o bluză largă. Honey e manechinul casei, într-o rochie mini cu motive florale peste niște colanți mov, cu ochii ei frumoși și triști conturați cu dermatograf.

La cererea expresă a mamei, Paddy a făcut clătite pe care le mâncăm cu zahăr, ciocolată și suc de lămâie, tratație îngăduită doar de dragul lui Cherry și în spiritul Crăciunului.

Și în sfârșit, cadourile!

Mami primește o rochie și o pereche de ghete din piele de antilopă, Paddy, blugi noi, un fular și o grămadă de CD-uri, Cherry, o instalație cu beculețe în formă de zâne-flori de cireș pentru camera ei, o mantie chimono și un carnețel albastru, în care să-și scrie povestioarele. Pentru Honey sunt postere cu picturi, blocuri de desen și un telefon mobil, în locul celui scăpat în vară printre stâncile de pe plajă; pentru Coco, o partitură pentru vioară, o pălărie de echitație și un voucher pentru șase lecții de călărie, care îi produc o explozie de entuziasm.

Summer primește poantele pe care le încercase săptămâna trecută la magazinul din oraș,

o fustiță diafană pentru antrenamente și un pulover roz pufos, iar eu, șalul negru cu franjuri și trandafiri brodați și un pachet uriaș, greu și ciudat, învelit în hârtie de cadouri și legat cu panglică.

— Ai grijă! mă atenționează Paddy. Manevrează-l cu atenție!

Rup o parte din hârtie și zăresc ceva ca o cochilie uriașă sau ca un corn.

— Ce-i asta? întreabă Coco, strâmbând din nas.

— N-am idee!

Ochii încep să mi se lărgească pe măsură ce despachetez în continuare și descopăr un gramofon vechi și un teanc de plăci vechi cu muzică jazz.

— Uau! Sunt extraordinare… și probabil foarte vechi! Am mai văzut așa ceva doar în fotografii!

— Ai dreptate, e foarte vechi, zice Paddy. L-am studiat și eu și pare a fi de prin 1910. Plăcile se numesc 78… și par extrem de fragile, așa că ai grijă. Era o cutie întreagă, dar majoritatea erau sparte.

— Ziceai că vrei să rămână surpriză, îmi amintește mami. Ceva vintage. Cred că asta e o piesă de colecție.

— Cât de mult îmi place!

Paddy îmi arată cum să ridic manivela și să-o fixez ca să învârtă dispozitivul, să pun o placă pe discul rotitor și să las deasupra ei brațul mobil cu ac. Brusc, discul începe să se învârtă sub ac și o melodie dublată de pârâituri, se revarsă surprinzător de tare din difuzorul în formă de corn.

— E grozav! exclam eu. Unde l-ați găsit?

— N-o să-ți vină să crezi, dar era printre lucrurile din pod, îmi explică mami. Paddy îl pusese în magazia atelierului și când ai zis că-ți dorești ceva special și vintage… ne-am gândit că o să-ți placă, așa că l-am dat la reparat.

— Îmi place! îi spun și mângâi cu vârful degetelor cutia strălucitoare din lemn de nuc: 1910…

Dacă gramofonul a rămas în pod din vremea aceea, sunt șanse ca prietena mea Clara să-l fi folosit. Oare degetele ei au atins cândva cutia de lemn ori au învârtit discul delicat, după ce au ales o placă din colecție? Parcă o aud râzând, dansând în rochiile ei, până când pereții se micșorau și muzica se oprea.

Summer, palidă dintr-odată, intuiește ce simt.

— A fost al ei, nu? zice apăsat, atingând la rândul ei cutia. Al Clarei. Sunt sigură. Simt un fel de tristețe plutind în jurul lui… așa cum mi se întâmplă și cu rochiile ori cu vioara. Oare sunt singura care o percepe?

Mama începe să râdă.

— Tristețe? Fii serioasă, Summer!

— Sinistru! zice Coco.

Honey dă ochii peste cap.

— E doar o vechitură! le pune ea la punct. Fără supărare. Drăguță, posibil valoroasă, dar pe bune — n-are nimic înfricoșător!

Mama o ia pe Summer de după umeri.

— Sunt doar niște obiecte frumoase, dragă — nu pot păstra amintiri ori sentimente. Povestea aia caraghioasă cu fantome te-a tulburat. Poți să-ți dai și singură seama că nu e posibil!

— Nu cred în fantome, explică Summer fermă. Și nu sunt nici nebună! Dar vă avertizez: e ceva ciudat cu toate chestiile astea. Îmi creează o stare de disconfort.

Melodia se termină. Iau placa și o strecor în cutie.

— Îmi place așa de mult! le spun mamei și lui Paddy. Serios. Dar n-o să-l mai folosesc de

față cu tine, Summer, dacă te supără.

O tăcere stânjenitoare se lasă între noi.

— Mai e un cadou pentru voi două, ne anunță mami. Ziceați că v-ați dori o petrecere aniversară. Treisprezece ani reprezintă o vârstă de referință, așa că ne-am gândit… de ce nu? De când cu pensiunea, n-am mai organizat o astfel de petrecere. Paddy a venit cu ideea să închiriem sala de bal din sat, ca să nu-i deranjăm pe oaspeți.

— Nu se poate! răcnește Summer, trecând de la o stare la alta. O petrecere! Una adevărată, de adolescenți! Ar fi cel mai frumos cadou primit vreodată! Mulțumesc amândurora!

— Mulțumesc, șoptesc și eu în timp ce Summer îi îmbrățișează pe rând. Mă chinui să zâmbesc, dar nu-mi prea reușește. Mă simt ca și cum tocmai aș fi primit un pulover oribil cu portocaliu și turcoaz, cu două numere mai mic, tricotat de o strămătușă bine intenționată. O petrecere mică de Crăciun e una, dar o ditamai petrecere aniversară, la care eu și Summer am fi centrul atenției, e cu totul altceva. Ar fi ultimul lucru pe care mi l-aș dori și cred c-am și spus-o cu voce tare, în momentul în care Summer l-a menționat. Problema e că, atunci când Summer vrea ceva, sentimentele și alegerile mele nu mai au importanță.

— Putem să începem s-o organizăm de acum, o aud pe Summer spunând. Să facem o listă cu invitați, să rugăm pe toată lumea… să ne ajute la decorarea sălii. O, va fi nemaipomenit! De-abia aștept! Skye, nu ești de aceeași părere?

— Va fi nemaipomenit, îngân cu jumătate de gură, încercând din răsputeri să par cât de cât entuziasmată. Pe mami și Paddy, care au vrut să ne facă o bucurie, nu merită să-i dezamăgesc. La fel și sora mea căreia i-aș tăia aripile. Oricum, drept recompensă nu mă mai simt așa de vinovată în legătură cu gramofonul.

Mami începe să strângă hârtiile de împachetat, iar Padyy își amintește că a lăsat ceva în atelier, așa că se strecoară afară. La întoarcere îi face cu ochiul, semn că pun ceva la cale.

— Coco, zice ea, cred că mai e un cadou pentru tine. Vezi în bucătărie.

Coco rămâne cu gura căscată.

— Ce e ? Un ponei?

Paddy începe să râdă:

— În bucătărie?

— Nu se știe niciodată. Amy, prietena mea, e de părere că tu și mami sunteți cam excentrici, așa că…!

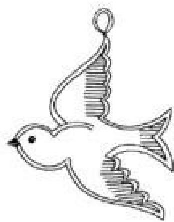
O ia la fugă spre bucătărie și noi pe urmele ei. Ajunse la ușă, auzim un fornăit ușor, care ne face să ne întrebăm dacă treaba cu poneiul în bucătărie e chiar așa de exagerată.

Intrăm, și în loc de ponei dăm cu ochii de o cutie de carton, așezată lângă sobă. Ne îngrămădim în jurul ei și sunetul se aude iar, dar nu e fornăit, ci behăit.

— Un miel! răcnește Coco. Un mielușel!

— E o „ea“. Una orfană, zice Paddy. S-a născut ieri la ferma lui Joe. Nu e nimic neobișnuit pentru Anul Nou, dar asta s-a grăbit puțin și mama n-a supraviețuit. Joe mi-a spus că nu are la dispoziție nicio mamă vitregă și nici timpul sau spațiul necesar ca s-o hrănească. Așa că ne-am gândit la tine…

— DAAAA! țipă Coco, ghemuindu-se să îmbrățișeze mielușica. O, mulțumesc! Mulțumesc mult!

22

Povestea are drept urmare un adevărat haos: Coco învață să prepare sticluțe de lapte pentru miel, mama face de mâncare, Paddy taie legume pentru masa de prânz, iar Fred adulmecă la fiecare câteva minute capacul cutiei, pentru a se dumiri ce e cu musafirul ăsta neașteptat.

Paddy încearcă să-i explice lui Coco că mielul nu poate rămâne în bucătărie după redeschiderea pensiunii și de aceea face curățenie într-unul dintre vechile staule de lângă atelier, dar n-are cu cine vorbi. După ce-l învelește într-o pătură, surioara noastră îl aduce în camera de zi, unde noi lenevim după festinul cu monede de ciocolată, și încercăm să-i găsim un nume, în timp ce urmărim la televizor *Poveste de Crăciun*.

— Ce-ar fi să-i zicem Holly, propun eu. Așa, ca să aibă legătură cu Crăciunul!

— Sau Pulover Pufos, sugerează Summer, pentru că arată chiar așa.

— Ori Sos de Mentă, o șicanează Cherry și se alege cu o pernă în cap de la Coco.

Mielul behăie prelung și plângăreț, exact în momentul în care, pe ecran, Scrooge exclamă: „Bah, potlogării[8]!“ și în aceeași clipă ajungem toate la concluzia că un miel născut de Crăciun nu poate avea alt nume mai potrivit: Humbug.

Ne distrăm așa de bine, ca o familie adevărată. Sunt chiar pe punctul de a uita cât de ciudate au fost ultimele luni. Mă rog, pe punctul…

Apoi, Honey zbiară la noi din sala de mese:

— Hei, e tati pe Skype! Haideți repede să vorbiți cu el!

Alergăm, Summer, Coco și cum mine — Coco cu Humbug în brațe. Laptopul mamei e pe una dintre mese și o imagine cu un tati bronzat, într-o cămașă albastră, umple ecranul. Brusc simt un ghimpe în inimă.

— Voia să vorbească cu voi, zice Honey ca și cum, dacă el nu și-ar fi exprimat această dorință, l-ar fi păstrat doar pentru ea.

— Tati! exclamă Summer. Ce faci? E cald acolo?

— Crăciun fericit! îi urează Coco. Am primit un miel!

Honey îmi trage un ghiont, dar tot ce pot să fac e să zâmbesc și să-mi mușc buzele ca să nu izbucnesc în plâns.

— Fetelor! zâmbește tati strălucitor. Lăsați-mă să vă văd!

Se apropie de ecran și imaginea dispare pentru o clipă, ca apoi să reapară.

— Summer! Skye! V-ați maturizat așa de mult! Cât aveți, aproape doisprezece ani, nu?

— Aproape treisprezece, șoptesc eu și cuvintele îmi rămân în gât la ideea că propriul nostru tată nu știe nici măcar ce vârstă avem.

— Extraordinar, zice el. Și Coco… tot înnebunită după animale, după cum văd. De unde ai mielul?

— L-am primit cadou!

Tata dă din cap spunând că mami a luat-o razna.

— Cât e ceasul în Australia? îl întrebă Summer.

— E după-amiază… Crăciunul e pe terminate aici. Am luat masa de prânz pe plajă! Îmi place așa de mult aici, fetelor! Vreme frumoasă tot timpul și un adevărat tărâm al făgăduinței. Trebuie să veniți să vedeți!

— O să venim! îl asigură Honey, toată numai zâmbet. Ai primit cadourile de la noi?

— Da, da… grozave, mulțumesc fetelor! zice el încurcat, ca și când nu și-ar putea aduce aminte de cadourile pentru alegerea și cumpărarea cărora am depus atâta efort. Au fost gata împachetate și pregătite încă de pe 1 decembrie, cu mult înainte de termenul la care trebuiau trimise, ca nu cumva să se producă vreo întârziere neașteptată.

— N-am avut timp să vă iau nimic, adaugă el spăsit. Știți voi, cu instalarea, cu atâtea chestii pe cap… Oricum, o să vă trimit niște bani!

— Putem veni curând în vizită? îl pistonează Honey. Mi-ar plăcea să văd Australia, sigur e mult mai frumoasă decât văgăuna asta. Când ți se pare potrivit?

— Mai bine să așteptăm să ne instalăm cât de cât, râde el, și să-i lăsăm mamei voastre timp să cumpere bilete.

Lui Honey îi cade fața. Toate știm că tati are o grămadă de bani, pe când mami de-abia se descurcă cu toate cheltuielile pentru noi și pentru afacerea pe care a pus-o pe picioare. Dacă va trebui să facem economii pentru biletele de avion, o să avem de așteptat mult și bine.

— Fetelor, mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu voi, zice tati cu un căscat… dar acum trebuie să vă las… am treabă… Crăciun fericit!

— Nu vrei să vorbești cu mami? întreabă Honey. Merg s-o chem.

— Nu, mai bine nu, o oprește el precipitat. O s-o sun peste o zi-două…

Cineva vorbește în fundal. Tati ne zâmbește și apoi închide. Rămânem toate zgâindu-ne la ecranul mort, cu gura căscată.

— Treabă? zice Summer. Ce treabă?

O îmbrățișez. Își șterge ochii și zâmbește curajoasă. E prima dată după luni de zile, când mă uit la ea și-mi spun că până la urmă nu suntem chiar așa de diferite.

— Era cu cineva, se încruntă Coco. Și, dacă ați remarcat, vorbea mereu la plural: *Am luat masa de prânz pe plajă*, *să așteptăm să ne instalăm cât de cât.* Ce credeți, are vreo iubită?

— Nici vorbă, îl apără Honey. Nu ne-ar face una ca asta.

Eu sunt mai mult ca sigură că da.

După cina de Crăciun fără varză de Bruxelles, dar cu plăcintă cu nuci, o concesie pentru regimul vegetarian al lui Coco, starea ciudată, un amestec de tristețe și indignare, în care ne lăsase convorbirea cu tati, începe să pălească. Ne hotărâm să intrăm din nou pe Skype, de data asta pentru a vorbi cu bunica noastră Kate și cu soțul ei Jules, în Franța.

Mami pune laptopul pe măsuța de cafea și noi ne înghesuim pe canapeaua albastră, purtând pe cap pălării de hârtie de la ambalajele de biscuiți și având-o pe Humbug lângă noi. Anul trecut de Crăciun, bunica și Jules au venit acasă, dar acum n-o să apară decât la nunta lui mami, peste ceva vreme.

Bunica ne-a trimis un mic colet cu daruri, cu inscripția: *A nu se deschide înainte de data înscrisă pe ambalaj.* Zicea că vrea să ne vadă fețele când îl vom deschide, adică acum, în direct. Ea și Jules mănâncă ciocolată *și* își etalează pălăriile și eșarfele pe care le-au primit de la noi.

E un adevărat haos, cu toată lumea vorbind în același timp și urând fiecăruia Crăciun fericit!“, peste care se aud behăituri zgomotoase. Deschidem, în sfârșit, cadourile, care se dovedesc a fi brățări de argint, cu talismane potrivite pentru fiecare: Honey primește una cu paletă de pictor, Coco, cu potcoavă, Summer, cu balerini, și eu, cu o păsărică din argint.

Rămân șocată.

— Îmi pare rău Skye, dacă talismanul tău nu ți se pare potrivit, mă trezește glasul bunicii. Căutam ceva în stil vintage, când am zărit păsărica. Am avut instantaneu sentimentul că ți s-ar potrivi. N-aș putea să explic de ce… doar că are legătură cu tine!

Păsărica e mai mult decât potrivită, mai potrivită decât orice altceva.

— Îmi place la nebunie, îi spun. E perfectă.

Și chiar e, pentru că-mi amintește de Finch.

---

[8] În engleză – humbug.

23

E aproape de asfințit și noi urcăm dealul de la ieșirea din sat, cu câinele arămiu fugind înaintea noastră. Umbrele ne calcă alene pe urme, prin iarba presărată cu margarete. E cald și urcușul greu, în pantă, și la un moment dat Finch mă ia de mână, ajutându-mă să înaintez, până când ne vedem, în sfârșit în vârf.

Cu părul și hainele fâlfâind în vânt, admirăm panorama satului, golful și apoi oceanul albastru-argintiu, care se întinde dincolo de zare. Ne așezăm și stăm de vorbă, mână în mână, urmărind vrăjiți cum lumina capătă nuanțe de roz și galben, iar apoi de aur incandescent, pe măsură ce soarele coboară în mare.

În vis nu pătrund petreceri de aniversare nedorite, nici prietene înnebunite după băieți, surori mai mari bosumflate și cu toane ori prieteni îndrăgostiți de geamăna perfectă. Lumea visului nu e nici pe departe atât de stresantă precum cea reală.

În ajunul Anului Nou, pe când restul familiei urmărește ghemuită pe fotolii albastre DVD-uri cu Harry Potter, eu sunt la mine în cameră, căutând din nou scrisorile rătăcite în mod bizar. Pentru a mia oară răscolesc biroul, cufărul, sertarele mesei de toaletă. Caut pe sub paturi, în dulapul de haine, pe etajerele cu cărți, dar în zadar. Pare că au intrat în pământ.

Summer face ochii roată prin cameră:

— Skye, te simți bine?

— Caut scrisorile Clarei, oftez eu.

Am întrebat-o pe Summer despre ele de vreo două ori, de când au dispărut, și de fiecare dată mi-a răspuns că nu știe nimic. Se comportă așa ciudat față de orice are legătură cu Clara, încât nu vreau să-i forțez mâna, dar mă simt obligată s-o întreb pentru ultima oară.

— Summer, ești absolut sigură că nu le-ai văzut?

— Nu știu, ridică ea din umeri. Nu-mi amintesc, bine? Oare nu le-o fi aruncat mami?

Mă uit în coșul pentru hârtii.

— Nu cred. N-ar fi făcut una ca asta, nu?

— E posibil. E așa de ocupată în ultima vreme, încât se poate s-o fi făcut din neatenție. Oricum, uită odată de porcăriile alea de scrisori, Skye, te rog! Jur că pari obsedată! Vino jos — vrem să punem *Harry Potter și prizonierul din Azkaban*. Mami a făcut popcorn și…

O ascult, ca să nu mă mai bată la cap, și stăm treze până la miezul nopții, cu ochii holbați de la atâtea DVD-uri și cu burțile pline de pizza și popcorn. Cu câteva clipe înainte de ora douăsprezece, ieșim ca să ne spunem „La mulți ani!“ și să cântâm *Auld Lang Syne*, acompaniate de Coco la vioară, treabă destul de dureroasă, dar amuzantă. Suntem toți, cu excepția lui Honey, plecată la o petrecere în sat și care nu s-a întors încă.

Undeva în depărtare se văd artificii, rivalizând cu stelele strălucitoare de pe cerul de catifea, în timp ce ne îmbrățișăm, râdem și ne prefacem că performanța lui Coco nu ne zgârie urechile.

— O să mă străduiesc să exersez mai mult anul acesta, promite ea, când urcăm spre

dormitor. E promisiunea mea solemnă de Anul Nou.

— Foarte bine, o laudă Cherry din politețe.

— Grozav, zice și Summer cu jumătate de gură.

— Aș putea deveni celebră într-o zi, visează ea în continuare.

— Treci în pat, mogâldeață, încerc eu s-o temperez și An Nou fericit tuturor!

— An Nou fericit! îmi răspund ele la despărțire. Noapte bună!

Eu și Summer suntem pe punctul de a ne culca, când izbucnește vacarmul. Seamănă cu miorlăiturile unei mâțe opărite, cu scrâșnetul unghiilor pe o tablă de modă veche sau cu țipătul asurzitor a o sută de *banshees*[9].

— O, nu! exclam eu. Cântă la blestemata aia de vioară!

— Hmmm, bombăne Summer. Aș vrea ca Paddy să nu fi găsit în pod toate chestiile alea. Unele lucruri trebuie lăsate așa cum sunt. Uită-te la tine cu toate ciudățeniile alea de rochii și acum Coco cu vioara care sună ca un țipăt de moarte…

Nu termină bine și își pune demonstrativ perna pe cap.

— E de-a dreptul dureros, mai adaugă cu o voce înăbușită. Fă-o să înceteze!

Dar vioara lui Coco nu se sinchisește.

— Las-o în pace, o sfătuiesc. La Cherry în cameră nu se aude probabil atât de tare, iar Honey e plecată… când o să mai aibă vreo șansă să exerseze, în momentul în care se redeschide pensiunea? Mai las-o cinci minute!

Summer lasă perna jos și își acoperă urechile cu mâinile. Dintr-odată îmi stă inima. De sub perna rămasă pe pat zăresc colțul unui teanc de hârtii de un albastru decolorat.

— Summer! și vocea mea sună nesigură. Ce-i acolo, sub pernă?

— Poftim? zice ea, dar clipește ca un iepure prins în lumina farurilor.

Mă reped la patul ei și scot teancul subțire de plicuri legate cu panglică, pe care stă scris numele Clarei Travers, cu litere înclinate, ferme.

— Scrisorile lipsă! constat eu. Mi-ai spus că nu le-ai văzut, dar le-ai avut tot timpul la tine. M-ai mințit!

— N-am făcut-o din răutate! protestează ea, îmbujorându-se vinovată. Eram doar curioasă. Cu toată obsesia asta a ta în legătură cu proasta aia… mai nou nu-ți mai pasă de nimic altceva. Nu realizezi că e ciudat? Abia am reușit să citesc vreo două și să știi că sunt absolut plictisitoare…

— Dar spuneai că nu-ți amintești să le fi văzut, că probabil le-a aruncat cineva…

— Mi-aș fi dorit să le arunce.

— Chiar nu reușesc să-nțeleg. Ce interes aveai să minți?

— Eram îngrijorată, mă privește plină de mânie. De când cu hainele alea stupide, ai început să te schimbi. Știi bine ce părere am despre toate ciudățeniile alea vechi și pare că nici nu-ți pasă. Și-acum cu oribilitatea de gramofon e chiar mai rău! Îmi dă fiori, Skye! Îți amintești când mi-ai povestit despre visele tale cu Clara și țiganii și te-ai trezit supărată și confuză? Am luat scrisorile pentru că începuseși să mă îngrijorezi! Cu privirea aia dusă și visătoare mai tot timpul, ca și cum ai avea un secret… Mă sperii. Noi n-am avut niciodată secrete!

— Nici nu ne-am mințit până acum, îi spun cu răceală.

— Pentru numele lui Dumnezeu! țipă ea, îndepărtându-se de mine. Zgomotul ăsta oribil mă scoate din minți! Înșfacă apoi un iepure din tricot, o jucărie veche pe care o avem de când eram bebeluși, și o aruncă în ușă. Vioara însă continuă să scârțâie.

— Serios, continuă Summer, am impresia că-mi ascunzi ceva. Și nu-mi spune că mă înșel!

Nu sunt în stare să mă uit în ochii ei. Are dreptate, îi ascund ceva — chiar mai multe decât aș fi crezut vreodată: îi ascund că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de Finch, un băiat despre care nici eu nu știu dacă e sau nu o fantomă, nu-i spun de pasiunea secretă a lui Alfie, nici

despre problemele cu Millie. Cu atât mai puțin despre felul în care mă simt eclipsată de strălucirea ei de geamănă perfectă.

Chiar nu știu cum să reacționez și ce să fac. Nu vreau să-i povestesc despre Finch, pentru că e numai al meu, ceva special și n-aș putea suporta ca Summer s-o ia razna la ideea că m-am îndrăgostit de o fantomă. Cât despre Alfie, i-am promis că o să țin secretul și nu pot da înapoi. Și cum să-i explic ce simt în legătură cu Millie, atâta vreme cât ea însăși e o parte a problemei?

Simt că-mi dau lacrimile, dar a naibii să fiu dacă voi plânge.

— Chestia cu scrisorile… a fost o prostie, admite ea. Doar că… în ultimul timp ești mai interesată de proasta aia de Clara decât de mine. Uneori mi se pare că încep să te pierd. Stai tot timpul cu Cherry ori cu anostul ăla de Alfie Anderson, sau dacă nu, te extaziezi în fața gramofonului sau a hainelor, cu gândul la o fată moartă de mai bine de un secol. Mă înnebunești! Altădată mă ascultai, aveai nevoie de mine…

Brusc încep să mă înfurii. De când mă știu a fost întotdeauna vorba doar despre ce vrea ea, despre nevoile ei. Nu poate fi geloasă pe Cherry ori pe Alfie, pentru că nici măcar nu-i agreează. Ea n-a dus lipsă niciodată de prieteni. Mi-a luat-o chiar și pe Millie… prietena mea cea mai bună.

În primul rând, o mică parte din mine chiar a crezut că Alfie ar putea să mă placă. Chiar dacă eram convinsă că și un băiat din vis ar fi mai bun ca el, tot m-am simțit rănită când a preferat-o pe ea. Eu nu sunt decât fraiera de Skye, prietena loială, sora care știe să asculte și care pe vremuri și-a transformat păpușa Barbie în mumie, învelind-o în hârtie igienică. Pe care dintre gemene ai prefera-o dacă ai fi în locul lui Alfie?

Sunt plină de resentimente și nu sunt mândră de asta. Dacă e să fiu cinstită, nu e vorba doar de resentinente, ci și de invidie. Summer e cea talentată, cea care strălucește.

De la capătul celălalt al holului, vioara ne acompaniază cearta cu un fond muzical strident, nepământean. Faptul că ultima persoană care trebuie să fi cântat la ea a fost Clara Travers îmi dă fiori.

— Am avut tot timpul un presentiment urât în legătură cu toate astea, mai zice Summer. Povestea de groază, scrisorile, hainele. Și-am mai și avut un vis, în genul celor despre care mi-ai povestit. Unul ciudat rău…

Furia mi se evaporă instantaneu.

— Chiar? o întreb în șoaptă. Ce fel de vis?

Oare dacă gemenii pot gândi și simți la fel, pot avea și aceleași vise?

Dar ochii lui Summer se umplu de lacrimi.

— N-a fost chiar un vis, reușește să îngaime. Mai curând un coșmar. Sunt conștientă că nu a fost real și totuși așa l-am simțit… Nu pot să-ți explic exact…

— Un coșmar?

Își mușcă buzele:

— Oribil. Am visat-o pe Clara Travers. Era îmbrăcată cu rochia verde și cu mantoul din cufăr. Alerga prin pădure căutând pe cineva… plângând… și când s-a întors spre mine, am realizat că totuși nu era ea. Erai tu. Apoi, scena s-a schimbat și erai sub apă, luptându-te din răsputeri, înecându-te. Te strigam, dar nu mă puteai auzi. A fost oribil, Skye, trebuie să mă crezi…

Mi s-a ridicat părul în cap și simt un fior rece pe șira spinării. Un vis de genul ăsta ar înspăimânta pe oricine.

— Te cred, șoptesc din nou. Dar a fost doar un vis îngrozitor, Summer.

— Părea atât de real! insistă ea. L-am perceput ca pe un avertisment! Știu că pare o nebunie, dar dacă totuși e vorba de o fantomă, furioasă că-i porți hainele? Dacă a murit cu adevărat îmbrăcată în rochia aia verde și acum încearcă să te împingă să faci și tu la fel?

M-am întrebat uneori dacă visele mele nu sunt cumva un ecou din trecut, o dovadă despre intenția Clarei de a ajunge la mine, ca să mă atragă în lumea ei, dar gândul respectiv nu mă înfricoșa. În momentul ăsta însă, nu pot să nu mă întreb: Dacă Summer are dreptate și mă las acaparată de lumea Clarei?

Poate fi Clara realmente supărată pentru că-i port rochia de catifea și că mă îndrăgostesc de iubitul ei țigan? Oare visele se vor transforma treptat în coșmaruri despre mine înecată, moartă? Nu-i de mirare că Summer urăște hainele și gramofonul.

— Hei, îi spun, traversând camera și așezându-mă lângă ea pe pat. Clara n-a murit îmbrăcată în rochia verde, nici în haina aceea… dacă ar fi fost așa, nu le-aș mai fi găsit în cufăr, nu? N-a fost găsită niciodată.

— Da, presupun că așa este.

— Și, în plus, noi nu credem în fantome, îți amintești? Ne-am speriat singure, atâta tot. Mami și Paddy au găsit cufărul de Halloween, chiar după ce am spus povești cu fantome. Hai să recunoaștem, Summer, amândouă avem o imaginație bogată, ceea ce nu e întotdeauna un lucru bun!

Dă din cap neîncrezătoare și respiră adânc.

— Skye… sper că nu mai ai vise despre Clara!

Ba am. Mai nou, în fiecare noapte. Dulci ca niște bezele și mai ademenitoare decât realitatea, încât nici nu mai pot realiza dacă sunt Skye Tanberry ori Clara Travers. Asta e tot ce-i mai trebuie lui Summer. În consecință, o mint.

— Nu. Gata cu ele.

Pe hol se aude zgomot de pași. Honey, întoarsă de la petrecere, bate la ușa lui Coco, strigă la ea să înceteze cu zgomotul și, într-un final, scârțâitul se estompează și apoi se oprește de tot. Îi șterg lacrimile surorii mele gemene.

— Hai, hai, începe un an nou, îi șoptesc. Să nu ne mai certăm.

— De acord. E ultimul lucru pe care mi l-aș dori.

Îmi mușc buzele cu speranța că în noul an toate tensiunile și resentimentele vor dispărea. Un nou început e exact ce avem nevoie.

---

[9] Spirit feminin din folclorul irlandez care anunță printr-un țipăt încărcat de tristețe moartea unor membri ai familiei.

24

Mai târziu, după ce adoarme Summer, aprind veioza și frunzăresc scrisorile. Trebuie să existe în ele răspunsuri la unele necunoscute ale poveștii. Cine e Finch? A fost Clara realmente îndrăgostită de el? Ce s-a întâmplat între ei, la final? Și de ce retrăiesc eu întrega lor poveste în vis?

Îmi vin în minte cuvintele lui Summer, cum că par a fi obsedată de toate astea. Și sunt conștientă că are dreptate. Lumea din vis e plină de dulceață, încântătoare, cu efect liniștitor, ca aroma bezelelor… dar ți se și lipește de suflet, creând dependență, tot ca ele. Ca urmare, nu reușesc să mă desprind de ea, chiar dacă treaba asta începe să mă îngrijoreze. Sunt convinsă acum că singura cale de a scăpa de vise este să găsesc niște răspunsuri…

Numai că scrisorile nu sunt de la Finch. Țigan peregrin, probabil că nici n-a fost la școală, deci există puține șanse să-și fi bătut capul cu scrisul. Scrisorile sunt de la Harry, bărbatul cu privire severă din fotografia din medalion. Sunt epistole de dragoste, în stilul demodat, rigid, formal și dureros de prostesc al vremii.

Încet-încet reușesc să recompun o imagine cât de cât inteligibilă. Harry și Clara s-au cunoscut la Londra, în casa unor prieteni de familie. El venise acolo cu intenția de a o cunoaște și o luase la o plimbare în mașina lui Austin Twenty. Apoi lucrurile au evoluat, cu cine romantice, petreceri, spectacole de teatru și cadouri. Un medalion, o pudrieră cu fluturi pe capac, o colivie cu un cânepar.

Clipesc nedumerită. Oare? E posibil? La fereastră, pot zări în lumina lunii colivia de un albastru perlat, din care se revarsă în valuri verzi planta lui Summer. Da, e tot a Clarei. Summer nu s-a obosit să înțeleagă. Cum s-ar simți oare, dacă ar ști?

Citesc mai departe.

Ultimul cadou e un inel de logodnă și apoi, curând, planuri de nuntă și povești despre cum o să meargă ea să locuiască la Londra și nu vor mai fi atâtea spectacole și petreceri, ci socoteli de ținut, gospodărie de condus și copii de crescut.

Încep să tremur. Oare Clara s-o fi simțit vreodată prizonieră, privind la câneparul închis în colivie? Nu sunt chiar sigură că e vorba de un cânepar, dar înțeleg din scrisori că e o pasăre cântătoare sălbatică, mică, veselă, minunată. Nu cred că în zilele noastre s-ar mai găsi multă lume dispusă să țină păsări sălbatice în colivie, dar probabil că pe vremea aia lucrurile stăteau altfel. Poate că așa era normal, așa cum părea normal ca fetele să se mărite la șaptesprezece ani.

Nu cunosc motivele pentru care a acceptat să se căsătorească, dar pe măsură ce citesc mai mult, simt zidurile unei închisori strângându-se în jurul Clarei. O fi simțit și ea la fel? De accea s-a îndrăgostit de un țigan și de promisiunea unei vieți fără constrângeri?

Adun scrisorile, le pun în plicuri, leg pachetul cu panglica și sting lumina. Cred că sora mea ar putea avea dreptate și că mă agăț prea tare de această poveste tristă din trecut, lăsându-mă prinsă în mrejele și umbrele ei. În plus, coșmarul despre care mi-a povestit mă

îngrijorează — nu pentru că ar părea sinistru, ci pentru că-mi dovedește cât de înșelătoare pot fi aparențele.

Îmi petrec prea multă vreme gândindu-mă la Clara, purtându-i hainele, imaginându-mi cum a trăit, pe cine a iubit și pe cine nu.

Mi-am dorit atât de mult să găsesc scrisorile, crezând că o să mă ajute… dar când colo nu au făcut decât să adâncească misterul. Trebuie să aflu cine a fost Finch și de ce îmi bântuie visele și atunci poate voi fi capabilă să renunț la el.

25

Ianuarie pare a fi cea mai lungă lună. Vremea e mohorâtă, rece și interminabil de ploioasă, așa că până și profesorii sunt deprimați și posaci, cu excepția domnului Wolfe, care lipește pe ușa clasei un poster în mărime naturală cu *Dr. Who* și începe să intre în rolul lui, îmbrăcându-se la costum. Nu-l prinde deloc.

Interesant totuși, a reușit să urce în topul popularitărții de la profu' favorit la profu' superfavorit.

— E fain rău, își dă cu părerea Alfie, poate din cauza legăturii create între ei de când cu rucsacul zburător sau poate pentru că este el însuși fan *Dr. Who*.

Nu se poate abține însă de la comentarii. Năravul din fire n-are lecuire.

— Cât e ceasul, domnule Wolfe? e refrenul lui în ultima vreme, ce-mi aduce aminte de jocul pe care îl jucam în parc în clasele primare. Cred că se-așteaptă ca profesorul să-i răspundă: „Cât ți-e nasul!"

În primele săptămâni ale noului semestru domnul Wolfe ne ia ochii cu noul său *sonic skrewdriver*[10] și ne anunță că o să dăm un test-surpriză. Lumea începe să se văicărească, pentru că nimeni nu a învățat, dar profu' zice că ne va pune întrebări la întâmplare, unele din materia de la clasă, altele nu.

Ne promite și un premiu, o tabletă enormă de ciocolată, și ne surprinde anunțând că putem folosi orice mijloc de informare, atâta timp cât nu părăsim sala de clasă.

— Testul este conceput pentru a vă demonstra că și istoria poate fi distractivă, mai adaugă el. Vreau să călătoriți în timp. Poate că în viața reală nu dispunem de mașini ale timpului sau de dispozitive *sonic screwdriver*, dar putem găsi alte metode pentru a descifra secretele trecutului. Cărți, scrisori, fotografii, picturi, obiecte... toate vă pot fi de ajutor. Deveniți detectivi, cercetați, folosiți orice indiciu, ca să aflați răspunsurile.

Clipesc a înțelegere. De asta am nevoie — să devin detectiv, să cercetez trecutul, ca să rezolv misterul Clarei și al lui Finch. Vorba domnului Wolfe, totul se rezumă la găsirea dovezilor și la coroborarea lor. Acum sunt convinsă că scrisorile îmi vor fi de folos, pentru că mai am nevoie de câteva indicii.

Copiii se înghesuie la cele trei computere și clasa devine un talmeș-balmeș de elevi ce răscolesc dulapurile cu materiale didactice, frunzăresc frenetic manualele și caută prin cutiile aranjate tematic.

— Putem folosi și telefoanele mobile, domnule? întreabă Alfie și domnul Wolfe este de acord, dar să le folosim discret, în cazul în care apare domnul King, deoarece, în mod normal, nu avem voie să le deschidem în perimetrul școlii.

— Cool, se entuziasmează Alfie, scoțând un iPhone pentru a căuta pe Google, în timp ce alți copii își sună părinții ca să-i ajute.

Mă uit pe test cu mintea aiurea.

Ce conducător britanic a interzis Crăciunul?

Cine a fost Hereward the Wake?[11]
Ce înseamnă paleontolog?

Dacă domnul Wolfe e genul de profesor care ne propune călătorii în timp și crede că elevii pot deveni detectivi în cercetarea trecutului, cine altul m-ar putea ajuta să separ faptele de ficțiune în povestea Clarei? Las baltă testul și mă îndrept spre catedră.

— Ai pățit ceva, Skye? mă întrebă, privindu-mă pe deasupra ochelarilor în formă de semilună. Doar n-ai terminat deja?!

— Hm… nu, domnule.

Peste tot în jurul meu, colegii de clasă s-au lăsat pătrunși de spiritul istoriei. Millie are pe cap un coif de viking din hârtie creponată, găsit în dulapul cu materiale didactice, iar Summer se învârte prin clasă, purtând o mantie roșie și o coroană din cutia tematică „Regi și regine". Ceilalți copii stau pe mese, vorbind la telefon, răsfoind cărți, ori stau adunați în jurul computerelor, unii dintre ei purtând lanțuri de zale la gât, ori jobene pe cap.

— Îți spun eu că e Cromwell, zice careva. L-am auzit pe tata spunând asta de sărbători…

— Ce mai înseamnă și „wake" ăsta?

— Stai așa, ai răbdare că mă uit pe Google…

— E cineva care studiază păsările, nu?

— Nu, nu, ăla e ornitolog. Și oricum n-are nicio legătură cu istoria.

Dacă domnul King ar băga acum capul pe ușă, clasa i s-ar părea un haos. Eu cred însă că e genul de haos cu sens pozitiv.

Domnul Wolfe ridică din sprânceană.

— Deci, Skye. Cu ce te pot ajuta?

Înghit în sec.

— N-am terminat încă testul, domnule, dar… voiam să vă întreb ceva…

— Întreabă-mă!

Mă uit în jur, dar nimeni nu ascultă.

— Credeți în fantome, domnule?

Domnul Wolfe mă privește mirat.

— Asta e o întrebare dificilă. N-am văzut niciuna cu ochii mei, Skye. Dar nici nu pot să neg în mod categoric. Pot să afirm însă că istoria poate lăsa urme în prezent. Cine știe? Dar de ce mă-ntrebi? Ai văzut ceva?

Roșesc puternic. Sigur că nu, nu cu adevărat. Un vis e cu totul altceva decât un spirit ce trece prin ziduri și produce brusc scăderea temperaturii sub zero. Oare eu sunt cea care acum câteva săptămâni îi spunea lui Summer că nu există fantome?

— Nu, sigur că nu, dau înapoi. Doar că în familia noastră există o poveste cu fantome pe care mi-ar plăcea s-o cercetez. Aș vrea să aflu mai multe detalii, dar nu știu unde să caut… nici pe cine să întreb. Vreau să spun că s-ar putea să nici nu existe vreun fel de informații…

— Despre ce perioadă e vorba? vrea să știe domnul Wolfe. Dacă te referi la chestii legate de secolele XIX-XX, cei de la Kitnor Museum te-ar putea ajuta. Dispun de o groază de informații. Registre de nașteri, căsătorii și decese ținute de Biserică… ziare vechi… chiar și niște jurnale și registre contabile particulare. Nu pot să-ți promit vreo minune, dar ai putea găsi ceva legat de povestea aia.

— Mulțumesc mult, domnule profesor, oftez eu ușurată. O să fac o încercare.

— DAAA! exclamă Alfie Anderson din spatele clasei, uitând, în focul victoriei, de atitudinea de băiat cool, recent adoptată.

— Am reușit, domnule — am terminat! Sunt regele ciocolatei!

Iată o primă minune pe care nimeni n-o credea posibilă.

N-am mai trecut pe la Kitnor Museum de când aveam nouă sau zece ani. E o clădire mică, tăcută și prăfuită, cu manechine ciudate din anii '60, îmbrăcate în costume confecționate

manual pentru a înfățișa contrabandiști și răufăcători, ori doamne din epoca victoriană. Mai sunt expoziții de fotografii și picturi vechi, câteva piese de mobilier antic și servicii de porțelan asortate, dantelă făcută de mână și bucăți de pipă din argilă, puse în cutii de sticlă.

După ore, reușesc să mă strecor fără să trezesc prea multe suspiciuni. Summer are oră de balet, iar Millie nu mai dorise de săptămâni întregi să meargă cu mine la Tanglewood și nici în sat, situație care mă scutește de a-i da explicații.

Totuși, în momentul în care reușesc să ajung la muzeu, e aproape ora închiderii și locul e pustiu, cu excepția unei doamne zâmbitoare, cu păr negru, creț, ce frunzărește la birou niște ziare vechi. În timp ce lucrează, își întinde mâna și ia câte o bucată de ciocolată dintr-o cutie așezată la îndemână. Sunt gata să izbucnesc în râs, deoarece e vorba de trufe Chocolate Box, făcute de noi.

— Scuzați-mă, o întrerup, ați putea să mă ajutați? Încerc să găsesc niște informații despre o fată care a locuit în Kitnor prin anii ’20…

Ridică ochii și se uită la mine.

— O, ești una dintre fetele Chocolate Box! exclamă încântată. Din familia Tanberry, nu-i așa? V-am văzut pe tine și pe surorile tale în revistă și apoi te-am mai zărit prin sat o dată sau de două ori.

Ia în mână cutia cu trufe.

— Le-am primit de Crăciun de la iubitul meu, mă informează. Sunt cele mai delicioase bomboane de ciocolată pe care le-am mâncat în viața mea!

— O să-i transmit mamei.

— Da, chiar te rog. Deci… vrei să dai de urma cuiva din 1920? E aproape ora închiderii, dar oricum plănuiam să lucrez până mai târziu. Hai să aruncăm o privire prin registrele parohiale.

În timp ce caută, îi spun doamnei de la muzeu povestea Clarei Travers și cea a cufărului găsit în pod.

— Și chiar ai descoperit hainele ei? Serios? Și pălăriile, brățările și scrisorile? Am putea face o expoziție grozavă cu ele, dacă ai dori vreodată să le împrumuți muzeului!

— E posibil, mă încrunt eu. Măcar de-aș reuși să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat…

Ideea de a împărți cu cineva lucrurile Clarei nu mă încântă și încep să înțeleg de ce nu-i place lui Summer obsesia mea pentru ele. În fond, nici măcar nu sunt ale mele — de ce aș fi atât de egoistă? Pentru că ar însemna să renunț la visele pe care mi le provoacă, de-aia.

O jumătate de oră mai târziu, găsim înregistrarea nașterii Clarei Jane Travers în anul 1909, fiica lui William Henry Travers și a lui Elizabeth Mary Travers, de la Tanglewood.

— Dacă povestea pe care mi-ai spus-o e adevărată și avea șaptesprezece ani când a murit, asta ar însemna 1926, îmi atrage atenția doamna. Dar iată că nu avem nicio menționare, nici despre moartea ei, nici despre căsătorie. Presupun că moartea nu i-a fost înregistrată, pentru că nu i-au găsit niciodată cadavrul. Să vedem dacă nu apare vreo informație în ziarele vremii…

În ziar nu găsim însă niciun articol în legătură cu vreo moarte prin înec ori sinucidere.

— Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta mai mult, se scuză femeia. Probabil că întâmplarea a fost mușamalizată pentru a scuti familia de scandal. Poate că nu au dorit să fie făcută publică.

— Ei bine, măcar am încercat. Am și o fotografie cu logodnicul Clarei, dar el nu a locuit în Kitnor, așa că n-are rost să-l căutăm. Cât despre țigani, presupun că n-avem cum să le dăm de urmă.

— Mă-ndoiesc, oftează ea. Sunt genul care trăiesc la periferia societății. Fiind nomazi, își înregistrau rareori nașterile, decesele ori căsătoriile. Cert este că au folosit pădurea de lângă Tanglewood ca punct de oprire stabil, până în 1920. După aceea s-au mutat pe pășunea de

lângă Kitnor Quay, poate pentru că familia Travers i-a alungat, așa cum mi-ai spus. Păcat că nu avem la dispoziție niciun nume…

— Finch, mă reped eu, cu toate că n-am nicio dovadă că băiatul din visul meu are vreo legătură cu Clara Travers.

Simt că roșesc:

— Vreau să spun că… s-ar putea, dar n-am nicio dovadă. Doar… ce-am auzit.

— Îi știi și numele de familie?

— Nu, mă încrunt eu… Îmi pare rău.

— Lasă pe mine. O să arunc o privire prin registrele fermelor din localitate, din 1920, și te anunț dacă găsesc ceva.

Fără veste, ușa de la intrare se deschise brusc și dă buzna înăuntru un tip înalt, cu părul vâlvoi, îmbrăcat cu o jachetă de tweed și pantaloni galbeni reiați, luptându-se cu o umbrelă udă.

— Grace, zice el, luând-o în brațe pe doamna de la muzeu.

— Charlie!

Domnul Wolfe dă cu ochii de mine, privind peste umărul iubitei sale, și zice încurcat:

— Ă… Skye, ce bine-mi pare să te văd… deci ai făcut ce ți-am recomandat!

— Da, domnule, zâmbesc eu. Cred că ar trebui să plec. Hmm… cât e ceasul, domnule Wolfe?

— Cred că aproape șase…

— Cât ți-e nasul, mai spun încă zâmbind și mă reped la ușă.

Alfie Anderson ar fi tare mândru de mine.

---

[10] Dispozitiv multifuncțional folosit de Dr. Who.

[11] Lider al rezistenței britanice în războiul contra normanzilor, în secolul al XI-lea.

26

— De acord, zice mama, închizând telefonul. Am aranjat. Am rezervat sala pentru joi, 14 februarie, începând cu ora opt… va fi petrecerea anului!

Ziua următoare, după ore, Summer, Cherry și cu mine suntem în bucătărie, terminându-ne temele, înainte de cină.

— Super! exultă Summer. Putem să invităm pe toată lumea? Pe toți copiii de-o vârstă cu noi? Și pe toate fetele de la școala de dans?

— Nu văd de ce nu.

— Și câțiva băieți de liceu? plusează Summer. Nu pentru c-aș fi interesată de băieți, evident, dar unora dintre fete sigur le-ar plăcea…

— Shay ar putea să vă ajute cu muzica, se oferă Cherry. Chiar se pricepe.

— Categoric, zice Summer. Putem să punem la punct un repertoriu și să propunem ca temă Valentine’s Day, cu panglici și limonadă roz și un tort de aceeași culoare, în formă de inimă…

— Skye, îmi cere mami părerea, zburlindu-mi părul. Cum ți se pare? E totuși și petrecerea ta!

Îmi mușc buzele.

Ultima dată când am avut o petrecere aniversară aveam nouă ani și eram încă în stadiul de sandviciuri cu ou, minipizza și chestii în formă de arici, făcute din brânză și ananas pe post de decorații pentru paiele de băut cocteil. A fost anul în care Alfie a mâncat toate rulourile cu cârnați și majoritatea bomboanelor aduse în dar și apoi a vomitat în baie; anul în care am avut tort în formă de prințesă Barbie, cu păpușa Barbie ieșind din blatul decorat cu valuri de cremă de unt, ca să imite o rochie cu crinolină.

Îmi amintesc rochia mea albastră de gală și pe cea roz a lui Summer și cum trișa mami când oprea muzica la jocul Dă Mai Departe, în așa fel încât toată lumea să primească un cadou dintre acelea împachetate în straturi de hârtie de mătase.

Îmi plăcea la nebunie genul ăla de petreceri, dar o aniversare cu tam-tam nu e deloc același lucru. Nu cred că sunt pregătită pentru așa ceva.

— Super! zic cu voce tare, cât de entuziasmată pot. Vreau să zic… cool. Totuși, chiar Valentine? Nu toată lumea înghite genul ăla de romantisme…

Eu, în primul rând.

— Ba sigur că da, zice Summer categorică. Pe 14 e Valentine’s Day, deci tema se impune de la sine!

— Am putea face ceva vintage, îmi exprim speranța. Lumea s-ar putea îmbrăca după moda vintage și…

— Skye! mă oprește sora mea dând ochii peste cap. Ești obsedată! Crede-mă că nimeni nu

va dori să se îmbrace la o petrecere în chestii cumpărate la mâna a doua. E doar o scuză patetică doar ca să îmbraci iar vechiturile alea care-mi dau fiori!

— Îmi place tot ce e vintage, doar știi! Ce e rău în asta? N-are nimic de-a face cu hainele Clarei.

Bineînțeles că nu e chiar așa. Mor după hainele Clarei și, îmbrăcându-le, mă simt mai aproape de lumea din vis, de Finch. Nu c-aș mai avea nevoie și de haine ca să mă gândesc tot timpul la el.

— Ce spui de Vintage Valentine? propune mama încântată. Ar fi ceva original! Și o soluție de compromis, fetelor! E ziua amândurora și fiecare ar trebui să-și pună amprenta.

Summer se îmbufnează puțin, dar ridică din sprânceană, ca și cum ar analiza ideea.

— OK, zice într-un final. Presupun că ar merge.

— Aș putea face niște invitații retro, mă ofer eu. Codul vestimentar vintage ar putea fi opțional…

— Nu, nu, am hotărât deja, se împotrivește Summer, brodând deja pe marginea ideii. Skye, ai putea să mă ajuți să transform agrafa cu floare într-o bandană pentru cap, stil 1920. Aș mai căuta și o rochie vintage… mă rog, nu una realmente veche, dacă mă-nțelegi!

— Presimt că următorul pas e o ședință de cumpărături, bombăne mami. Ce-am făcut? Noroc că nu s-a terminat sezonul de reduceri!

— Și eu presimt că toate astea o să aducă puțină culoare lunii februarie, se entuziasmează Cherry. Valentine’s Day e la mijlocul ei, așa că mai avem o grămadă de timp pentru pregătiri. De-abia aștept!

Summer smulge pălăria mea din cuier, și-o pune pe cap și interpretează un stil de charleston prin bucătărie, stârnind hohote de râs.

— Ascultați ce vă spun, asta va fi cea mai grozavă petrecere pe care a văzut-o cineva vreodată.

Creez invitațiile, desenând un colaj de discuri vechi cu note muzicale, inimioare și un cuplu de dansatori din anii ’20. Pe spate, scriem locul, data, ora și codul vestimentar și le printăm la imprimanta mamei.

Cherry și Coco iau câteva, pentru a le da prietenilor, Shay primește și el un teanc pentru tovarășii lui, chiar și Honey e de acord să invite câteva persoane.

Prietenii noștri de la școală sunt încântați de idee, mai ales când află că muzica va fi asigurată de Shay și că o să vină și câțiva băieți de la liceu.

— Doamne, de-abia aștept, îmi mărturisește Millie. O petrecere adevărată, una de adolescenți, într-o sală festivă, tipi super…

— Tipii super ar putea să mai întârzie, îi spun, uitându-mă cum Alfie Anderson valsează cu Sid Sharma prin sala de mese, cu invitațiile ținute între dinții rânjiți.

— Arată destul de bine amândoi, e de părere Millie. Amintește-ți că nu e numai ziua voastră, ci și Valentine’s Day. Nu ne putem permite să facem mofturi.

— Ba cred că da. Alfie și Sid nu sunt o opțiune pentru mine.

— Dar cine ar *putea* fi? vrea ea să știe. Pentru că îți spun, n-o să apară niciun prinț călare pe cal alb la petrecerea ta. Trebuie să începi să fii mai pragmatică.

— De ce? Așa sunt eu, o romantică. Nu vreau să mă mulțumesc cu puțin. Și oricum, nu visez la un prinț pe cal alb, dacă vrei să știi. Le-a pierit sămânța de mult.

— Exact, mă aprobă Millie. Știu că ești obsedată de istorie, dar nu lăsa viața să trecă pe lângă tine, Skye. Băieților nu le plac astfel de tipe.

Scrâșnesc din dinți văzând cum Millie de-abia reușește să-și ascundă iritarea în legătură cu mine. Ne îndepărtăm din ce în ce mai mult și niciuna dintre noi nu știe ce să facă pentru a îmbunătăți situația. Revistele pe care le citește ea sugerează că ar trebui să discutăm pe față. Eu nu cred că sunt pregătită pentru asta, dar i-am promis lui Cherry că o să fac un efort.

— Ce-ar fi să vii pe la mine într-o zi din vacanța ce se apropie? o întreb veselă. Am putea… hm… să vorbim despre… petrecere ori despre altceva, sau doar să stăm împreună, așa cum obișnuiam.

— Poate, se încruntă ea. O să fie și Summer?

— Nu știu, oftez eu iritată. Contează?

— Probabil că nu. Mă gândeam… că aș putea să-i trimit lui Alfie o felicitare de Valentine, visează ea. Ori lui Sid. Asta, în mod evident, doar ca o garanție, în cazul în care n-o să reușesc să mă cuplez cu unul dintre tipii de liceu.

— În mod evident.

— O, uite-o pe Summer! chițăie ea, cu fața luminată de plăcere. Vreau să-i cer părerea în legătură cu ce o să mă îmbrac. Sincer, petrecerea asta o să fie supercool, Skye. Toată lumea numai despre asta vorbește…

O ia la fugă prin sala de mese, lăsându-mă singură cu porția mea de budincă și cremă de ouă. În mod evident, eu nu sunt în stare să dau sfaturi despre modă, nici măcar despre o temă vintage și mai sunt și prea plictisitoare ca să-i rețin atenția pe tot parcursul pauzei de prânz.

Pe vremuri, eram genul de fată care se înțelege bine cu toată lumea. Asta pentru că puteam descoperi ceva bun în fiecare, reușeam să-i înveselesc până și pe cei mai posaci, eram bună la aplanat conflicte și impuneam o stare de spirit pozitivă. Mai nou, se pare că nu-mi mai iese… mai ales când vine vorba de Millie și de surorile mele.

Într-o anumită privință, Millie are totuși dreptate. Toți vorbesc despre petrecere. E ca o sclipire de voie-bună în mijlocul acestei ierni cenușii, nesfârșite.

Și în mod cert avem nevoie de puțină distracție. Ne confruntăm cu o altă creștere a comenzilor la ciocolată, datorată unei ediții înainte de Valentine a revistei locale, ceea ce înseamnă că nu avem niciun minut liber după școală. Apoi, mami și Paddy primesc o înștiințare de la liceu, în care sunt informați că Honey are note proaste și că se comportă îngrozitor. Așa că se duc la școală să discute cu profesorii și la întoarcere izbucnește un scandal monstru.

— Honey, ar trebui să înveți din greu pentru GCSE[12] de anul viitor. Și, dacă nu te aduni, o să-l pici. Credeam că vrei să mergi la Colegiul de Arte! Nu strica totul acum!

Honey ridică din umeri, încruntându-se furioasă.

— Poți mai mult de atât, îi zice și Paddy. Străduiește-te puțin cu matematica și cu științele. Apucă-te de treabă. Las-o mai ușor cu nopțile pierdute și cu băieții.

— Nu ești în măsură să-mi dai mie sfaturi, începe Honey, dar mami o întrerupe.

— De fapt, e în măsură. Și are dreptate. Să știi că ne-am săturat. Ori te îndrepți, ori te mut la altă școală, una de fete sau chiar cu internat. N-o să te las să-ți distrugi viitorul, Honey. Și de data asta vorbesc serios.

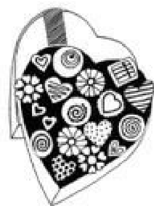
— N-ai niciun drept! țipă ea. Ăsta e șantaj! Internat? E barbar!

— Ba am tot dreptul, o contrazice mami hotărâtă. Și o să fac exact așa cum am spus, dacă mă obligi. Revino-ți, Honey. Demonstrează-ne ce poți. Iei note bune sau schimbăm foaia. De data asta, ai mers prea departe.

Pentru prima dată, Honey rămâne fără replică.

[12] *General Certificate for Secundary Education*, un examen specific în Anglia și Țara Galilor, dar și în alte țări, susținut în jurul vârstei de 16 ani, cu specializare pe anumite domenii.

27

După vreo două săptămâni de vreme umedă și mohorâtă de ianuarie, temperaturile scad din nou. În ciuda caloriferelor care duduie, la școală suntem nevoiți uneori să stăm îmbrăcați. Curtea s-a transformat în patinoar. Colac peste pupăză, o epidemie de gripă își face de cap. Toate clasele sunt pline de strănuturi, de accese de tuse sau dimpotrivă, golite, pentru că mulți copii stau acasă, bolnavi.

— Sper să se termine odată cu gripa asta, zice Millie. Altfel, petrecerea aia grozavă va fi pusă în pericol. N-ar fi deloc interesant să oferi invitaților ceai fierbinte cu lămâie și șervețele de nas.

— Mai e o săptămână, o încurajez eu. Până atunci toți se vor face bine. Doar avem vacanță. Au timp să-și revină.

— Sper din toată inima, pentru că n-am de gând să mă sărut cu un Aaron Jones fonfăit și tușind în halul ăsta. Și, dacă te gândești bine, sărutul e oricum ceva neigienic. Toți microbii ăia, bleah!

— De unde știi că Aaron Jones o să vrea să te sărute?

— Pentru că sunt pe cale să-mi perfecționez tehnica flirtului. O să port rochia cumpărată de Crăciun, care e superbă și despre care mama zice că arată ușor vintage, într-un fel șic, iar Summer m-a sfătuit s-o asortez cu niște sandale. Așa că o să am un look hippy, gen anii ’60 și Aaron n-o să-mi poată rezista. Ori Sid. Ori Alfie. Ori careva.

— Millie! o temperez eu. O faci să sune ca și cum orice băiat ar fi bun! Nu poți să te arunci cu capul înainte, sărutând băieți doar de amorul artei!

— Nu e doar de amorul artei. E pentru Valentine’s Day, iar eu am treisprezece ani și cred că sunt pregătită să am un iubit.

— Ei bine, eu nu sunt. Și chiar dacă aș fi, aș vrea să fie cineva special. Și aș vrea să fiu îndrăgostită.

— Ce știi tu despre iubire? mă ia Millie peste picior.

Îmi vine în minte un băiat cu părul negru, căzând în valuri pe umeri, al cărui zâmbet îmi face inima să bată cu putere, un băiat care trăiește doar în imaginația mea.

— Nimic, spun cu voce tare.

Dar în mintea mea sunt convinsă că știu.

A trecut o săptămână de la vizita la muzeu în căutare de indicii și n-am primit nicio veste, până când, după ora de istorie, domnul Wolfe îmi spune că Grace a găsit niște registre vechi, care menționează câțiva țigani, muncitori la o fermă. Îmi mușc buzele. Poate o să aflu, în sfârșit, ceva despre Clara și Finch.

Summer are oră de balet, așa că o rog pe Coco să-i spună mamei că o să întârzii și cobor din autobuzul școlar în Kitnor. Când colo, Alfie coboară după mine.

— Ai treabă în oraș, locul ăla periculos și rău famat? mă persiflează rânjind.

— Kitnor nu e chiar un oraș și nici periculos ori rău famat nu are reputația de a fi. Și da, am o treabă.

— Presupun că nu are legătură cu ciocolata caldă cu bezele la Mad Hatter, împreună cu colegul tău de clasă favorit, nu? insistă el plin de speranță.

— Millie a coborât cu două stații în urmă, mă fac eu că nu înțeleg. Așa că nu… nu chiar.

— Mă refeream la MINE, dă el ochii peste cap.

— Știu, știu, îi zic râzând. Dar nu, trebuie să merg la muzeu. Încerc să aflu mai multe în legătură cu povestea aia veche cu Clara Travers și țiganul ei…

— Cool. N-am mai fost la muzeu de secole.

— Nu ești obligat să vii. S-ar putea să ți se pară plictisitor.

— Ba nu, începe chiar să-mi placă istoria. N-am câștigat eu premiul ăla? Poate mă vezi peste câțiva ani vreun paleovontolog despre care vorbea domnul Wolfe, de răscolesc lumea după oase de dinozaur!

— Paleontolog, îl corectez.

— Da, de-ăla. Oricum, aș putea să mă uit la fosile și oase vechi, până când tu o să-ți termini treaba, oricare ar fi ea. După aia, am putea merge la tine, să facem teme ori să ne uităm la un DVD, ori…

— Îmi pare rău. Summer nu va fi acasă. Are oră de balet în oraș.

— Știu. Nu era în autobuz și, în plus, îi știu orarul de balet pe dinafară. Poate că vreau doar să stau cu tine, Skye?

— Sau poate că ai de gând să mă bați la cap cu chestii despre Summer, îl corectez. Ori să rămâi la ceai până la venirea ei…

— Ce idee grozavă. E marți, așa că mama pregătește mâncare de fasole neagră cu tofu și varză, iar eu aș face moarte de om pentru o pizza și niște chipsuri.

— Ghinion, îi spun în timp ce deschid ușa muzeului. Intru în holul întunecat, cu Alfie pe urmele mele, ca un cățel exaltat. Grace își ridică privirile și zâmbește larg.

— Skye! te așteptam. Am copiat câteva nume și date din registrul parohial — Clara a avut doi frați mai mici, Charles și Robert, morți amândoi în al Doilea Război Mondial. Kate Travers, bunica ta, e singurul copil al lui Robert.

— Așa e. Deci Clara e… ce, strămătușa mea? E cam ciudat să spun asta, dar eu și Clara suntem rude. Poate de-aceea mă simt atât de legată de ea.

— Exact, confirmă Grace. Am mai descoperit și câteva însemnări în niște vechi registre familiale, care te-ar putea interesa.

Îmi înmânează un registru contabil ponosit, de la ferma Hazel Tree, situată puțin mai jos de pădurea de lângă casa noastră. Datele se învârt în jurul anului 1920, consemnând „muncitori zilieri țigani“ ca ajutoare la arat, semănat ori strângerea recoltei. Sunt cam aceiași în fiecare an. Sonny Brown, Dan Cooper, Lucky Cooper, Sam Cooper, John Birch, Bobby Birch, Jack Sampson… nicio mențiune a numelui pe care îl caut.

Oare numele de Finch nu e decât o invenție a mea, la fel ca persoana lui?

Alfie își maschează un căscat, dar nu-l bag în seamă.

— Skye, mai e o însemnare pe care aș vrea s-o vezi…

Pagina datează din februarie 1926 și e scrisă cu caractere subțiratice și aproape șterse de vreme:

Tragedie în tabăra țiganilor.

Toată iarna au stat liniștiți în tabăra din pădure, dând o mână de ajutor la repararea gardurilor și la lucrările de întreținere a fermei, meșterind oale și tigăi. Uneori femeile și copii vin în sat, ca să vândă cârlige de haine ori ghiocei și să cumpere pâine.

Azi, în ciuda stratului încă gros de zăpadă, toate cinci căruțele au împachetat în grabă și au

plecat. L-am întrebat despre ei pe Dan Cooper, care își aducea iapa bălțată de la câmp, și mi-a spus că domnul Travers, de la Casa Mare, i-a gonit cu amenințări și blesteme, interzicându-le să mai calce vreodată pe pământurile lui.

— Deci e adevărat, exclam cu inima bubuindu-mi în piept. Așa cum știam din poveste.

— Așa pare, e de acord Grace. Știu că niște țiganii obișnuiau după aceea, până prin 1970, să-și așeze tabăra pe țărm, în apropierea fermei Low Meadows. Poate că erau aceleași familii, dar și-au schimbat doar locul taberei, sau poate erau alții… Nu cred că vom afla vreodată exact.

— Vă mulțumesc, oricum. Mi-ați fost de mare ajutor.

— Dacă mai aflu ceva, te anunț, mă asigură ea.

— Ce-i cu obsesia asta cu Clara și țiganii? mă întreabă Alfie, în timp ce ieșim din nou în atmosfera înghețată a după-amiezii de ianuarie. Știi bine ce s-a întâmplat. Era logodită un tip spilcuit, dar s-a îndrăgostit de un nenorocit care a părăsit-o, așa că s-a aruncat în mare. Ce mai vrei?

— Să aflu cum îl chema pe țigan, mă încrunt eu. Și data la care a murit ea. Nu știu, Alfie — amănunte, dovezi, orice!

— Dar de ce? Oricum nu poți schimba nimic.

Pentru că trebuie să aflu cine era Finch, mă gândesc eu, dar nu e ceva ce aș putea împărtăși cu Alfie.

Finch e real. Sunt sigură că a existat.

— Trebuie să știu, îi mărturisesc lui Alfie. N-aș putea să-ți explic de ce… dar trebuie. Și unde, dacă nu la muzeu, aș putea căuta niște persoane care au trăit și au murit cu atâta vreme în urmă?

Trecem pe lângă poștă și Alfie zice în zeflemea.

— Ce zici de doamna Lee? Doar spune mereu oricui vrea s-o asculte că are strămoși țigani. Poate că nu minte.

Mă opresc brusc.

— Ești genial, Alfie! Hai!

— Ce te-a apucat? se împotrivește el. Haide, Skye. Serios, ciocolata caldă cu bezele ar fi o mișcare mult mai inspirată…

Mă urmează oricum, țopăind pe lângă mine.

— Skye! mă întâmpină doamna Lee. Aruncă apoi o privire spre Alfie și ridică o sprânceană, întrebătoare. Ce mai faci? Cum stai cu dragostea?

— Nu stau deloc, protestez eu. Nu cu Alfie, categoric, nu.

— Doar nu sunt chiar ultimul om! Îmi reproșează el, rănit în amorul propriu. Așa că nu trebuie să fii atât de categorică.

Doamna Lee îmi ia mâna, clătinând din cap.

— Ceva tot văd pe linia iubirii. Sunt absolut sigură. Dragostea plutește în aer!

— Mă-ndoiesc.

— Puteți să vă uitați și la mine? o roagă Alfie, punându-și mâna pe birou. Pentru că sunt convins că și linia mea e tare ocupată. Mă rog, sunt aproape sigur.

Doamna Lee se uită în palma lui și dă din cap gânditoare.

— E ceva, admite ea. Dar văd multe complicații. Dezamăgire și confuzie. Adevărata iubire nu curge niciodată lin.

— Glumiți, nu? se bosumflă el. Chiar nu vreau dezamăgiri și confuzii, nu mulțumesc. Ce prostie!

— Tu ai vrut-o, zice doamna Lee. Deci Skye, niciun colet pentru azi?

— Hm… nu. Mă întrebam doar… Caut niște informații despre țiganii peregrini care obișnuiau să treacă prin Kitnor cu ani în urmă. Știu că aveți ceva sânge de peregrin și mă

întrebam dacă nu cumva știți ceva despre ei…

— Păi, mama era pe jumătate țigancă, îmi spune ea îngustându-și privirea. S-a născut într-o *vardo* — o căruță cu coviltir. Era o viață grea, dar minunată în același timp… liberă, în echilibru cu natura, cu ritmurile ei. Modul acela de viață s-a stins… odată cu șoselele asfaltate și cu apariția mașinilor, cu toată acea mecanizare a fermelor de după război. N-au mai avut nevoie de muncitori sezonieri.

— Mi-ar plăcea atât de mult să stau de vorbă cu mama dumneavoastră, îi sugerez plină de speranță, dar ea dă din cap.

— Și mie mi-ar plăcea, micuțo, dar a murit în urmă cu doi-trei ani. Tata era un *gorja*, un alb, și după câțiva ani de peregrinări s-au așezat într-un sat pe drumul spre Exter. Mai păstrez totuși câteva fotografii vechi care te-ar putea interesa – o să le caut.

— Vă mulțumesc. Nu cred… eu caut un bărbat pe nume Finch. N-ați auzit vorbindu-se despre el, nu?

Se încruntă.

— Regret, dar nu. Pe mama o chema Lin Cooper, Martin după soț. Nu-mi amintesc să fi vorbit vreodată de vreo familie Finch. Totuși, mai am câțiva unchi și mătuși în viață. Frații și surorile ei mai mici. Aș putea să-i întreb.

— Încă o dată, mulțumesc. V-aș rămâne îndatorată. Serios.

Cumpăr o ciocolată, ca să mă revanșez, și-l trag pe Alfie după mine, afară.

— Nu cred nicio vorbă despre sângele ei țigănesc, îmi spune el supărat. Mi-a ghicit complet pe dos. Summer e sufletul meu pereche și e doar o chestiune de timp până-și va da seama…

— Dacă zici tu, ridic eu din umeri, întinzându-i o bucată de ciocolată.

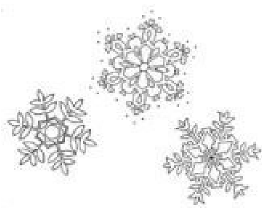
— „Complicată“ bombăne el. De ce trebuie să fie complicată? Ăsta e norocul meu. Nu că aș crede prostiile ei…

— Sigur, sigur. Mă-ntreb dacă nu va uita ce mi-a promis, să-și întrebe unchii și mătușile și să caute fotografiile alea. Nu că mi-aș face cine știe ce iluzii. Probabil că se va dovedi a fi doar un alt drum înfundat.

— Cu ce te-ar putea ajuta niște fotografii vechi? întreabă Alfie. E o nebunie, Skye. Știi foarte bine ce s-a întâmplat. Povestea aia n-a avut un final fericit și nimic din ceea ce faci n-o să schimbe lucrurile. Las-o naibii. Trăiește clipa!

Îmi smulge pălăria și fuge cu ea. Eu izbucnesc în râs și aleg după el, pașii noștri răsunând lung pe trotuarul înghețat, lăsând în urmă aburii respirației, ca niște fâșii de ceață în lumina crepusculară.

28

În prima zi de vacanță ne trezim într-o lume încremenită și glacială. Crengile lipsite de frunze ale copacilor strălucesc acoperite de promoroacă grea, iar peste grădină, până jos înspre cărarea dintre stânci, s-a întins o pătură albă de nea.

Mă uit pe fereastră și-l văd pe Fred alergând frenetic în cercuri, cu Humbug în spatele lui, și pe mami croindu-și cu grijă drum în jos, ca să dea de mâncare rațelor. În urma ei rămâne o cărare de pași perfect conservați în zăpada neatinsă. Cherry e și ea trează, înfofolită, cu căciulă și fular, încercând să spargă gheața din iaz, ca să-și hrănească peștișorul auriu.

Brusc, îmi vin în minte țiganii strângându-și în grabă tabăra din pădure, atunci, cu atâția ani în urmă, și apoi străbătând câmpia acoperită de zăpadă, în mijlocul iernii, doar pentru că tatăl Clarei i-a alungat într-un acces de furie.

— Bine-ar fi să se topească până joi, declară Summer, apărută lângă mine din neant. Nu că zăpada m-ar deranja în general, dar de ce acum? De ce n-a căzut săptămâna trecută, când eram la școală? Am fi putut chiuli câteva zile.

— Te-nțeleg, îi spun. Dar fiind în vacanță, vom reuși să ne bucurăm de ea așa cum se cuvine. Sunt aproape sigură că se va topi până joi, iar dacă nu, va adăuga atmosferei de petrecere o tușă magică. Invitații vor veni oricum, Summer. Nu-ți mai face atâtea griji!

Ușa dormitorului se deschide în trombă și Coco dă buzna înăuntru, înfofolită în aproximativ o duzină de rânduri de haine și cu cel puțin două fulare.

— Haideți afară la o bătaie cu bulgări, zice, toată un zâmbet. Putem să facem și un om de zăpadă. Ori un iglu! Totul e așa de minunat!

— Ai dreptate, o aprobă Summer, punându-și un pulover. Îmi pare rău, dar nu pot, Coco, am oră de balet.

— Tu întotdeauna ai oră de balet, îi reproșează micuța. În ultima vreme ești îngrozitoare. N-ai niciodată timp de puțină distracție?

— Baletul e distractiv, încearcă să argumenteze Summer, punându-și și niște jambiere. Și, în plus, sunt prea mare pentru oameni de zăpadă și igluuri.

— Skye, se întoarce spre mine Coco.

— Nu se poate mai încolo? Vine și Millie și am putea face omul de zăpadă împreună…

Tăcere rănită.

— Dacă mă gândesc mai bine, de ce nu. Millie n-o să vrea, cu siguranță. Hai s-o facem… s-o luăm și pe Cherry, am văzut că s-a trezit.

— Daaa! se entuziasmează Coco, lovind aerul cu pumnii. Nu înțeleg cum poate fi cineva prea mare pentru jocurile cu zăpadă.

Mami face porridge și noi înfulecăm câteva linguri pe nemestecate apoi ne repezim afară, cu Fred și Humbug tropăind în urma noastră.

Împreună cu Coco și Cherry facem un om de zăpadă uriaș, chiar lângă iaz, cu pietricele în loc de ochi, nas dintr-un morcov și o pălărie de-a lui Paddy pe cap. Apoi, în focul unei bătăi cu

bulgări, mă strigă mami din bucătărie, spunându-mi că mă caută cineva la telefon.

— Un băiat, adaugă ea, ridicând o sprânceană.

— Un băiat! chițăie Coco. Skye are prieten, Skye are prieten!

— N-am niciun prieten, mormăi eu înciudată. E doar Alfie, probabil.

Dar Coco nu se lasă cu una, cu două.

— Alertă, alertă! mă tachinează în continuare. Alfie și Skye/ Păsărele-n luna mai…

Scrâșnesc din dinți și mă-ndrept spre bucătărie, scuturându-mi cizmele de zăpadă. Mami a pus ceva la copt și aroma plutește în aer ca o promisiune dulce.

— Alo? Ce vrei, Alfie?

— Pe tine, zice el vesel nevoie mare. Am ieșit cu sania și mă-ndrept spre panta ce coboară dinspre pădure. Vii? Tu… sau oricare mai vrea. Summer sau… oricine altcineva.

Mă uit la Summer, care exersează plie-uri cu o mână sprijinită de dulapul de bucătărie.

— Nu mai vrea… nimeni, îl informez sătulă de el și de toate. Crede-mă.

— Știam eu. Dar încercarea moarte n-are. Atunci vii doar tu? O să fie distractiv, îți promit. Și, în plus, vreau să și vorbesc ceva cu tine.

— Asta și facem, îi atrag atenția.

— Vreau să vorbim față în față. Înțelegi ce vreau să spun.

Mami împinge o farfurie cu fursecuri aurii în formă de inimă sub nasul meu și iau unul, încă fierbinte.

— Alfie, sunt cam ocupată azi. O aștept pe Millie, care vrea să-și probeze costumația pentru petrecere și să încerce câteva feluri de machiaj.

— Te mituiesc cu o ciocolată caldă la Mad Hatter, insistă el.

— Alfie…

— Spune da, mă roagă. Fie-ți milă. Am nevoie de ajutorul tău. Serios.

Mușc din fursec și, în timp ce mi se topește în gură, ridic degetul mare înspre mami.

— Mă mai gândesc.

— Atunci, la trei, pe pârtie, zice el înviorat dintr-odată. Te-aștept, Skye. Vino, te rog.

— Bine, cedez eu până la urmă.

Închid telefonul și Coco scoate un urlet prelung de lup.

— Are întâlnire! Are întâlnire! răcnește apoi. Cu Alfie Anderson!

— Nu e GENUL ĂLA de întâlnire! protestez.

— Las-o în pace, Coco! îi zice mami râzând. Și lasă-mă și pe mine să vă povestesc despre apelul telefonic pe care l-am primit, când voi erați afară! A sunat o doamnă… cum o chema? Nikki Nu-Mai-Știu-Cum. Mi-a spus că lucrează ca reporter de investigații pentru BBC și că a văzut reportajul despre noi, apărut în revistă înainte de Crăciun…

Coco face ochii mari.

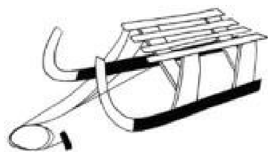
— Ce voia? O să vină să facă un film despre noi? O să apărem la televizor?

— Nu, iubire, râde mami din nou. Face niște cercetări pentru un film de epocă și Kitnor i se pare potrivit. Voia să știe mai multe despre rulota noastră țigănească, pe care o ochise în revistă. Dacă e utilată, dacă mai merge, treburi de-astea. Va veni în martie, împreună cu unii dintre membrii echipei, să vadă totul la fața locului, să ia câteva cadre cu rulota și împrejurimile ei. O să locuiască la noi, așa că o să avem ocazia să cunoaștem pe viu oameni de televiziune. Și dacă o să le placă și se vor hotărî să filmeze aici… zicea că o să primim și niște bani.

— Uau, se bucură Coco. Rulota noastră țigănească ar putea deveni celebră!

Mie îmi vine în minte o imagine din vis: căruțe colorate parcate în tabăra din pădure, strălucirea flăcărilor, muzică, râsete și un băiat fermecător care nu există. Nu-mi rămâne decât să zâmbesc amar.

29

După o oră în care am privit-o pe Millie cum se zgâiește în oglindă, testând o duzină de farduri de pleoape cu sclipici și de rujuri lichide, mă simt așa de plictisită, încât sunt pe punctul de a adormi.

— Oare asta arată oarecum retro? mă întreabă, cu o jumătate de geană falsă atârnând de colțul unui ochi. Ori vintage? E în genul anilor ’60, nu?

— Oarecum.

— Dar se va asorta cu rochia? se întreabă cu voce tare pe când geana i se desprinde de la ochi și aterizează în paharul cu cola. La naiba! Cred că n-am lipit-o bine. Aș vrea să fie Summer aici – știe atâtea despre machiaj.

— E la balet, îi spun. A intrat într-o grupă superioară. Vremurile se schimbă, oamenii progresează.

— A, am uitat, oftează ea. Când se întoarce?

— Curând, spun cu speranță în glas.

Of, de-ar fi cât mai curând, continui în gând.

— Vrei să-l plimbăm puțin pe Fred pe afară? îi sugerez. Să construim un iglu? Ori să facem îngeri pe zăpadă?

— N-am chef. Nu sunt îmbrăcată potrivit. Nici Honey nu e acasă? Ori Cherry? Nu pot să cred că suntem singure.

— Toată lumea e plecată. Mai puțin Coco, care îl ajută pe Paddy jos în atelier. Presupun că…

— Nici vorbă, zice ea, strângându-și părul în vârful capului, de arată ca un ananas sărit de pe fix. Sunt la dietă, să n-aud de ciocolată.

Totuși, nu s-a abținut de la fursecuri în formă de inimă. A mâncat cel puțin șase, în timp ce-mi povestea despre felicitările de Valentine pe care plănuiește să le trimită lui Alfie, lui Aaron și lui Sid. Îmi reprim un căscat.

— Trimiți cuiva vreo felicitare? vrea ea să știe.

— Nu.

Mă fixează plină de milă.

— E OK și așa. Maturizarea nu e un concurs. Unii pot fi foarte maturi la treisprezece ani, iar alții mai puțin. O să ne-ajungi și tu din urmă într-o zi.

Clipesc șocată. Prietena mea cea mai bună tocmai m-a făcut imatură.

Stratul gros de zăpadă înghețată scârțâie sub picioare în timp ce cobor spre sat și apoi către pârtia de săniuș, cu obrajii înțepându-mă din cauza gerului. Pe când mă apropii, zăresc o siluetă solitară pe o sanie veche din lemn, alunecând în jos spre mine. Alfie face o voltă cu sania lângă mine, împroșcându-mă cu zăpadă.

— Ai venit! se bucură el. Cool! Și doar cu o oră întârziere!

— A trebuit să aștept până când Millie s-a hotărât să plece acasă — doar ți-am zis că o

aștept. Nu-i mai spun și că am numărat secundele până să se hotărască. Și așa mă simt prost doar gândindu-mă la asta, dar obsesia lui Millie pentru băieți a început să-mi ajungă până-n gât.

Mă uit la Alfie și o idee nebunească, dar posibil strălucită, începe să-mi încolțească în minte.

— Auzi, Alfie, mă gândeam că tu și Millie aveți foarte multe în comun. E destul de drăguță, n-ai remarcat?

— Unde vrei să ajungi, mormăie el. Vrei să mă cuplezi cu Millie? Nu, mulțumesc! Inima mea îi aparține lui Summer.

— OK, ziceam și eu. Millie e chiar interesată de băieți în ultima vreme. Mai mult decât Summer oricum. Sora mea nu are altceva în cap decât baletul. Așa că nu vrei să te mai gândești? În legătură cu Millie? Dacă tot vrei să exersezi săruturile și alte chestii. Cred că i-ar plăcea să se sărute cu cineva. Mai devreme, n-a făcut decât să vorbească despre băieți, machiaje și despre cum poți să înveți să săruți băgându-ți limba în îndoitura interioară a cotului.

— Chiar poți? zice Alfie ciulind urechile. Nu știam!

— Prietena mea cea mai bună știe mai nou o grămadă de chestii de-astea, îi mărturisesc cu tristețe. Serios… uneori am impresia că Millie cea adevărată a fost răpită de extratereștri.

— Crezi că există? Vreau să zic extratereștrii. Ca lumea! Și eu cred! Poate că ne urmăresc chiar în clipa asta și Millie e prizoniera lor și se gândesc pe cine să mai răpească… Ce poate fi mai grozav?

— Glumeam, Alfie, îl temperez eu și dintr-odată îi piere tot cheful.

— Știam, minte cu seninătate, sărind de pe sanie și trăgând-o în sus pe pârtie. Oricum… Millie nu mă interesează! Voiam să vorbim despre petrecere. Ar fi nevoie de ceva mult mai drastic decât o răpire a extratereștrilor, ca să mă împiedice să particip! Stai să vezi cum o să vin îmbrăcat. Am făcut rost de un frac super vintage! A fost al tatei, dar e foarte cool, victorian sau așa ceva. Oare mi-ar trebui și o pălărie sau chiar un joben?

— Un joben, fără discuție, îi spun târându-mă în urma lui pe coastă în sus.

— Așa mă gândeam și eu. Dar nu am. Cred că va trebui să mă mulțumesc doar cu o căciulă.

— Nasol.

— Dacă Summer n-o să mă remarce îmbrăcat în frac, n-o să mă mai remarce niciodată. Am un presentiment pozitiv în legătură cu petrecerea asta, Skye. Lucrurile se vor schimba în bine. O să-i demonstrez doamnei Lee că s-a înșelat — nu văd de ce viața mea amoroasă ar trebui să fie complicată. M-am hotărât să schimb tactica. Gata cu felicitările și cu darurile secrete. E timpul să iau taurul de coarne.

— Chiar trebuie să urcăm până în vârf? gâfâi eu. Am înghețat bocnă, fără glumă!

— Nu mă asculți, se încruntă el. Petrecerea asta e șansa vieții mele, Skye. E de Valentine’s Day. Nu pot să aștept la nesfârșit ca Summer să-și dea seama că exist. M-am hotărât să-i demonstrez că sunt băiatul perfect pentru ea!

— Alfie, ești sigur că asta vrei să faci?

— Mai mult ca niciodată.

Ajungem, în sfârșit, în vârful pantei și mă prăbușesc pe sanie ca să-mi trag sufletul.

— M-am tot întrebat, bate el câmpii în continuare. De ce i-au pus numele Summer (dacă s-a născut în februarie? N-are niciun sens!

— Ba are într-un fel. Pe vremea aia, mami și tati erau tineri și îndrăgostiți, iar când Honey era bebeluș au petrecut o vacanță de vară pe o insulă din Scoția, numită Skye. Nouă luni mai târziu, am apărut noi… așa că ne-au numit Summer și Skye.

— Tare, zice el. Ce poveste frumoasă! Mai am o întrebare. Ce înseamnă pentru Summer

băiatul perfect? Ce caută ea la un iubit? Care e genul ei de tip?

Ridic din umeri.

— Summer nu vrea un iubit. E așa de prinsă cu baletul, încât n-are timp de nimic altceva. Baletul e visul ei cel mai important și crede-mă, nu-i lasă loc pentru o relație.

— Arată super în tutu, rânjește el. Am fotografia ei din revista de duminică lipită pe perete în dormitor.

— Prea multe informații. Serios, dacă vrei să-i atragi atenția, cred c-ar trebui să iei lecții de balet și să-ți cumperi niște colanți.

— N-ai să vezi, zice el înțepat. Nu, m-am hotărât. O să încetez să mă învârt în jurul cozii și-o să abordez lucrurile pe față. O să-i cer o întânire.

— Alfie…

— Sunt nevoit, Skye. Ce poate să-mi facă? Să accepte ori să refuze. N-am nimic de pierdut, nu?

— Da, probabil… Alfie, cred că mi-au degerat degetele de la picioare. Parcă promiseseși o ciocolată caldă.

— Săniuș întâi, ciocolată după. Unde ți-e simțul aventurii? La noi ninge atât de rar. Trebuie să profităm.

— Am profitat destul. Am făcut un om de zăpadă, m-am bătut cu bulgări și am venit să mă întâlnesc cu tine. Dar acum am degerat și mai am o grămadă de mers până acasă. Și oricum nu cred că m-am mai dat vreodată cu sania. Mi-a ajuns atâta zăpadă, serios. Hai s-o lăsăm pe… *Uauuuu*!

Alfie a împins sania și s-a aruncat în spatele meu. Dintr-odată zburăm în jos pe pârtie, alunecând dintr-o parte în alta, cu aproape optzeci de km pe oră. Încerc să mă ghemuiesc, rezemându-mă de Alfie, care conduce sania cu picioarele atingând zăpada.

— Ține-te bine! îmi zbiară în ureche.

Încep să țip și el râde de mine, apoi dintr-odată realizez că am ajuns jos, dar alunecăm în continuare în viteză și când zbier la el, întrebându-l unde sunt frânele, nu face decât să tragă de coardă și să frâneze cu picioarele proptite în zăpadă.

Mă doare tot corpul și n-am mai fost în viața mea atât de înghețată. Pălăria mi-a sărit de pe cap undeva pe drum și îmi simt părul acoperit cu ace de gheață. Am zăpadă și pe gene, și în nas, mi-a intrat și sub guler, în șosete și în mănuși. Îmi vine să plâng, dar presimt că lacrimile vor îngheța înainte de a avea vreo șansă să se scurgă.

Alfie mă întoarce spre el și se uită la mine cu o expresie îngrijorată.

— Skye? mă strigă în șoaptă. Skye, zi ceva!

— Ai încurcat-o, scrâșnesc eu din dinți, scuipând zăpadă în jur.

Respiră ușurat. Mă ridică și eu mă-mpleticesc pe lângă el, cu dinții clănțănind de frig.

— Îmi pare rău, chiar îmi PARE. Am mers prea repede. Dar, uite, suntem întregi!

— S-ar putea să nu mai fii, când o să te prind, îl ameninț printre clănțănituri.

Îmi găsește pălăria, o golește de zăpadă, mi-o îndeasă în cap și-mi așază cu grijă o buclă înghețată după ureche. Îi simt degetele surprinzător de moi și de calde mângâindu-mi fața și, când îmi caută ochii, rămânem un moment privindu-ne intens.

Băiatul ăsta are cei mai frumoși ochi căprui pe care i-am văzut până acum. Cine-ar fi crezut?

Își mișcă ușor buzele, ca și când ar vrea să spună ceva, apoi se răzgândește și se încruntă, părând confuz. Inima începe să-mi bată mai tare și realizez că degetele lui îmi încălzesc încă obrazul, dându-mi un sentiment destul de ciudat, dar nu neplăcut.

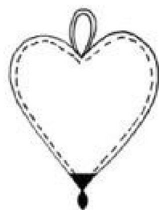
Apoi îmi vine în minte Finch, băiatul care trăiește doar în visele mele și care îmi face inima să bată mai tare decât ar putea vreodată Alfie. Mă dau un pas înapoi și el își ia mâna, nedumerit parcă, începând să-și scuture zăpada de pe pantaloni și haină. Magia a dispărut.

Clipesc.

Să te îndrăgostești de o fată ce are o geamănă identică trebuie să fie destul de ciudat. Chiar complicat, vorba doamnei Lee.

De un lucru sunt totuși sigură. Zilele când eram vioara a doua s-au sfârșit și n-o să mă mulțumesc să fiu opțiunea de rezervă în inima unui băiat. Poate că par nebună, dar un băiat din vis e de preferat unei alegeri greșite din realitate.

30

Întotdeauna am crezut că e grozav să-ți sărbătorești ziua de naștere de Sfântul Valentin, dar acum îmi dau seama că am privit lucrurile cu superficialitate. Nu am stat să mă gândesc cum va fi când eu și Summer vom fi adolescente și cât de tare mă va durea că ea a primit trei felicitări și eu niciuna.

— Trei! exclamă, roșind de plăcere. Uau!

— Super! o felicit în silă. Impresionant!

— O, cred că e una și pentru tine! Uite!

Deschid plicul de un albastru-pal, însuflețită de speranță, dar nu e decât o felicitare pentru ziua de naștere, de la Lucy, verișoara mamei, care ne trimite întotdeauna câte o felicitare separată, chiar dacă majoritatea cunoscuților ne scriu una singură.

Mă prăbușesc. Oare va fi la fel în fiecare an, de acum înainte? O să ajung să-mi urăsc aniversarea?

Până acum, n-am mai primit felicitări de Sfântul Valentin, asta dacă nu iau în considerare prăjiturile cu gem în formă de inimă de la mami sau o *Love Hearts,* pe care mi-a dat-o Alfie în clasa a treia și pe care am refuzat-o cu un *Crazy*. De altfel, dacă stau bine să mă gândesc, i-a dat lui Summer restul pachetului.

Faptul că nu primeam nimic de Valentine nu mă deranja înainte. Dar acum, când Summer și le admiră vrăjită pe ale ei, e altceva. Știam că va primi una de la Alfie, dar trei… sunt cam greu de digerat. Asta înseamnă că trei băieți o plac pe sora mea, iar pe mine niciunul. Greu de tot!

Doar arătăm la fel. Și-atunci ce-o face pe ea atât de specială? Băieții se îndrăgostesc de ea, adulții sunt vrăjiți, prietenii gravitează în jurul ei ca insectele în jurul luminii. Nici măcar nu-i pot condamna. Summer s-a născut pentru a fi în centrul atenției. Eu, în schimb, par destinată să rămân în umbră.

— Pot să-ți dau ție una dintre felicitări, îmi spune ea veselă și dintr-odată trebuie să fac un efort ca să-mi ascund lacrimile, chiar dacă e dimineața zilei noastre de naștere și ne așteaptă o petrecere grozavă. Ar trebui să fiu cea mai fericită fată din lume.

În realitate însă, eu nici măcar nu mi-am dorit o petrecere, oricum nu una cu felicitări de Valentine primite de milă de la Summer. Mi se strânge stomacul de umilință. Mușc dintr-o prăjitură cu gem în formă de inimă, dar are gust de rumeguș. Summer împinge farfuria ei, neatinsă, deoparte.

— Nici ție nu ți-e foame? întreabă mami. Haideți, sărbătoritelor, le-am făcut special pentru voi!

— Nu pot, zice Summer. Sunt prea emoționată ca să mănânc!

— Și eu la fel, o imit, dar nu de emoție, ci de groază.

Mă chinui să zâmbesc larg și luminos, ca să ascund tristețea și părerea de rău care mă

macină. Chiar nu știu ce am. Ar trebui să fiu fericită pentru Summer, nu invidioasă. Singura felicitare pe care mi-aș dori-o cu adevărat ar fi de la Finch, băiatul cu păr negru ondulat și cu un zâmbet care-mi face inima să-mi sară din piept… chestie irealizabilă, bineînțeles.

Deschidem cadourile. Un colaj de douăsprezece imagini cu mine și Summer, prins pe o tablă de plută, fiecare imagine de la o altă aniversare, de la cea de anul trecut, când am împlinit doisprezece ani, până la cele de când eram de-o șchioapă. Douăsprezece fotografii cu noi două, râzând, ținându-ne de mână și un spațiu liber pentru încă una, cea de azi.

— Superb! zâmbește Summer cu gura până la urechi. Ce drăguț!

Doar că imaginile cu cât eram de fericite în trecut nu fac decât să sublinieze cât ne-am schimbat.

În fotografia de la zece ani suntem una lângă alta, dar Summer stă în plin soare, pe când eu rămân în umbră. În următoarea, pare că ne ținem de mână, dar când mă uit mai atent se observă că ea mă ține strâns, ca și cum aș avea intenția să fug. Acum un an de-abia ne mai atingeam.

Îmi vine iar să plâng, dar îmi șterg repede lacrimile, ca să nu mă vadă cineva.

Următorul cadou: telefoane mobile, unul roz pentru Summer și unul albastru pentru mine; apoi o rochiță mini cu dantelă, în stilul anilor ’20 pentru ea și una puțin mai lungă, pentru mine.

— A fost ideea lui Summer. Ea le-a ales, zice mami sperând să-mi placă. Amândouă am fost de acord că are un look realmente vintage. Îți place, Skye?

— E drăguță, spun eu adevărul. Mulțumesc!

Dar o mică și răutăcioasă parte din mine crede că Summer a ales-o în așa fel încât să arătăm chiar ca niște gemene în rochiile croite aproape la fel și ca să nu pot îmbrăca una dintre cele de catifea ale Clarei. Nu vreau o rochie nouă, așa cum nu mi-am dorit nicio petrecere… și iată-mă procopsită cu amândouă, neputând să mă plâng fără să par nerecunoscătoare.

Bunica noastră ne-a trimis din nou talismane pentru brățările primite în iarnă, două inimi de argint, cu referire la Valentine’s Day.

Un colaj foto, mobile la fel, talismane identice, rochii asemănătoare… În trecut, mi se părea drăguț. Zilele astea nu pare decât o altă modalitate de a sugera că lumea uită că suntem două persoane diferite și că eu nu sunt decât o copie palidă a fermecătoarei mele surori.

— Încă ceva, zice Paddy, întinzându-ne câte o cutiuță împachetată și legată cu fundă. Făceam niște experimente și mi-au venit vreo două idei de trufe, speciale, ca pentru voi…

Cutia mea are un sertăraș secret cu trufe de ciocolată cu lapte, în formă de inimă, cu glazură de zahăr ca fulgii de nea. Mușc dintr-una. Gust dulce și mângâietor de bezea amestecată cu vanilie și zahăr și consistență aromată. Dintr-odată, sentimentul apăsător de tristețe de mai înainte nu mai pare atât de persistent.

— Paddy, e extraordinară, îi spun cu sinceritate. Serios. E cel mai grozav lucru pe care l-am gustat vreodată. Bezelele sunt preferatele mele, normal, dar asta… asta e ceva deosebit!

— E o rețetă proprie. Bezelele erau făcute pe vremuri din rădăcină de nalbă îndulcită cu miere și apă de trandafiri — una dintre cele mai vechi rețete de dulciuri, știai? Am tot încercat rețete vechi. Cu rădăcină de nalbă și apă de trandafiri e cu totul altceva, nu?

— O aromă uimitoare de trufe! zâmbesc eu larg.

— Am numit-o *Marshmallow Skye* în onoarea ta, iar cealaltă e *Summer’s Dream*, cu căpșune, fructele preferate ale lui Summer, după câte am înțeles…

— Pot să gust și din ale tale? o rog și Summer îmi oferă o bomboană de ciocolată albă, în formă de inimă cu picățele roșii, având în mijloc imagini de vis din căpșune și frișcă. O, dar și asta e nemaipomenită!

— Mulțumesc Paddy, îi zice și Summer. Îmi plac foarte mult, dar le păstrez pentru mai

târziu! Acum sunt prea emoționată să pot mânca!

Mai târziu, Paddy ne conduce cu mașina la sala de festivități.

— Toți de-abia așteaptă petrecerea! zice Summer. Am primit mesaje toată dimineața. N-am idee cum am supraviețuit până acum fără mobil!

— Minunat! mormăi eu apatic.

Îmi petrec toată după-amiaza cu Paddy, Cherry și Summer la sală, agățând stegulețe în formă de inimă, confecționate de noi, metri întregi de luminițe colorate și bannere cu *La mulți ani*, pictate de mână. Pe când Summer strălucește de bucurie, eu de-abia reușesc să-mi compun o față cât de cât zâmbitoare. Mă simt înceată, greoaie și stângace.

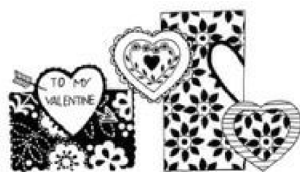
Mami sosește și ea cu mâncarea și așezăm împreună platourile pline de brioșe cu bezea, preferatele mele, și un munte de trufe învelite în glazură pufoasă de zahăr. Mai avem tăvi cu minipizza în formă de inimă, rulouri cu cârnați, așteptând să fie încălzite în bucătăria sălii de festivități, boluri cu rondele de cartofi prăjiți și sosuri și, în sfârșit, cel mai frumos tort de ciocolată în formă de inimă pe care l-am văzut vreodată. Paddy pregătește băuturile, iar Shay a apărut ca să testeze echipamentele de sunet și să pună la punct repertoriul.

Chiar și eu sunt nevoită să zâmbesc, pe măsură ce sala se însuflețește, strălucind din ce în ce mai tare în lumina ornamentelor cu luminițe, odată cu înserarea. Și toate bunătățile așezate ca în reviste, muzica ce ne învăluie, pe când punem la punct ultimele detalii.

— Acum mă crezi c-o să fie supercool? mă întrebă Summer.

Sunt aproape convinsă că are dreptate.

31

Summer poartă rochia nouă, părul prins în creștet și răsucit în inelușe, o panglică roz în stilul anilor ’20 și agrafa de la Alfie. Arată magnific. Eu am îmbrăcat rochia flapper de catifea verde, peste furoul de dantelă albă și, în ciuda faptului că îmi strâng în jurul corpului mantoul verde-smarald, nu reușesc să mă încălzesc.

— Skye! exclamă Summer când mă vede. Am crezut… mi-aș fi dorit să arătăm la fel!

— Oricum arătăm la fel, indiferent ce-am purta, o liniștesc cu un ton conciliant. Îmi place rochia nouă, Summer, dar hotărâsem deja cu ce să mă îmbrac. Nu vreau să arătăm a țânci în haine identice și, în plus, am înghețat — aș fi tremurat toată noaptea dacă aș fi îmbrăcat-o. Rămâne pe altă dată, promit!

— Dar chiar rochia verde, declară ea. Și mantoul. Toate hainele alea din visul pe care ți l-am povestit. Mai bine zis din coșmarul acela. Știai bine ce sentimente îmi trezesc.

— Aici nu e vorba de tine, Summer, șoptesc. E și aniversarea mea. Sper că am voie să port ce-mi place, nu?

Își mușcă buzele. Chiar și Paddy și mami se simt nemulțumiți că nu port rochia cadou, dar n-o spun. Ne înghesuim în mașina lui Paddy.

— Doamne, ce frig e! șoptesc, în timp ce el conduce atent, pe deal în jos. E o nouă Epocă de Gheață sau ce?

— O să ningă din nou, se bucură Coco. Ce BINE!

Sala de petrecere strălucește în întuneric și muzica ne întâmpină pe când coborâm din mașină. Pe mânecă mi se așază un fulg de zăpadă perfect conturat, apoi încă unul, și apoi cerul de cerneală neagră începe să cearnă peste noi o ninsoare abundentă, cu fulgi mici și deși, ca niște pene moi scuturate dintr-o pernă.

— E minunat! șoptesc eu emoționată și mi-aș dori să pot rămîne aici în întuneric, înconjurată de magia zăpezii.

Paddy se grăbește să intre înaintea noastră și, dintr-odată, muzica se oprește și luminile se sting. Coco izbucnește în râs.

— O să facă precum la petrecerile-surpriză, ne avertizează ea. De parcă n-ați ști despre ce e vorba!

Summer intră, iar Coco și Cherry mă târăsc pe urmele ei, ca și cum aș fi gata s-o iau la fugă dacă nu m-ar ține. Înăuntru e întuneric și liniște deplină. Reușesc totuși să disting siluetele invitaților, șoapte ferite, mișcare și râsete înăbușite.

Apoi stația explodează într-un *Mulți ani trăiască* sonor, luminile se aprind și toată lumea cântă și zbiară, iar noi, sărbătoritele, suntem împinse în mijlocul mulțimii, printre trombe de artificii și îmbrățișări.

Shay a pus la punct un repertoriu perfect, un mixaj de muzică dance și chestii retro, care înveselește pe toată lumea. Ringul de dans e plin și invitații au făcut efortul de a respecta tema Vintage Valentine a petrecerii, chiar dacă doar printr-o pălărie de fetru, în cazul

băieților, sau o coroniță de flori în părul fetelor.

Cherry stă cu noii ei prieteni de la liceu, Coco cu gașca ei de trăsniți, iar Honey întoarce toate capetele într-o rochie combinezon din satin albastru, având pe cap bandana cu pene din cufărul Clarei. Pe urmele ei, un nătărău de băiat serios și scorțos, o versiune a lui Clark Kent, dar fără umeri largi și față masculină.

— E noul ei iubit, îmi spune mami, făcând ochii mari. Anthony. O meditează la matematică și la științe! Se pare că începe să se dea pe brazdă…

Cherry completează tabloul povestindu-ne că Anthony e în clasa a zecea, e foarte deștept, tocilar și un fel de geniu al computerelor.

— Nu e chiar genul ei de tip, îmi dau eu cu părerea.

— Poate că încearcă să se schimbe, o apără Cherry.

Sau poate nu. Poate că l-a târât pe Anthony la petrecere ca să ne facă să credem că încearcă să se schimbe. Mai târziu, îl văd discutând cu mami despre notițe luate la cursuri și despre diferite metode de studiu, în timp ce, în colțul celălalt al sălii, Honey, ca o regină înconjurată de o multime de tipi de liceu, bea cidru direct din sticlă.

Millie, în rochia ei care vrea să imite stilul anilor ’60, cu pleoapele grele de sclipici și gene false, mă târăște pe ringul de dans la fiecare melodie, țuguindu-și buzele și fluturând din gene spre toți băieții din jur.

— E nemaipomenit, îmi zbiară în ureche, încercând să acopere muzica.

E într-adevăr nemaipomenit, dar pe mine începe să mă doară capul de la bubuitul basului și mă simt cuprinsă de fierbințeală, extenuată și înțepenită de atâta dans.

— Trebuie să beau ceva, îi spun lui Millie și mă stecor prin mulțime.

Alfie mă înșfacă de cot, luminos și plin de speranțe în fracul lui vintage. Nici nu l-ai recunoaște în băiatul acesta pe clovnul enervant, cu părul vâlvoi de acum câteva luni. Dacă sora mea l-ar privi mai atent, ar putea să realizeze că e chiar drăguț. Din păcate, nu cred că Alfie Anderson intră în sfera ei de preocupări.

E în mijlocul ringului, înconjurată de o mulțime de băieți și fete, cu părul ei blond fluturând ca o aureolă în timp ce se mișcă în ritmul muzicii. N-am văzut-o niciodată arătând atât de fericită.

— Merg să-mi iau ceva de băut, zbier spre Alfie și el zâmbește larg și mă urmează prin înghesuială către masa cu băuturi, de unde ia două pahare cu limonadă.

— Mersi, îi spun. Nu mă simt prea bine… mi-e așa de cald… și sete.

Mă conduce spre ușă și evadăm din înghesuială și vacarm în lumea albă, perfectă de afară. Ninsoarea ce cade lin estompează toate zgomotele și acoperă până și ultimele pete cenușii de noroi, îmbrăcând mașinile din parcare în haine albe, pufoase.

Îmi ridic capul, încercând să prind fulgii cu limba.

— Te simți mai bine? mă-ntreabă Alfie.

— Îhî… era așa de cald înăuntru. Parcă am capul umplut cu câlți și lovit apoi cu o bâtă de baseball.

— Eu cred că ești bolnavă, se încruntă el și-mi pune o mână pe obraz și o ține acolo preocupat, în timp ce eu observ ce plăcută e atingerea degetelor lui pe pielea mea fierbinte.

— Arzi toată, exclamă apoi. Nu-ți amintești de epidemia de gripă? Cred c-ar trebui să-i spunem mamei tale.

— N-am nimic, e doar din cauza dansului, îl contrazic eu. Iau apoi o mână de zăpadă și mi-o pun pe față. În timp ce se topește, îmi simt întreg corpul străbătut de frisoane.

— Ești sigură?

— Da.

— Bine. Să știi că m-am hotărât. O s-o invit pe Summer la dans și apoi o să-i cer o întâlnire. Urează-mi baftă.

— Baftă, Alfie!

Își trece o mână prin păr, își așază smochingul și-și îndreaptă umerii.

— Deci… cum arăt?

— Dă-i bice!

Îl urmez înăuntru, privindu-l cum merge de-a lungul ringului de dans, cu bărbia ridicată, plin de hotărâre. Apoi brusc îi cad umerii, îi văd fața confuză în dansul luminilor intermitente și privirea fixă.

Summer dansează la sentiment cu Aaron Jones, cu mâinile agățate tandru de gâtul lui și cu capul lăsat pe umăr. Fața lui Aaron strălucește de încântare, ca și cum ar fi câștigat la loterie, și chiar sub ochii mei o lipește mai strâns de el, cufundându-și fața extaziată în părul ei.

Un fior de durere pură mă străbate din cap până-n picioare. Mi-ar plăcea și mie să dansez lipită de un băiat, să-i simt brațele învăluindu-mă, fața adulmecându-mi părul, dar numai dacă ar fi vorba despre Finch. Treabă absolut imposibilă.

Ar trebui să fiu fericită pentru sora mea. Chiar ar trebui. În schimb, mă simt tristă, nesemnificativă, nebăgată în seamă, umbra palidă a surorii mele gemene.

Oare ce-o fi în sufletul lui Alfie?

Dar când mă întorc nu-l mai zăresc.

Mă îndepărtez de ringul de dans, arunc paharul, iau o farfurie și-mi fac loc spre masa cu mâncare.

— Te simți bine, Skye? strigă mami ca să acopere muzica. Te distrezi?

— Grozav! îi răspund în timp ce mușc dintr-un rulou. Are gust de carton, iar cartofii prăjiți îmi alunecă pe gât ca sticla pisată. Aș vrea să fiu oriunde altundeva, numai aici nu.

Summer îmi reproșa că sunt obsedată de trecut, că trăiesc în vis. Poate avea dreptate. Îmi place lumea aceea din vis mult mai mult decât realitatea. Trecutul e un tărâm al umbrelor, întunecat, plăcut și dulce ca aroma bezelelor. E așa de ușor să te ascunzi. Acum nu fac decât să stau deoparte la o petrecere de la care mi-aș dori atât de mult să evadez.

— De necrezut, urlă Coco în urechea mea, câteva minute mai târziu. Vreau să zic, este cam vulgar. Și credeam că te place pe tine!

— Cine? mă încrunt eu.

— Știi tu, încearcă ea să acopere vacarmul. Alfie. Și Millie. Sărutându-se. Serios, cum pot să-ți facă așa ceva?

Privesc în direcția indicată de Coco și descopăr că harul meu de pețitoare a dat roade până la urmă. Millie l-a înlănțuit pe Alfie pe viață și pe moarte și-l devorează fără drept de apel.

— Te simți bine, Skye? Arăți cam dărâmată…

— Sunt bine, îi răspund, dar sora mea mai mică are dreptate. Mă simt amețită, gata să mă prăbușesc și pe punctul de a izbucni în plâns. Ar trebui să mă bucur pentru cei doi, dar nu — mă simt mai pierdută și mai singură ca niciodată.

Summer se îndreaptă spre mine prin mulțime, cu un Aaron extaziat pe urmele ei.

— Hei! strigă ea. I-ai văzut pe Millie și Alfie? Se pare că ți-ai ratat șansa! Arată bine împreună, nu? Chiar dacă Alfie nu e chiar cool. Și Millie, ce-i cu machiajul ăla? Doar nu și-a pus gene false! Par niște păianjeni atârnați peste ochi!

Închid ochii și sala începe să se învârtă în jurul meu.

Sentimentul loialității față de Alfie și Millie câștigă în inima mea și fac uitate cele câteva luni în care ea m-a rănit și mi-a provocat nedumerire și confuzie. În câteva fraze care denotă superficialitate, Summer i-a făcut praf pe cei mai buni prieteni ai mei. Pe Alfie, băiatul care o iubește la nebunie, și pe Millie, care o adoră. Pe cei doi prieteni la care țin, în ciuda defectelor lor și care pentru geamăna mea au fost mereu aproape invizibili.

Mă reped să-i răspund, să-i spun că nu toată lumea poate fi la fel de cool ca ea, că nu toată

lumea poate fi star, dar a plecat deja, cu Aaron de lesă.

Mă întreb dacă Alfie n-a avut cumva dreptate și sunt realmente bolnavă, nu dărâmată de furie și de dorința de a-mi plânge de milă. Îmi fac cu greu loc printre dansatori, îndreptându-mă spre ușă și când o zăresc pe Summer hrănindu-l pe Aaron cu pizza în formă de inimă, mă simt și mai rău.

Nu mai vreau aici. Vreau într-o lume cu soare strălucitor, unde aerul miroase a lemn de foc și un băiat cu ochi surâzători îmi pune flori sălbatice în păr și apoi mă învârte și mă învârte în umbra copacilor, până când rămânem amândoi fără răsuflare.

Și dintr-odată, îl văd… prin mulțime: o figură cunoscută, în pragul ușii, un băiat bronzat, cu păr negru căzând în valuri pe umeri și un zâmbet care adună în mod miraculos toate cioburile inimii mele frânte și o face ca nouă.

Finch.

32

Înaintez prin mulțime cu mintea golită, incapabilă să gândesc prin ce minune a apărut aici, năpădită doar de o fericire ireală. Îi zăresc încă o dată fața, înainte să se întoarcă și să iasă.

Când reușesc că ajung afară, nu-l mai găsesc și-mi vine să plâng și să urlu. Apoi observ o siluetă singuratică în întuneric, făcându-și drum prin zăpadă și atunci intru și-mi înșfac mantoul, pentru că mi se pare că înțeleg. Căldura și vacarmul, mulțimea de copii nu pot fi locul potrivit pentru prima mea întâlnire cu Finch. În vis se întâmpla altfel.

Îmi strâng mai bine haina verde-smarald în jurul corpului, în timp ce mă grăbesc pe urmele lui, alunecând prin zăpadă. Urmăresc silueta străvezie pe drumul care duce la ieșirea din sat urcând dealul spre pădure. Mă încrunt pentru că nu-i deslușesc urmele. Asta înseamnă că ninsoarea e mai abundentă decât credeam.

Când îl văd sărind gardul și intrând în pădure, mă hotărăsc să-l urmez, în ciuda mâinilor care-mi tremură. Pe când mă grăbesc prin zăpada alunecoasă de sub copaci, picioarele îmi fug într-o parte și cad.

Nici măcar nu-mi pasă. Răceala zăpezii mi se pare un balsam pe pielea înfiebântată.

Mă chinui să merg șchiopătând pe deal în sus, făcându-mi loc printre arbuștii deși și încâlciți, cu ramurile aplecate din cauza greutății albe și reci. Nu-l mai zăresc, dar merg înainte, cu pantofii plini de zăpadă, picioarele înghetațe, respirația șuierătoare, brațele încercând să îndepărteze crengile care mă zgârie.

Apoi, prea târziu, realizez că sunt singură în pădure, în întuneric, și că băiatul pe care îl urmărisem a dispărut sau poate că nici n-a fost vreo clipă real. Încerc să strig după ajutor, dar nu-mi iese niciun sunet și panica începe să-mi strângă gâtul, când încerc să-mi înghit dezamăgirea.

Tremur necontrolat și, în ciuda fiorilor de gheață care-mi străbat întregul corp, fața mi-e cuprinsă de flăcări.

— Finch? șoptesc și lacrimile încep să-mi curgă ca șiroaie de gheață pe obrazul fierbinte. Sunt bolnavă, capul îmi bubuie, îmi simt membrele dureroase și grele, ca și când aș înota de ore întregi printr-o apă înghețată și încă nu pot zări țărmul. Nu mai pot să merg și chiar dacă sunt conștientă că ar trebui să mă mișc și că n-ar trebui în ruptul capului să fac asta, mă prăbușesc în zăpadă, îmi strâng haina Clarei mai bine în jurul corpului și-mi odihnesc capul pe genunchi.

Undeva în depărtare aud vocea surorii mele gemene strigându-mă. Pentru o clipă mă simt ca și cum aș fi pătruns în coșmarul ei, ca fata aceea care se zbate în apă, chinuindu-se să ia o gură de aer, încercând din răsputeri să se mențină la suprafață… Apoi mă scufund, perdeaua de apă închizându-se deasupra capului meu și las totul în urmă.

Mirosul de nalbă și de fum îmi gâdilă simțurile și ciripitul păsărelelor mă trezește din

somn. Nu pot să-mi dau seama dacă au trecut câteva minute sau ore întregi, dar când deschid ochii, pădurea e verde din nou și chiar dacă știu că nu e posibil, nu-mi pun nicio întrebare. E zi, și febra și durerea au dispărut, iar în mâinile strânse simt atingerea unui smoc de pene calde și moi.

Deschid pumnii și descopăr cu uimire o mică pasăre cu căpșorul gri, aripi maro și pete roz pe piept. Zbaterea ei îmi mângâie palma, mai delicat decât mătasea, e caldă și fragilă, perfect îmblânzită.

O amintire îmi flutură prin minte. *Un cânepar într-o colivie albastră…*

— Ești liberă, îi șoptesc. Amândouă suntem libere acum.

Pasărea clipește, tremură ușor și eu ridic palmele împreunate și zăresc inelul de aur pe degetul mijlociu de la mâna stângă și încep să-i simt greutatea și strălucirea diamantului. Ea își întinde aripile și-și ia zborul, într-o fulgerare de aripi maronii, prin bolta de frunze, plutind spre cer.

O urmăresc până când devine doar o pată pe norii de bezea de deasupra.

Îmi scot inelul de logodnă, îl îndes în fundul buzunarului de la mantou și dintr-odată mă simt ușoară și fericită, asemenea păsării care-și întinsese aripile ca să zboare, în sfârșit, liberă.

Pe măsură ce pasărea se ridică în aer, mă simt și eu zburând, până când iată-mă deasupra pădurii, privind la fata rămasă jos, o fată cu părul de aur cu reflexe arămii, în rochie stilul anilor ’20 și cu flori purpurii de nalbă la ureche. Își dă jos mantoul, amintirea incomodă a unei vieți pe care nu mai vrea s-o accepte, de care nu mai are nevoie. Un pocnet de ramuri frânte, un foșnet de frunze și un băiat cu pielea întunecată se îndreaptă spre ea zâmbind. O ia în brațe și o sărută și undeva în minte îmi încolțește ideea că nu e băiatul din visele mele, ci unul mai în vârstă — un tânăr bărbat. Dar asta nu mai are nicio importanță, deoarece fata din brațele lui nu sunt eu, e Clara. În sfârșit, totul e așa cum trebuie să fie.

— Te iubesc, șoptește o voce și nu reușesc să-mi dau seama dacă răsună din capul meu sau de jos, de pe pământ. Pentru totdeauna, adaugă.

Când mă trezesc din nou, totul a dispărut și eu sunt ghemuită în zăpadă, cu tivul rochiei înghețat și cu genele, buzele și mâinile acoperite de zăpadă.

Încerc cu disperare să mă agăț de amintirea păsării, a băiatului și a inelului din vis, dar îmi scapă printre degete, de parcă n-ar fi existat nicicând. Totuși, ceva îmi spune că trebuie să-mi amintesc. E important. Îmi strecor degetele înghețate în buzunar, dar e gol ca întotdeauna.

Apoi brusc simt o gaură în cusătură. Forțez, mâna îmi alunecă jos în căptușeală și le găsesc.

Un inel și o scrisoare.

Le scot cu greu, clănțănind din dinți și tremurând din toate încheieturile. Încerc să mă concentrez, dar realitatea începe să se estompeze și tot ce mai pot să fac e să le țin strâns în mână. Apoi inima începe să-mi bubuie în piept și ochii mi se închid, chiar dacă aud voci ajungând până la mine, strigându-mă.

33

În cameră e întuneric și uneori, când mă trezesc, lângă mine e doctorul cu stetoscopul lui rece și incomod, alteori e mami, dându-mi medicamente și câte o gură de apă ori ștergându-mi fruntea cu o cârpă umedă. Câteodată e și Summer, dezmierdându-mi părul ud și ținându-mă de mână.

Doctorul vorbește în șoaptă cu mami și Paddy, spunându-le că se chinuie să-mi coboare febra și că, în cazul în care antibioticele nu vor avea efect, trebuie să mă ducă la spital.

— Mi-e frică, zice mami, iar Paddy o sfătuiește să fie tare, pentru mine.

Ceasul ticăie la nesfârșit, mai tare decât bătăile inimii, provocându-mi durere.

Summer a apărut din nou, rugându-mă să mă întorc la ea, spunându-mi că are nevoie de mine, că nu poate trăi fără jumătatea ei.

— Întoarce-te, te rog, îmi șoptește, în timpul nopții, când visele mă trag înapoi, într-un alt timp și loc. Întoarce-te la mine, Skye, te implor!

Dar visul e prea puternic. Când închid ochii, un caleidoscop de imagini îmi invadează mintea, un vârtej de instantanee ale unei vieți pe care n-am trăit-o eu, piese disparate care n-au niciun sens și pe care nu reușesc să le pun cap la cap.

O căruță de țigani cu coviltir, o fată zâmbitoare cu flori sălbatice în păr, un tânăr stând în lumina focului, un bebeluș cu păr cârlionțat, un cal bălțat, cu pete, un câine slăbănog alergând după iepuri, un cânepar zburând către cerul albastru, ciripit de păsări, râsete. Fata din vis își pune brațul pe umerii mei, îmi oferă un ceai fierbinte și dulce, cu gust de bezea și de miere.

— Te ajută să te vindeci, îmi șoptește și eu înghit ascultătoare băutura groasă, chiar dacă îmi simt gâtul străpuns de mii de cuțite.

Altă voce străbătând prin vis.

— Întoarce-te! mă roagă sora mea geamănă. Am nevoie de tine…

În zadar, sunt captivă în vis.

— I-ai găsit inelul, îmi spune Summer, câteva ore sau poate zile mai târziu. Unde? În haină? Și scrisoarea. Ai reușit să dezlegi misterul, Skye, îți amintești?

Încerc să țin ochii deschiși.

— Chiar?

Și Summer începe să-mi citească, dar cuvintele sunt ale Clarei și, pe măsură ce ascult, durerea din piept începe să se potolească și apoi dispare.

Îmi pare rău, Harry, foarte rău, citește ea. *Cândva am crezut că te iubesc, dar eram prea tânără, îndrăgostită mai curând de ideea de iubire. În momentul în care am realizat lucrul acesta, era deja prea târziu. Eram deja prizonieră, asemenea cânepărului în colivia lui, speriată să nu te dezamăgesc… și apoi l-am întâlnit pe Sam. Nu e bogat ca tine, nici nu face parte dintr-o familie bună. E atât de diferit de tine, Harry, ca ziua de noapte. Dar îl iubesc și-mi pare atât de rău pentru tot, deoarece nu există soluție de ieșire din încurcătura pe care am*

creat-o decât rănindu-te pe tine. Și acesta e ultimul lucru pe care mi-l doresc, crede-mă…

Summer îmi mângâie părul.

— Să continui? mă întreabă și eu deschid ochii și dau din cap, iar povestea merge mai departe, ieșind la lumină așa cum ar fi trebuit să se întâmple de atâta vreme.

Tata a aflat despre Sam acum trei luni și l-a alungat împreună cu familia lui, spunându-mi că trebuie să-l uit și să mă mărit cu tine, așa cum fusese plănuit. E de datoria mea, a mai adăugat. Dar odată cu trecerea săptămânilor și apoi a lunilor, mi-am dat seama că nu pot să mă căsătoresc cu tine, Harry. N-aș putea să te înșel. Sam mi-a trimis vorbă și am hotărât să fugim împreună, să ne căsătorim și să-i oferim copilului pe care-l port în pântece un cămin și o familie unită prin iubire. Vezi, nu pot să mă joc cu sentimentele tale. Nu pot să mă mărit cu tine și să-ți cer să crești copilul altui bărbat, chiar dacă asta înseamnă să mă fac de râs, pe mine și familia mea.

Îți las această scrisoare împreună cu inelul de logodnă. Am dat drumul păsării să zboare liberă, ca o pasăre sălbatică ce este. Poate cu timpul vei reuși să mă ierți, ceea ce mă tem că tata și mama nu vor face. Nu te îngrijora pentru mine. Voi fi cu Sam și voi trăi fericită, cu speranța că într-o zi mă vei înțelege.

A ta, mereu sinceră,

Clara Jane Travers

31 mai 1926.

Summer mă strânge de mână.

— Vezi, Skye? Nu e o scrisoare de sinucigașă. Clara nu s-a înecat. A reușit să fugă.

Mă încrunt nedumerită.

— Nu înțeleg… poveștile oamenilor… de ce?

— Ca să păstreze nepătat numele familiei? ridică ea din umeri. Ca să-l scutească pe Harry de crudul adevăr și să se asigure că oamenii din sat nu vor afla nimic despre fata moșierului care a rămas însărcinată în timpul logodnei și a fugit cu șatra de țigani? Au mușamalizat întreaga poveste, i-au ascuns toate lucrurile și au inventat un final tragic și atât de șocant, încât nimeni nu a îndrăznit niciodată să-l pună la îndoială. Așa era pe vremea aceea, Skye.

Ochii mi se umplu de lacrimi și Summer mi le șterge cu blândețe.

— Ai fost așa de pierdută în ultimele luni, șoptește. Într-un fel de vis. N-aș fi crezut niciodată că pot fi atât de geloasă pe un cufăr cu rochii de catifea! Și-acum toate astea… e înfricoșător! Parcă ar fi fost totul menit să se întâmple, ca tu și nimeni altcineva să găsești scrisoarea, pentru ca adevărul să iasă la lumină…

— Da, a fost menit, îi zic moale. Acum sunt sigură.

— Poate. Dar ne-ai tras tuturor o sperietură soră cu moartea. Toate zilele astea… și chiar și înainte. Nu înțeleg de ce… dar am știut tot timpul că o să se întâmple ceva rău.

— Dar nu s-a întâmplat, îi atrag atenția. Sunt bine, avem și scrisoarea și am aflat adevărul… nu mai ai de ce să te temi. Nu pot să cred că răspunsul a fost tot timpul la îndemâna mea — ascuns în haina pe care o urai atât de mult.

Reușesc să încropesc un zâmbet palid și nu pot să nu mă întreb în ce măsură conflictul între mine și Summer a fost cauzat de toată povestea asta, de încercarea ei de a mă proteja? Cu cât încerca mai tare, cu atât mă îndepărtam de ea și secretele se strecurau otrăvite între noi, despărțindu-ne din ce în ce mai mult.

— Ești mai puternică decât mine, Skye, întotdeauna ai fost, îmi mărturisește ea. Am atâta nevoie de tine. Știi, nu?

Mă gândesc la colajul cu fotografii de la aniversările noastre, la lumină și întuneric, la soare și umbre, la mine gata s-o iau la fugă, la ea ținându-mă strâns. Mi se părea că mă trage înapoi, dar acum văd că probabil are dreptate și că o făcea doar pentru că avea nevoie de mine.

— Și eu am nevoie de tine, îi șoptesc. Dar vezi tu… trebuie să încercăm să trăim experiențe pe cont propriu. Întotdeauna o să avem nevoie una de alta, dar uneori o să dorim și liberate.

— Am fost așa de idioată. Te-am enervat. Cu egoismul meu. Am fost geloasă… pe apropierea ta de Cherry, de Alfie. Pe felul în care poți să-i ții piept lui Honey și poți să-i străpungi armura, în timp ce eu încerc să n-o supăr. Lucrurile se schimbă însă, nu? Și noi ne schimbăm odată cu ele. Obișnuiam să facem totul împreună, să gândim la fel, să simțim…

— Oare? Poate că odinioară… cu mult timp în urmă. Dar de-o vreme n-a mai fost chiar așa.

Summer își trece o mână prin părul lung și auriu.

— O, Doamne… Îmi pare rău, Skye. Am comis-o rău, nu?

— E valabil pentru amândouă, o liniștesc. Dar știi ce? Nu e nimic ireparabil. Să te schimbi nu e neapărat ceva rău.

Avem multe lucruri de pus la punct. Trebuie să vorbim, să fim sincere una cu alta, mai mult ca niciodată, ca să nu mai rămână niciun secret, nicio minciună între noi. Mă gândesc la lumea mea de vis cu aromă de bezele și la aversiunea lui Summer pentru orice chestie dulce și lipicioasă.

— Deci nu crezi că sunt anostă, plictisitoare și bună de nimic? o întreb și ea face ochii mari ca și cum aș fi înnebunit.

— Anostă? mă imită. Plictisitoare? Glumești, Skye? Crede-mă că ești cea mai puțin „bună de nimic“ persoană pe care o cunosc! Ești atât de cool și plină de fantezie, și blândă, și dulce, și drăguță…

Temerile încep să-mi dispară. Acum sunt convinsă că vom reuși. În următoarele săptămâni sau luni, vom putea să stăm alături fără ca una dintre noi să rămână în umbră ori să se simtă a cincea roată de la căruță. Va trebui să ne străduim amândouă să lăsăm de la noi, să îndepărtăm micile gelozii, să ne deschidem aripile, să învățăm să avem încredere una în alta. Sunt sigură că în final ne va ieși.

Summer nu e perfectă, dar nu am nevoie de o imagine a perfecțiunii. Am nevoie doar de ea, de sora mea, de dragostea ei.

Se strecoară lângă mine în pat, mâna ei rece îmbrățișându-mă strâns, așa cum făcea pe vremuri.

— Hai să nu mai facem așa ceva niciodată, îi șoptesc. Ține-mă de mână.

— O fac de când mă știu, Skye, zice ea blând în întuneric. Chiar dacă îți dai seama ori nu. Și o s-o fac mereu.

Închid ochii și de data asta nimeni nu dă buzna în vis, ca să mă chinuie.

Febra cedează și doctorul e de părere că sunt destul de bine pentru a primi vizite. Cherry îmi aduce ceai de iasomie într-o căniță de porțelan, iar Coco o ridică pe Humbug să mă vadă și-mi cântă o nesfârșită compoziție proprie la vioară, care aproape mă face să-mi doresc să fiu încă ghemuită în zăpadă. Honey mă pictează în culori de apă, palidă, ca o cerșetoare, cu cearcăne adânci la ochi.

Millie apare cu flori și reproșuri.

— Ne-ai tras o sperietură de moarte, Skye. Când ne-am dat seama că nu ești la petrecere, toată lumea a luat-o razna. Ce naiba te-a apucat?

— Cred că deliram de febră.

— Dacă Summer nu te-ar fi găsit zăcând în zăpadă…

— Știu, știu. Dar m-a găsit.

Conversația de mai devreme cu Summer mă inspiră să fiu sinceră și cu ea.

— Millie, încep cu grijă. Suntem cele mai bune prietene de foarte mult timp, nu?

— De secole. De când mă știu.

— Și… crezi că o să fim și de-acum încolo? Pentru că uneori simt că ne îndepărtăm și chiar dacă sunt conștientă că toată lumea se schimbă în timp, totuși… mi se pare că e ceva în neregulă și nu-mi place deloc.

— Eu nu mă prea descurc cu treaba asta cu adolescența, îmi spune cu o voce stinsă și când mă uit la ea are obrajii roșii de jenă și ochii încețoșați de lacrimi.

— Ce vrei să spui?

Își mușcă buzele.

— Doar că… Nu mă prea descurc cu toată treaba asta, repetă ea. Nu mi-a trecut prin cap că vreun băiat mă va plăcea vreodată, până la Alfie. Nici nu-mi vine încă să cred, pe bune. Băieții nu mă observă niciodată și nu sunt sigură niciodată dacă treaba cu moda îmi iese ori nu. Pentru tine totul e așa de ușor, Skye. Eu nu sunt ca tine. Sunt doar obișnuită. Pe când tu… pe tine te observă toată lumea, pentru că ești drăguță, prietenoasă, caldă și te îmbraci în toate chestiile alea vintage și chiar dacă uneori te necăjesc, adevărul e că întotdeauna arăți de milioane și mă faci îngrozitor de geloasă. Îți amintești că anul trecut am încercat să împrumut câteva lucruri de la tine? Arătam ca la parada hainelor de proastă calitate.

— O, Millie. Credeam că te-ai plictisit de mine. Că o să te pierd.

— Și eu am crezut la fel despre tine!

— Eram convinsă că mă părăsești pentru Summer!

Millie își lasă umerii în jos.

— Summer e minunată. Mi-ar plăcea o soră ca ea. Dar tu — tu ești prietena mea cea mai bună!

Mă simt așa de ușurată și dintr-odată pasiunile ei nu mă mai deranjează, nici nebuniile, nici cuvintele spuse la nervi, pentru că prietenele își iartă una alteia orice ieșiri.

— Ai dreptate — chiar sunt. Pentru totdeauna. Și reușesc cu chiu, cu vai s-o îmbrățișez.

— Deci… zâmbesc fericită. Ești cu Alfie?

— Poate da, poate nu, se încruntă ea. Ar trebui, nu? După felul în care s-a purtat la petrecere. Cred că ne potrivim de minune!

— Sigur că da. V-o doresc din tot sufletul.

Alfie apare și el la puțin timp după plecarea lui Millie, cu o pungă de bezele pe jumătate mâncate.

— N-am vrut, se scuză vinovat. Voiam doar să le gust, dar nu m-am putut abține.

Cred că tot ce contează e că spune adevărul.

— Am auzit că ai o nouă iubită, îl tachinez.

— Ai auzit greșit, oftează el. Cine ți-a spus? Millie?

— Hai să zicem că ea așa speră…

Alfie neagă din cap cu vehemență.

— Sunt îndrăgostit de Summer, coboară el vocea și se uită peste umăr, în caz că sora mea e pe undeva prin preajmă. Și eu sunt genul de bărbat al unei singure femei!

— Am observat.

— Millie a sărit pe mine! se disculpă. Jur că n-am avut nicio șansă. E o devoratoare de bărbați!

— Cine-ar fi crezut? râd eu.

Ziua următoare, când sunt declarată oficial pe cale de vindecare, mă vizitează doamna Lee, aducându-mi un plic maro plin de fotografii.

— Îți promisesem că o să caut fotografiile vechi ale mamei, cu țigani peregrini. Apoi am auzit că ești bolnavă și m-am gândit să ți le aduc.

— O, clipesc eu surprinsă. Mulțumesc!

Le răsfiră pe pilota de pe pat, un mozaic de imagini alb-negru din trecut și privindu-le inima începe să-mi bată mai tare. N-am mai văzut niciodată genul ăsta de instantanee.

Oamenii pe care îi evocă sunt probabil morți de mult… și totuși mi se par atât de familiari.

O tânără cu flori de nalbă în păr, un bărbat cu piele întunecată și față încrețită în zâmbet, un prunc cu păr negru cârlionțat… un grup de copii cu genunchi plini de noroi, în haine de duminică, rulote, cai bălțați, focuri de tabără. Niște instantanee cu o femeie tânără într-o rochie din anii ’50, un cuplu mai în vârstă zâmbind la cameră, așezat pe treptele unei rulote. Exact ca în visele mele.

— Cine sunt toți oamenii aceștia? șoptesc.

— Mama mea, Lin, îmi explică doamna Lee, arătându-mi pruncul cu părul cârlionțat. Și părinții ei. Aici e o poză mai recentă de-a ei, după ce l-a cunoscut pe tata și asta e cu bunicii mei pe treptele casei lor pe roți, *vardo*. În vremurile acelea, călătoreau prin întreg Sumersetul și mai departe, dar după război au venit timpuri grele pentru țigani… așa că mama s-a mutat într-o casă, după căsătorie. Până și bunicii au avut spre final o casă închiriată de la stat. Dar chiar și așa nu și-au uitat niciodată tradițiile.

Iau poza cuplului matur stând pe treptele rulotei, un instantaneu ulterior al bărbatului cu față zâmbitoare și al femeii cu flori de nalbă în păr.

— Cum se numeau? întreb. Bunicii dumneavoastră?

— Pe bunicul îl chema Sam Cooper, îmi răspunde zâmbind galeș amintirii. Și pe bunica, Jane.

Jane… Ultima piesă de puzzle cade la locul ei. Clara Jane Travers… care fugise de acasă și se reinventase sub numele de Jane Cooper. Țin în mână imaginea fantomei îndelung căutate și ochii mi se umplu de lacrimi.

I-am purtat hainele, i-am ascultat muzica preferată, m-am simțit învăluită de parfumul ei dulce cu iz de bezea. Mai mult, i-am visat visele, amintirile sau oricum ceva legat îndeaproape de ele. Și-acum, în sfârșit, povestea ei a devenit realitate.

Clara Travers. A trăit, a iubit, a fost fericită… și a murit într-o casă închiriată, alături de iubirea vieții ei. Nu se putea final mai fericit.

— Și mama dumneavoastră, am uitat cum o chema? mai întreb, gândindu-mă la ultima scrisoare a Clarei, în care îi spunea lui Harry despre copilul pe care-l purta în pântece, copilul lui Sam Cooper.

Doamna Lee ia în mână fotografia copilului cu păr cârlionțat.

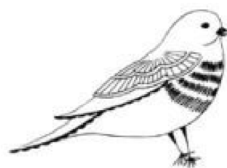
— Lin, zice ea. Prescurtarea de la *Linnet*[13]. E o pasăre de pădure, un fel de *cintezoi*… pe cale de dispariție în prezent. Un nume minunat, nu crezi?

Gândul îmi zboară la o păsărică maro, cu pieptul roșu, prizonieră într-o colivie drăguță. Aproape că o simt încă zbătându-mi-se în căușul palmelor și apoi o văd luându-și zborul spre cer, spre libertate. *Un cânepar, un cintezoi.*

— Minunat nume, îi dau dreptate din toată inima.

[13] Cânepar.

34

Am aflat multe răspunsuri, dar nu chiar pe toate. Ce-au fost toate visele alea? Amintiri? Bântuire? Ecouri din trecut? Sau doar rodul unei imaginații bogate, încercând să înțeleagă o poveste învăluită în tristețe? Cred că n-o să aflu niciodată cu certitudine. Încă nu sunt sigură dacă eu cred în fantome, dar rămân deschisă provocărilor.

Obsesia mea începe să pălească repede. Rochiile rămân doar catifea vintage, gramofonul — doar o piesă de colecție, vioara, un instrument de tortură în mâinile stângace ale lui Coco. Mă asigur că ușița coliviei albastre rămâne deschisă de acum încolo, dar nu mai e decât o chestie drăguță, suport pentru o floare a surorii mele.

Curajul și caracterul demn al Clarei m-au învățat că nu trebuie să faci lucruri pe care le consideri greșite. Trebuie să-ți asculți inima și să fii sinceră cu tine însăți, la fel ca ea.

Încă un lucru pe care nu-l înțeleg pe deplin e locul lui Finch în toată povestea. Băiatul din vis nu seamănă deloc cu Sam Cooper, marea iubire a Clarei. Să fi fost doar felul în care mi-am imaginat că arată un țigan cool? Ori o fantezie, o poveste de dragoste perfectă, creată de mintea unei fete nepregătite pentru o iubire reală? Ce-ar fi putut fi mai sigur și mai liniștitor decât un băiat imaginar perfect?

Visele au încetat și în locul lui Finch a rămas doar o durere surdă. Dar, pentru că nu-ți poate fi dor de un băiat care n-a existat niciodată, n-o împărtășesc nimănui.

Poate că nu sunt o descendentă directă a țiganilor, dar Clara e totuși stră-strămătușa mea, ceea ce înseamnă că o pot considera pe Linnet o verișoară mai îndepărtată. Poate că doamna Lee are dreptate și chiar am o capacitate specială de a percepe spiritele, sentimentele și poveștile din trecut. Sigur că n-o să-i spun asta, pentru că nu vreau să încerce să mă transforme într-o țigancă ghicitoare cu glob de cristal și batic multicolor pe cap.

E destul că a trebuit să-i spun că bunica ei, Jane Cooper, a fost fata unui moșier bogat și a fugit cu șatra în ajunul nunții, în îndepărtatul 1926, și că oripilați, părinții ei au fost nevoiți să inventeze o moarte prin înec.

Mai nou, doamna Lee a devenit o prezență permanentă la noi în bucătărie. Vine de vreo două ori pe săptămână după serviciu, bea ceai cu mami și ne povestește despre frații și surorile mai mici ai lui Linnet, care trăiesc încă undeva prin Marea Britanie și chiar mai departe. Am descoperit dintr-odată o nouă ramură a familiei despre care nici nu știam că există. Doamna Lee plănuiește împreună cu Grace, custodele muzeului local, o expoziție despre viața țiganilor, în general, și a Clarei, în particular. Doamna Lee va împrumuta fotografiile, iar noi rochiile de catifea, scrisorile, inelul de logodnă, dar și plăcile cu muzică jazz, gramofonul, colivia albastră și vioara.

— Poți să păstrezi vioara cât de mult vrei, îi zice mami lui Grace cu toată seriozitatea.

Ziarul local a preluat povestea și-i dedică un articol generos, chiar interesant, pe marginea căruia domnul Wolfe ne ține o întreagă lecție de istorie. Chiar mă roagă să mă îmbrac în rochia de catifea verde și să-mi pun pălăria în formă de clopot, ca să spun o parte a poveștii în

fața clasei. Și chiar dacă mi se pare cam înfricoșător la început, după câteva bâlbâieli reușesc să mă adun și-mi iese impresionant. Poate că lumina reflectoarelor nu e chiar atât de stânjenitoare cum am crezut. Millie și Alfie mă asigură de altfel că a fost cea mai tare lecție de istorie de când cu păpușa Barbie în rol de mumie.

Încep să mă obișnuiesc cu ideea că Summer iese cu Aaron Jones, iar Millie încearcă același lucru în privința lui Alfie, care dă bir cu fugiții de câte ori o vede. E în stare chiar să adopte o atitudine filosofică.

— Bine măcar că m-am ales cu sărutul, zice visătoare. Adică vreau să zic: „Frate, chiar am fost sărutată!“

Alfie oftează încă după Summer și i-am spus, cât de politicos și de sincer am putut, că n-are nicio șansă, dar el nu face decât să ridice din umeri și să continue să viseze și nu pot să-l condamn. Și eu oftez încă după un băiat care n-a existat niciodată.

Am ajuns amândoi la concluzia că o ciocolată caldă cu bezele poate să ne mai ușureze suferința, deși foarte puțin.

Și, chiar când ajung la concluzia că nimic ciudat nu mi se mai poate întâmpla, apare o ultimă surpriză.

Într-o zi, venind de la școală, îi găsim pe mami și pe Paddy la masa din bucătărie stând de vorbă cu o tipă cu părul alb, tuns scurt. O însoțesc un bărbat și o femeie mai tineri, cu fețe inteligente și zâmbitoare, care iau notițe, în timp ce vorbesc și mănâncă brioșe cu bezea, a căror aromă transformă bucătăria într-un colț de rai.

— Fetelor, zice mami. Ei sunt Nikki, Phil și Jayde de la televiziunea despre care v-am vorbit cu ceva timp în urmă. Aceia care căutau locuri pentru un serial de televiziune, vă amintiți? S-au hotărât să folosească rulota țigănească, nu-i așa că e minunat?

— Grozav! zice Summer.

— Sperăm să putem găsi și locațiile potrivite pentru film în Kitnor și în împrejurimi, adaugă Nikki. Peisajul e exact ceea ce ne trebuie. Vom filma câteva cadre și apoi, dacă merge bine…

— S-ar putea să avem parte de filmări în Kitnor toată vacanța de vară, intervine și Paddy. N-ar fi extraordinar?

Un subtil fior de emoție începe să pună stăpânire pe mine.

— Aveți nevoie de o rulotă țigănescă? întreb. Ce fel de film va fi?

— Unul istoric, îmi explică Nikki. Bazat pe poveștile țiganilor peregrini care au trăit pe vremuri în zonă. Mama ta ne-a arătat un articol din ziarul local despre fata care a locuit în casa asta… Clara, nu? Grozavă poveste! Presimt că o să facem o treabă foarte bună și pensiunea voastră va fi un sediu excelent.

Și eu presimt că va fi o treabă extrem de interesantă. E ca și cum ultimele amintiri ale tristeții din iarnă s-au evaporat, lăsându-mă mai puternică, mai curajoasă, ștergând pentru totdeauna imaginea de fată din umbră. Viitorul începe să se întrevadă mult mai luminos.

Iau lesa lui Fred din cuiul de lângă ușă.

— Merg cu câinele la o partidă de alergare. Mă întorc la timp pentru ceai.

Fred aleargă înaintea mea, în jos, prin grădină, trecând pe lângă rulota în care am stat cu Alfie în Ajunul Crăciunului și îndreptându-se spre pădure. Copacii au înmugurit, flori de ciuboțica-cucului acoperă pământul și pe cerul senin și albastru nu e nici măcar o urmă de nor de consistența bezelei.

Nu mai visez pădurea, nici focuri de tabără, cai bălțați ori căruțe cu coviltir ascunse printre copaci, dar n-ar fi cu adevărat cool ca toate astea să prindă viață din nou, dacă echipa de filmare le-ar recrea?

Oare visele trecutului se pot transforma în realități ale prezentului?

Orice e posibil.

Dintr-odată Fred începe să latre, să schelălăie și să dea din coadă, alergând spre mine pentru a mă atenționa. Ridicând privirea, zăresc o siluetă printre copaci, un băiat cu păr negru căzând în valuri pe umeri și un zâmbet lejer pe față, acel băiat care poate să mă facă să mă topesc precum ciocolata lui Paddy. Inima începe să-mi bubuie în piept.

Nu e real, bineînțeles. Nu poate fi.

Băiatul care se îndreaptă spre mine poartă un tricou roșu, o jachetă militară veche și blugi, iar tenișii îi sunt plini de noroi. Fața îi e mai deschisă la culoare decât în vis.

— Bună, zice.

— Bună.

Știu că nu e real, dar totuși Fred îi linge mâna și-i adulmecă tenișii, în timp ce el se uită la mine cu niște ochi de un albastru-închis, care-mi pătrunde până-n suflet.

— Ești una dintre surori? mă întrebă. Una dintre Chocolate Box Girls?

— Sunt Skye, îi răspund.

— OK… Bună, Skye! Ce nume cool! adaugă. Mama mi-a arătat articolul din ziarul acela, care a făcut-o să se hotărască să vină să vadă locul, adică rulota și celelalte. Zicea că ar fi perfecte pentru film. Așa că iată-ne! Și e chiar mai frumos decât credea, serios, cu pădurea, plaja și satul cu căsuțele alea drăguțe!

Clipesc a înțelegere.

— Ai venit cu Nikki? reușesc să îngaim. Cu echipa de filmare?

— Da. Nikki e mama mea. Dacă o să filmăm aici la vară, cred că o să ne vedem destul de des. Așa că… îmi pare bine de cunoștință, Skye!

Îmi dă mâna, într-un gest de politețe de modă veche și în momentul în care ne atingem degetele, o scânteie de electricitate trece printre noi.

— Numele meu e Jamie, mai spune el cu voce caldă. Jamie Finch…

Mulțumiri

Lui Liam, Cal și Caitlin, pentru că au fost alături de mine, întotdeauna… mamei, lui Joan, Andy, Lori și extraordinarei mele familii. Le mulțumesc Sheenei, lui Helen, Fionei, Mary-Jane, Maggi, Lal și Jessie pentru tot spijinul, prăjiturile, petrecerile și îmbrățișările lor.

Mulțumesc extraordinarei mele asistente personale, Catriona, lui Martyn pentru toate calculele, lui Darley și întregii echipe, deoarece mereu sunt senzaționali. Mulțumiri speciale Amandei, cel mai bun editor care a existat vreodată, Sarei și lui Julie pentru superbele ilustrații. De asemenea, le sunt recunoscătoare lui Adele, Emily, Taniei, lui Sarah, Kirsten, Jennie, Jayde, Juliei, lui Hannah, Rachel și încântătorilor Puffin. Lui Rosie, care m-a salvat din toate situațiile dificile.

Nu în ultimul rând, mii de mulțumiri lui Shannon, pentru povestea cu rucsacul zburător și tuturor cititorilor mei geniali… Sunteți cei mai tari!

Bună, sunt Cherry Costello!

Timidă, tăcută, retrasă…, uneori nu
reușesc să disting adevărul de ficțiune.

Am 13 ani

Locul nașterii: Glasgow **Mami**: Kiko **Tati:** Paddy **Înfățișare**: scundă, subțirică, piele de culoarea cafelei cu lapte, păr negru, drept, cu breton, adesea prins în două cozi.

Îmbrăcăminte: blugi strâmți, viu colorați, tricouri sau orice lucruri specific japoneze.

Pasiuni: poveștile, florile de cireș, Irn-Bru, caravanele țigănești și, mai ales, să visez.

Comorile mele: un chimono, o umbreluță de hârtie, un evantai japonez, o fotografie veche a mamei.

Visurile mele: să am o familie adevărată.

Bună, sunt Coco Tanberry!

Dezinhibată, energică, prietenoasă, cu spirit de aventură, înnebunită după animale.

Am 11 ani

Locul nașterii: Kitnor **Mami**: Charlotte **Tati**: Greg **Înfățișare**: păr blond, scurt și ondulat, veșnic încurcat, ochi albaștri, pistrui, zâmbet larg.

Îmbrăcăminte: stil băiețos, blugi, tricouri, veșnic dezordonată și zburlită.

Pasiuni: să mă cațăr în copaci, să înot în mare și, mai ales, animalele.

Comorile mele: câinele Fred și rațele din curte.

Visurile mele: să am o lamă, un măgar și un papagal.

Bună, sunt Skye Tanberry!

Prietenoasă, excentrică, deosebită, plină de imaginație.

Am 12 ani și sunt geamăna identică a lui Summer.

Locul nașterii: Kitnor **Mami**: Charlotte **Tati**: Greg **Înfățișare**: păr blond până la umeri, ochi albaștri, zâmbet larg.

Îmbrăcăminte: pălării mari, rochii, eșarfe și încălțăminte vintage.

Pasiuni: să visez, să desenez, horoscoapele și, mai ales, istoria.

Comorile mele: colecția de haine vintage și fosila de moluscă în spirală, găsită pe plajă.

Visurile mele: să călătoresc în timp, ca să cunosc adevărata față a trecutului.

Bună, sunt Summer Tanberry!

Liniștită, încrezătoare, drăguță, populară
și foarte pasionată de dans.

Am 12 ani și sunt geamăna identică a lui Skye.

Locul nașterii: Kitnor **Mami**: Charlotte **Tati**: Greg **Înfățișare**: păr blond lung, întotdeauna împletit sau prins într-un coc de balerină;
ochi albaștri, mișcări grațioase.

Îmbrăcăminte: orice este roz… curat, drăguț, haine moderne și încălțăminte de dans.

Pasiuni: dansul, mai ales baletul.

Comorile mele: balerinii și tatu-ul.

Visurile mele: să studiez la Royal Ballet School, să devin dansatoare profesionistă
și să am propria școală de balet.

Bună, sunt Honey Tanberry!

Regină a melodramelor, cu toane, egoistă, deseori melancolică… dar și inteligentă, fermecătoare, organizată și dulce.

Am 14 ani

Locul nașterii: Londra **Mami**: Charlotte **Tati**: Greg **Înfățișare**: păr blond, cu zulufi, lung până la talie, ochi albaștri, ten de porțelan, înaltă, zveltă.

Îmbrăcăminte: cool — rochițe cu imprimeuri, sandale șic, cu diferite curelușe, ochelari de soare, pantaloni scurți, tricouri.

Pasiuni: desenul, pictura, moda, muzica…
și Shay Fletcher.

Comorile mele: părul, jurnalul intim, caietul de schițe, dormitorul din turn.

Visurile mele: să devin model, actriță și creator de modă.

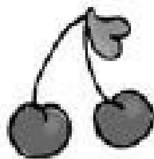
Adevărații prieteni sunt alături de tine la bine și la rău. Pot să păstreze un secret și să aprecieze calitățile binefăcătoare ale ciocolatei.

Adevărații prieteni te ajută să râzi și te fac fericit. Sunt alături de tine când lucrurile merg prost, fără să ceară nimic în schimb.

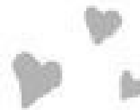
Adevărații prieteni sunt întotdeauna **Umărul pe care poți să te sprijini!**

Prietenul tău cel mai bun e unic?

accesează www.catycassidy.com
ca să afli cum poţi să-i arăţi cat de
mult inseamnă pentru tine.

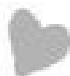
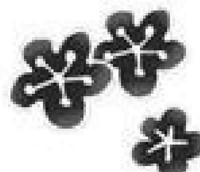

Delicioasa prăjitură cu cireşe şi ciocolată a lui Cathy

Ai nevoie de:
2 boluri
75 g de ciocolată amăruie topită și încă o parte pentru decorare
50 g de unt nesărat, topit
2 ouă de casă întregi, bătute
50 g de zahăr pudră
50 g de făină
50 g de cireșe fără sâmburi, din compot, tăiate
2 linguri de suc de cireșe, din compot
puțin unt pentru uns bolurile

- Pune ciocolata, untul, ouăle și zahărul într-un recipient și amestecă-le.
- Adaugă făina, cireșele și sucul de cireșe și amestecă-le până se omogenizează.
- Unge cele două boluri cu unt și tornă în ele compoziția cu lingura, până la trei sferuri din capacitate.
- Acoperă-le pe fiecare cu folie de aluminiu, pune-le la copt în cuptorul cu microunde la putere maximă, timp de 4 minute sau până când prăjiturile sunt crescute și coapte.
- Scoate prăjiturile și răstoarnă-le în farfurii, apoi toarnă peste ele ciocolată topită.

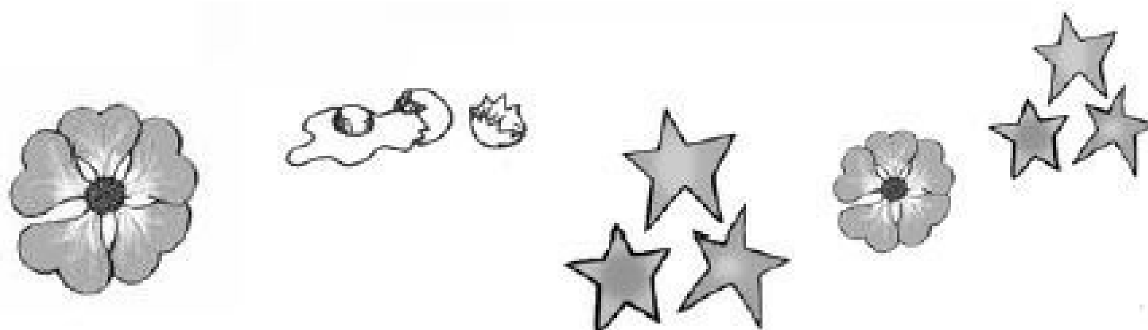

Ai nevoie de:

2 tablete potrivite de ciocolată cu lapte
2 mâini de minibezele
6 biscuiți digestivi (rupți în bucăți măricele)
o mână de stafide (opțional)

- Topește ciocolata în bain-marie.
- Las-o apoi să se răcească puțin, adaugă restul de ingrediente și amestecă-le bine (fără să zdrobești biscuiții foarte tare).
- Toarnă compoziția într-o tavă tapetată până sus cu hârtie de copt și pune-o la frigider câteva ore.
- După ce s-a întărit, scoate-o din recipient și tai-o în pătrate. Fă-ți o ceașcă de ciocolată caldă și savurează combinația!

Cherry:
Ochi închiși la culoare, piele cafenie, imaginație cât cuprinde, exuberanță, haz…
Skye:
Păr blond ondulat, ochi albaștri, zâmbet, personalitate, candoare…
Summer:
Ținută, grație, drăgălășenie, dans, hotărâre, visuri îndrăznețe…
Honey:
Stil, păr blond spectaculos, frumusețe, artă…
lipsă de control, spirit rebel **Coco:**
Ochi albaștri, păr blond, pistrui, băiețoi, iubitoare de animale, vrea să schimbe lumea…

Te identifici cu vreuna dintre **Chocolate Box Girls**?

Răspunde la întrebări și vei afla!

Ai petrece ziua perfectă…
a) într-un magazin vintage aglomerat
b) în compania câinelui tău, într-o lungă plimbare la țară
c) ghemuită pe canapea, la un film alb-negru, în compania iubitului tău d) bântuind prin magazine împreună cu cea mai bună prietenă
e) degustând frapuccino într-o cafenea la modă

Băiatul ideal pentru tine este…
a) iubitor de artă și sensibil
b) băieții? Nu, mulțumesc!
c) știe să asculte și… are părul creț
d) politicos și inteligent
e) arătos și popular — Mai există și alt fel de tipi?

Cine ar fi prima persoană căreia i-ai povesti despre cea mai recentă cucerire?
a) Sora ta — ea e singura care știe totul despre tine b) Pisica ta… animalele sunt singurele care știu să asculte c) Cea mai bună prietenă
d) Mama ta — știe întotdeauna să-ți dea cel mai potrivit sfat e) Nimeni. Nu poți avea încredere în nimeni când e vorba despre un secret **Ai vorbi toată ziua despre…**
a) istorie
b) știință
c) compuneri libere
d) limba franceză
e) teatru

Cărțile tale de școală sunt…
a) învelite în material imprimat ce imită penele b) puțin murdare
c) pline de iscălituri
d) ordonate, curate și pline de note bune
e) rareori predate la timp

Când o să fii mare vrei să devii…
a) designer de interioare
b) veterinar
c) scriitoare
d) prim-balerină
e) vedetă

Cele mai frecvente complimente care ți se fac…
a) Ești specială, plină de personalitate. Dacă cineva poate să se descurce, aceeea ești tu!
b) Ești plină de compasiune — fiecare ființă are nevoie de dragoste.
c) Ai o imaginație debordantă… uneori poate să-ți cauzeze probleme.
d) Ești extrem de hotărâtă. Munca susținută e garanția succesului.
e) Ai o personalitate puternică. Nu ai lăsa pe nimeni să-ți stea în cale.

Dacă ai acumulat majoritatea răspunsurilor a) te identifici cu… **Skye**
Cool și eclectică, prietenilor le place stilul tău hippy-relaxat și pasiunea ta pentru lucrurile ciudate.

Majoritatea b)… Coco
O adevărată mamă a răniților, dar cu picioarele pe pământ, te simți cel mai bine în aer liber, înconjurată de o menajerie de animale de companie.

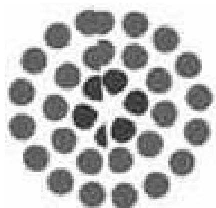
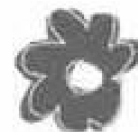
Majoritatea c)… Cherry
A visa cu ochii deschiși. Asta te definește… Ai capul plin de povești trăsnite și de idei. Întotdeauna gata să spui lucruri interesante. Toată lumea are dreptul să viseze măcar puțin, nu?

Majoritatea d)… Summer
Plină de pasiune și de haz, ești hotărâtă să-ți transformi visurile în realitate… Nimeni nu poate ține pasul cu tine…

Majoritatea e)… Honey
Admirată, intimidantă, singuratică… nimeni nu te înțelege cu adevărat. Încearcă să fii puțin mai

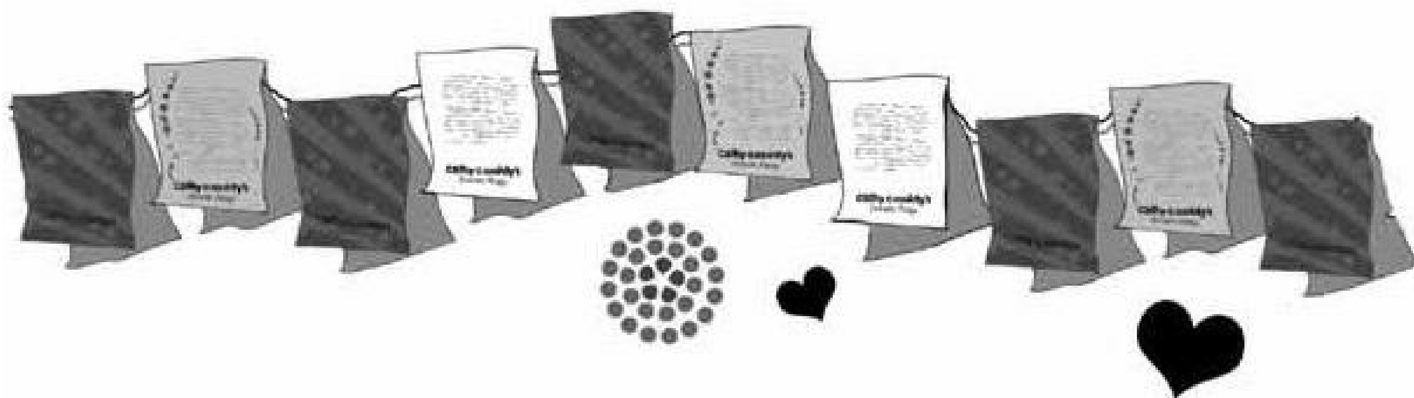
deschisă și vei vedea că prietenii sunt făcuți să te ajute.

Cum poți să-ți transformi DORINȚELE și VISURILE în REALITATE?

Dorințele și visurile sunt sinonime cu gândirea pozitivă, care poate muta munții din loc! Adună-ți prietenii și creați împreună cel mai frumos *stindard al visurilor*. Așa începe magia…

Veți avea nevoie de:

✦ Foi A3 albe și colorate ✦Creioane colorate, carioci, vopsele de ulei, culori de apă, pensule, foarfeci, lipici, sclipici, ținte, fire de lână, fâșii de staniol, beteală, abțibilduri, steluțe, hârtie pentru ambalat, panglică, pixuri cu pastă aurie și argintie, materiale asortate pentru colaje ✦O sfoară lungă *frânghie colorată* panglică

MULTĂ IMAGINAȚIE!

Cum să confecționați **STINDARDUL VISURILOR**

✦ Luați foile A3 și tăiați-le în jumătăți. Îndoiți-le pe fiecare în jumătate, în așa fel încât să aveți două bucăți înguste. O să obțineți astfel două stegulețe.

✦ Folosiți vopsele, pixuri, creioane, în combinație, ca să desenați / colorați hârtia. Sau lipiți pe ea un colaj de panglici, staniol, steluțe, hârtie colorată *etc.*

✦ Scrieți-vă dorințele și visurile pe steguleț. Dacă vreți să rămână secrete, decorați stegulețul cu forme, simboluri etc., dar gândiți-vă la ce vă doriți, în tot acest timp.

✦ Folosiți ambele fețe ale steagului sau rugați-vă prietenul cel mai bun să decoreze cealaltă față, astfel încât să vă împărtășiți visurile.

✦ Îndoiți stegulețul pe sfoară / frânghie / panglică sau chiar lipiți-l… apoi atârnați-vă stindardul visurilor pe un perete sau în sala de clasă de la școală!

